

ผมชื่อเบงค์ครับ

พูดชั่น

ผมชื่อเบงค์ครับ สื่อธรรมะจากสัตว์เลี้ยงแสนรัก

พุดซ้อน

ผมชื่อเบงค์ครับ เป็นหนังสือธรรมะอีกเล่มหนึ่ง ที่ใครๆ ก็สามารถเข้าถึงได้ ด้วยภาษาที่เรียบง่าย ไม่ซับซ้อน มีเสน่ห์ทางภาษา ชื่นชอบได้ง่าย อ่านแล้วมีความเพลิดเพลินทางธรรม สะกิดจิตวิญญาณทางโลกได้เป็นระยะ หลักธรรมง่ายๆ นำเสนอผ่านสุนัขและแมว ความงดงามของมิตรภาพระหว่างสัตว์เลี้ยงต่างชนิด ที่อยู่ร่วมกันอย่างสันติ และเป็นกัลยาณมิตรต่อกัน

จัดพิมพ์เป็นธรรมบรรณาการ

พิมพ์ครั้งที่ ๑:	เดือนกันยายน พ.ศ. ๒๕๕๙	๓,๐๐๐ เล่ม
พิมพ์ครั้งที่ ๒:	๒๓ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๕๙	๑,๕๐๐ เล่ม
พิมพ์ครั้งที่ ๓:	เดือนพฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๖๐	๒,๐๐๐ เล่ม
พิมพ์ครั้งที่ ๔:	เดือนตุลาคม พ.ศ. ๒๕๖๐	๑,๕๐๐ เล่ม
พิมพ์ครั้งที่ ๕:	เดือนมิถุนายน พ.ศ. ๒๕๖๑	๑,๐๐๐ เล่ม
พิมพ์ครั้งที่ ๖:	เดือนมีนาคม พ.ศ. ๒๕๖๒	๑,๒๐๐ เล่ม
พิมพ์ครั้งที่ ๗:	เดือนธันวาคม พ.ศ. ๒๕๖๓	๑,๐๐๐ เล่ม

จัดทำโดย: เพ็ญศิริ คุวานนท์

ภาพปก: สมชาย คุวานนท์

พิมพ์ที่: โรงงานพิมพ์

๖๘, ๗๐ ซอยเอกชัย ๖๔/๔ แขวงบางบอน เขตบางบอน

กรุงเทพฯ

ISBN: 978-616-423-032-3

คำนิยม

หนังสือผมชื่อเบงค์ครับ เป็นหนังสือสื่อธรรมะที่ผู้เขียนเขียนล้อกับหนังสือจดหมายแห่งรัก โดยธรรมะในเล่มนี้ผู้เขียนยังคงยึดหลักธรรมเดียวกันกับจดหมายแห่งรัก แต่มีการเปลี่ยนวิธีนำเสนอแตกต่างจากเดิมที่เป็นธรรมะจากแม่สู่ลูก มาเป็นสัตว์เลี้ยงที่เป็นสุนัข เป็นผู้เดินสารที่มากด้วยความสงสัย ใครรู้ แต่ยังคงรักษาหลักธรรมเรียบง่ายไว้ครบถ้วน ในหนังสือเล่มนี้ผู้เขียนเปลี่ยนจากแม่ที่สอนลูกด้วยความเป็นครูมาเป็นการสอดแทรกอารมณ์ขันจากความคิดของสัตว์ในเรื่องคือสุนัขกับแมว ที่มีมุมมองแตกต่างออกไป การอ่านหนังสือเล่มนี้นอกจากจะอ่านเพื่อความเพลิดเพลินแล้ว ยังแฝงสาระและแง่คิดทางธรรมตลอดจนจารีตประเพณีทางศาสนาไว้อีกด้วย ในบางเรื่องผู้เขียนมีกลวิธีในการอธิบายหัวข้อเรื่องที่คนทั่วไปเห็นว่ายาก ให้เข้าใจได้ง่าย จึงเป็นหนังสืออีกเล่มหนึ่งที่ใครๆ ก็สามารถเข้าถึงได้ ด้วยภาษาที่เรียบง่าย ไม่ซับซ้อน มีเสน่ห์ทางภาษา ชื่นชอบได้ง่าย อ่านแล้วมีความเพลิดเพลินทางธรรม สะกิดจิตวิญญาณทางโลกได้เป็นระยะ แทรกอารมณ์ขันในชีวิตประจำวัน ผู้อ่านจะค่อยละเอียดย

พิธีพืชน์ในนุคครอบครัว สิ่งมีชีวิตใกล้ตัว มองปัญหาที่เกิดขึ้นอย่าง
เข้าใจ รู้เท่าทัน และสร้างความสุขด้วยตนเองได้อย่างงดงามและ
น่าทึ่งเป็นที่สุด ขอคุณประโยชน์จากหนังสือเล่มนี้ ความตั้งใจของ
ผู้กำหนดลายลักษณ์อักษร ได้รับการดีจากการเพียรพยายาม
ที่ให้ผู้อ่านอย่างบริสุทธิ์ใจยิ่ง คำนิยามที่ดีคือ การให้ความรู้สึกที่
สดใส กัลยาณมิตรมายังครอบครัวนี้ ด้วยความนับถือแห่งพลัง
การเขียนที่ซัดเกลามนุษย์ได้ทุกตัวอักษรทีเดียว

ศาสตราจารย์ ดร.สมพงษ์ จิตระดับ
คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ท่านผู้อ่านที่รัก

หนังสือผมชื่อเบงค์ครับ ที่อยู่ในมือท่านนี้ เป็นหนังสือที่
กัลยาณมิตร ผู้สนับสนุนงานเขียนจดหมายแห่งรัก ขอให้เขียน
หนังสือธรรมะง่ายๆ เพื่อแจกเป็นของขวัญปีใหม่ ผู้เขียนจึงตั้งใจ
เขียนหนังสือเล่มนี้เพื่อล้อกับจดหมายแห่งรัก และจัดทำเป็น
หนังสือคู่กัน หลักธรรมในเล่มนี้ยังคงยึดหลักธรรมเดียวกันกับ
จดหมายแห่งรัก เพียงแต่เปลี่ยนการนำเสนอที่แตกต่างออกไป
ผู้อ่านจะได้เห็นความงดงามของมิตรภาพระหว่างสุนัขกับแมวที่
อยู่ร่วมกันอย่างสันติ และเป็นกัลยาณมิตรต่อกัน

อานิสงส์จากงานเขียนนี้ ผู้เขียนขอถวายเป็นพุทธานุชา และ
ขออุทิศส่วนกุศลให้กับ คุณพ่อ คุณแม่ ครอบครัว ครู อาจารย์
เพื่อนๆ และผู้มีพระคุณทุกท่าน หากข้อความในหนังสือเล่มนี้
มีความบกพร่องไม่ว่าด้านใด ผู้เขียนขออภัย

สุดท้ายนี้ผู้เขียนหวังว่า ผู้อ่านจะได้รับประโยชน์ และความ
เพลิดเพลินจากผมชื่อเบงค์ครับ

ธรรมรักษา
พุดซ้อน

สารบัญ

ขอแนะนำตัว	๑	ทำบุญต่กบาตร	๖๕
เริ่มต้นชีวิต	๓	เพื่อสิ่งแวดล้อม	๗๑
การศึกษา	๖	จดหมายแห่งรัก	๗๗
อากง	๑๐	ป่วยกายไม่ป่วยใจ	๘๓
รักการอ่าน	๑๕	คุณจิตดี	๘๘
ดร.ชิงเยี่ยม	๒๐	ความสามารถพิเศษ	๙๕
คุณสมบัติ	๒๖	กรรม ๑	๑๐๑
หลวงพ่อไปวัด	๓๐	กรรม ๒	๑๐๘
คุณยายคนสวย	๓๗	สิ่งที่เห็นไม่ใช่สิ่งที่เห็น	๑๑๓
ดนตรีกับเด็ก Joy of Christmas	๔๒	กรรม ๓	๑๑๘
เบื้องหลังงาน Joy of Christmas	๔๖	เกษียณ	๑๒๕
สังคมเอาเปรียบ กินข้าวไม่ได้กินเกลบ	๕๑	โกเบ	๑๓๑
นกน้อยทำรัง	๕๖	นายแบบ	๑๓๘
รองคณบดีคนใหม่	๖๑	นิพพาน	๑๔๓

ขอแนะนำตัว

สวัสดีครับ ผมชื่อเบงค์ ผมเป็นสุนัขพุดเดิ้ลสีขาว รูปหล่อ (ผมคิดว่าอย่างนั้น) ประวัติผม ผมเป็นสุนัขสายพันธุ์ฝรั่งเศส เกิดในออสเตรเลีย แต่มาโตที่บ้านคุณพุดซ้อนในเมืองไทย ชื่อเบงค์เป็นชื่อที่คุณพุดซ้อนเป็นคนตั้งให้ นัยว่า ผมเป็นหมาขี้ดดอก เรื่องเป็นมาว่าคนที่เอามาจากออสเตรเลีย เป็นหนี้คุณลุงยุทธ ซึ่งเป็นพี่ชายของคุณผู้ชาย เขายกผมให้คุณลุง แล้วคุณลุงก็เอามาฝากให้คุณพุดซ้อนอีกที เดิมคุณพุดซ้อนไม่ยอมเลี้ยงผมเพราะเกรงจะเป็นภาระ แต่ทนรบเร้าจากคุณแก้วเจ้านาย

ผมไม่ได้ คุณพุดซ้อนจึงยอมเลี้ยงผม และในที่สุดคนที่ผมอยู่ด้วยมากที่สุดกลับเป็นคุณพุดซ้อน ส่วนคุณแก้วเจ้านายผมไปทำงานแต่เช้า กว่าจะกลับก็เย็น

ความที่ผมอยู่กับคุณพุดซ้อนทั้งวัน ผมเลยได้รับรู้เรื่องราวต่างๆ ตลอดจนคำสอนที่คุณพุดซ้อนสอนลูกๆ ซึ่งก็คือพวกคุณๆ ทั้งหลายรวมทั้งตัวผมด้วย แล้วผมจะค่อยๆ เล่าให้ฟังนะครับ

เริ่มต้นชีวิต

ตอนสมัยผมมาอยู่บ้านนี้ใหม่ๆ คุณกฤษกับคุณกร ยังเรียนหนังสืออยู่ต่างประเทศ ที่บ้านจึงมีแต่คุณพุดซ้อน คุณผู้ชาย แล้วก็คุณแก้วเจ้านายผม ผมจึงสนิทกับคุณแก้วมากกว่าคุณกฤษ คุณกร

พุดถึงคุณพุดซ้อนในสายตาผม ผมว่าเธอเป็นแม่ที่ดีในเรื่องการอบรมสั่งสอนลูก แต่บางครั้งผมก็ว่าเธอเป็นคนเข้มงวดกับลูกมากไป บางเรื่องออกจะหัวโบราณเกินไปด้วยซ้ำ ยกตัวอย่างคุณพุดซ้อนจะไปรับไปส่งคุณแก้วเองทุกวัน แม้แต่ตอนคุณแก้วเข้ามหาวิทยาลัยแล้วก็ตาม ซึ่งผมมองว่าคุณพุดซ้อนคุมคุณแก้วมาก

เกินไปจนดูเหมือนคุณแก้วไม่มีอิสระ แต่ผมก็ไม่เห็นคุณแก้ว
 โวยวายอะไร และดูเหมือนจะสนิทกับคุณพุฒิช้อนมากด้วยซ้ำ
 เธอเล่าทุกเรื่องให้คุณแม่ฟัง จนบางครั้งผมนั่งอยู่หลังรถ ผมฟัง
 จนหลับไปเลย คิดเอาทีหลังแล้วกัน เธอเล่าตั้งแต่มหาวิทยาลัยจนถึง
 บ้าน ส่วนคุณพุฒิช้อนซึ่งเป็นครูจริงๆ เธอก็สอนคุณแก้วตลอด
 ทางเหมือนกัน คุณพุฒิช้อนเธอไม่เข้าข้างลูก เรื่องไหนคุณแก้วทำ
 ไม่ถูก เธอก็จะอบรมไป ในสายตาผม เรื่องนี้เป็นข้อดีของคุณ
 พุฒิช้อน

คุณพุฒิช้อนไปรับไปส่งคุณแก้ว ผมมารู้เหตุผลภายหลังก็
 เพราะเป็นห่วงลูกสาวเกรงจะได้รับอันตรายจากข้างนอก เห็นเธอ
 เล่าให้คุณป้าแม่ฟังว่า เธอทำแบบนี้เพราะการจะปล่อยลูกสาวให้
 มีเสรีเหมือนลูกชายนั่นไม่ควร ลูกสาวเมื่อเกิดความเสียหายแล้ว
 เป็นความเสียหายตลอดชีวิต อีกอย่างคุณแก้วเป็นคนซื่อๆ มอง
 โลกในแง่ดีจึงไม่ค่อยจะทันคน การไปรับไปส่งเป็นการได้ใกล้ชิด
 ลูกด้วย แต่ผมว่านั่นมันเป็นความคิดคุณพุฒิช้อนต่างหาก ใน
 ที่สุดคุณแก้วก็เป็นเด็กดีสนใจคุณพุฒิช้อน แต่สำหรับผม ผมก็
 ไม่ค่อยแน่ใจว่าทฤษฎีของคุณพุฒิช้อนเอามาใช้กับการเลี้ยงลูกใน
 ยุคปัจจุบันจะเป็นอย่างไร

คุณพุฒิช้อนมักจะพูดกับผมบ่อยๆ ว่า “แบงค์เอ๊ย การ
 เลี้ยงลูกนั้นใช้ความรักอย่างเดียวไม่พอ พ่อแม่ต้องประกอบด้วย
 ปัญญา ไม่ใช่ใช้ความเมตตาอย่างเดียว การสอนลูกต้องรู้จักพลิก
 เพลงให้เข้ากับยุคสมัยและสถานการณ์ มันเป็นศิลปะ” ผมก็ได้
 แต่ฟังเพราะผมเองก็ยังไม่เคยมีลูก เลยยังไม่มีโอกาสเอาคำสั่ง
 สอนของคุณพุฒิช้อนมาใช้ ถ้าผมมีโอกาสมีครอบครัว ผมก็ว่าจะ
 ลองนำมาประยุกต์ใช้ดูครับ

การศึกษา

คุณพุดซ้อนเป็นคนที่ส่งเสริมการศึกษาของลูกๆ เธอปล่อยให้คุณๆ เลือกเรียนตามความสนใจ ไม่ได้บังคับ จะทำเพียงให้คำแนะนำเท่านั้น นอกจากนี้คุณพุดซ้อนยังสนับสนุนการไปเรียนต่อต่างประเทศ เรื่องการส่งลูกๆ ไปเรียนต่อต่างประเทศ เธอเห็นว่าลูกๆ จะได้เรียนรู้สิ่งใหม่ๆ ด้วยวิธีใหม่ๆ เพราะคุณพุดซ้อนมองว่า การเรียนในบ้านเราเป็นการเรียนแบบครูป้อนให้เป็นส่วนใหญ่ เด็กๆ ขาดการค้นคว้าด้วยตนเอง สิ่งเหล่านี้ทำให้เด็กคิดเองไม่เป็น คุณพุดซ้อนมักจะพูดเสมอว่าต้องการให้ลูกๆ

เรียนเพื่อมีความรู้ ไม่ใช่ได้ปริญญามาปะข้างฝา เธอว่า เธอไม่เถียงว่าปริญญาเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับการทำงานในเมืองไทย เมื่อลูกๆ จบปริญญาตรีแล้ว หากคนไหนสนใจด้านไหนที่เป็นเรื่องเฉพาะทาง ก็ควรไปหาความรู้เฉพาะทางจริงๆ นอกจากนั้นการที่ลูกไปเรียนต่างประเทศจะได้รู้จักช่วยเหลือตัวเอง รู้จักแก้ปัญหาเอง

คุณแม่บ้านเล่าว่าตอนคุณกฤษกับคุณกรไปเรียนต่อ คุณพุดซ้อนก็ปล่อยให้ไปเอง ไม่ได้ไปส่ง โดยให้เหตุผลว่าเป็นลูกผู้ชาย โตพอจะช่วยตัวเองและแก้ปัญหาได้ เพราะตอนไปจบปริญญาตรีแล้ว ส่วนตอนคุณแก้วเจ้านายผมไปเรียนต่อ แท้กันไปส่งเกือบทั้งบ้าน มีคุณกรคนเดียวไม่ได้ไปส่ง ดูว่าคุณพุดซ้อนจะห่วงคุณแก้วมากกว่าใคร ถึงกับให้คุณกฤษไปดูมหาวิทยาลัยดูหอพักให้น้องโดยให้เหตุผลว่าน้องเป็นผู้หญิง แต่ผมว่าคุณพุดซ้อนเลี้ยงคุณแก้วไม่โต ไม่ยอมปล่อยคุณแก้ว ความเป็นลูกสาวคนเดียว และเป็นลูกคนเล็กอีกต่างหาก

ตอนคุณแก้วไปเรียนก็ทุลักทุเลพอสมควร เพราะเธอไม่ได้จบด้านการศึกษา แต่อยากจะเรียนต่อด้านนี้ คุณแก้วบอกอยากเป็นครูเหมือนคุณแม่ คุณพุดซ้อนเองก็ดูจะไม่มั่นใจ กลัวคุณแก้วหลงทาง เธอเลยให้คุณแก้วลองไปสอนหนังสือดู แล้วจาก

นั่นเธอก็ให้คุณแก้วไปทำงานด้านฝ่ายการตลาดที่บริษัทแห่งหนึ่ง เธอบอกคุณผู้ชายว่าคุณแก้วจะได้ลองเลือกว่าชอบอะไรกันแน่ ซึ่งในที่สุดคุณแก้วก็ยังยืนยันอยากเป็นครู จึงเป็นอันว่าเจ้านายผมเลยไปเรียนต่อด้านการศึกษา ผมว่าคุณแก้วโชคดีมีโอกาสเลือกทำในสิ่งที่ตัวเองชอบ และมีโอกาสลองก่อนเลือกซึ่งจะทำให้ชีวิตไม่หลงทาง เรื่องนี้ผมให้เครดิตคุณพุดซ้อนเต็มในเรื่องการรู้จักจัดการ

แต่เอ คุณพุดซ้อนครับ ผมสงสัยอยู่นิดหนึ่งว่าทำไมที่ตอนคุณกรจะไปเรียนต่อด้านดนตรี คุณกับคุณผู้ชายถึงไม่ให้ แต่กลับให้ไปเรียนด้านบริหารแทน ผมยังเก็บความสงสัยจนทุกวันนี้ แต่ผมก็เชื่อว่า คุณทั้งสองคงมีเหตุผลและมองการณ์ไกล แต่ช่างเถอะครับ ผมอยู่กับคุณพุดซ้อนทุกวัน บางเรื่องผมก็เข้าใจความคิดเธอ แต่บางเรื่องผมก็ไม่เข้าใจ ผมคงต้องเก็บความสงสัยไว้ วันหนึ่งผมคงเข้าใจเองละครับ ผมไปก่อนละครับ เสียคุณแม่บ้านเรียกผมกินข้าวแล้ว

อากง

อิม...หอมจิง สงสัยวันนี้มีก๊วยเตี๋ยวหมูหางเลย น้ำลายผมเริ่มไหลแล้ว พุดถึงก๊วยเตี๋ยวหมูทำให้ผมคิดถึงอากง อากงคือคุณปู่ของพวกคุณๆ ตอนผมเด็กๆ เวลากลางวันที่ทุกคนออกไปข้างนอกบ้าน คนที่ผมอยู่ด้วยนอกจากคุณพุดซ็อนก็เป็นอากงแรกๆ ผมไม่กล้าเข้าใกล้อากงเพราะผมกลัว แต่เอาเข้าจริงผมว่าอากงก็รักผมเหมือนกันนะ เพราะตอนกลางวันอากงจะแบ่งอาหารให้ผมทุกวัน ผมก็เลยเริ่มสนิทกับอากง

อากงมาจากเมืองจีนพร้อมอามา แต่ผมไม่เคยเห็นอามา เพราะตอนผมมา อามาเสียชีวิตไปแล้ว อากงมีลูกทั้งหมดเจ็ดคน คุณผู้ชายเป็นลูกคนเล็ก ธรรมดาคนจีนจะอยู่กับลูกคนโต แต่บ้านนี้อากงอามาอยู่กับลูกชายคนเล็กก็คือคุณผู้ชาย อาจเป็นเพราะคุณผู้ชายแต่งงานคนสุดท้ายก็เลยอยู่บ้านนี้ตลอด อากงมีอาชีพรับเหมาก่อสร้างโดยมีคุณลุงใหญ่กับคุณลุงยู่ททำงานด้วย ส่วนคุณผู้ชายไม่ได้ทำงานกับอากง ผมเคยได้ยินว่าคุณผู้ชายไม่ยอมเรียนโยธา เพราะไม่อย่างทำงานงสิ ผมก็ไม่ว่าทำงานงสิแปลว่าอะไร แต่ช่างเถอะ ดูๆ ไปผมก็ว่าแปลกดี อากงควรอยู่กับคุณลุงใหญ่ลูกชายคนโตตามธรรมเนียมจีน กลับมาอยู่กับลูกชายคนเล็ก ส่วนการทำงานปกติลูกชายต้องทำงานกับพ่อ ก็กลายเป็นว่า คุณผู้ชายซึ่งเป็นลูกคนเล็กไปทำงานกับคนอื่น แต่ผมก็ไม่เคยเห็นอากงว่าอะไรคุณผู้ชาย ในขณะที่คุณพุดซ็อนซึ่งเป็นลูกสะใภ้ก็เป็นคนไทย สมัยนั้นคนจีนแท้ๆ จะไม่ยากได้ลูกสะใภ้คนไทย เพราะเกรงว่าจะไม่เข้าใจขนบธรรมเนียมจีน แต่อากงอามาก็ยอมรับการมีคนไทยเป็นลูกสะใภ้ เห็นว่าตอนคุณพุดซ็อนแต่งงานเข้ามาใหม่ๆ ต้องปรับตัวพอสมควร ต้องเรียนรู้ธรรมเนียมต่างๆ ตลอดจนภาษา ผมเลยมองว่าบ้านนี้มีอะไรแปลกหลายอย่าง

ผมอยากเล่าเรื่องอางเพราะผมมีความประทับใจอางหลายเรื่อง ยกตัวอย่างการใช้ชีวิต อางเป็นคนมีระเบียบ ขยันทำงาน และทำงานละเอียด ส่วนเรื่องคุณธรรมไม่ต้องพูดถึง อางเป็นคนซื่อสัตย์และมีความกตัญญู ตอนที่อางยังแข็งแรงดี อางจะตื่นแต่เช้ามาร่ำมายจีน ผมนอนดูแล้วผมว่าท่ามวยจีนของอางสวยมาก หลังร่ำมายเสร็จอางจะมาทานอาหารเช้า จากนั้นก็จะนั่งทำงานจนถึงเที่ยง แกจะดูแบบก่อสร้าง และรายละเอียดของแบบเอง ตอนผมมาอยู่ อางไม่ไปตรวจงานข้างนอกแล้วเพราะอายุมาก แต่ตอนเย็นคุณลุงยุทธต้องมารายงานให้ฟังทุกวัน อางคงจะคำนวณเก่งมากเพราะจะถอดแบบและสั่งงานละเอียดยิบจนคุณลุงส่ายหน้าบ่อยๆ พอคุณลุงเริ่มส่ายหน้าในความละเอียด อางก็เริ่มอบรมคุณลุงทันทีว่า ยิ่งทำงานละเอียดเท่าไร ความเสียหายก็จะเกิดขึ้นน้อยเท่านั้น นั่นหมายถึงกำไรที่เพิ่มขึ้นด้วย การทำงานต้องซื่อสัตย์ ถ้าตกลงกับลูกค้าอย่างไร ต้องทำอย่างตรงไปตรงมา อย่าเป็นคนขี้โกง แม้ลูกค้าไม่รู้ก็อย่าทำ แกว่าการทำงานก่อสร้าง ถ้าจะโกงไม่ใช่เรื่องยาก แคลดขนาดของเหล็กเพียงเล็กน้อยก็จะได้กำไรเพิ่มขึ้นอีกมาก ลูกค้าก็ไม่ว่า แต่อางสอนว่าคนอื่นไม่รู้แต่เรารู้ ถึงแม้จะไม่ทำให้พินพั้งหรือตีกกลมแต่มันเป็นบาป คนที่ขี้โกงจะทำมาค้าขายไม่เจริญ ผมได้ยิน

อางพูดแบบนี้บ่อยมาก ไม่ว่าจะกับลูกๆ หรือกับเขย สะใภ้ก็ตาม

ผมอยากให้คนสมัยนี้มีความคิดและความซื่อสัตย์แบบอาง ไม่ใช่คอยแต่มองหาหนทางที่จะให้ได้กำไรมากที่สุดจนไม่คำนึงถึงความปลอดภัย เดี่ยวนี้ผมได้ยินข่าวพินพั้งลงมบบ้าง ตีกกลมบ้าง คนงานก่อสร้างได้รับอันตรายบ้าง ถึงแม้จะไม่ได้โกงอุปกรณ์ข้าวของ แต่บางทีก็มาจากการประมาทจากการทำงานที่ไม่รอบคอบจนทำให้เกิดอุบัติเหตุ บางโครงการก็ทำให้มีคนเสียชีวิต ระยะเวลาที่ผมได้ข่าวเรื่องพวกนี้บ่อย จนทำให้คิดถึงอาง แม้ว่าอางจะจากผมไปอยู่สวรรค์หลายปีแล้วก็ตาม สิ่งที่อางสอนไว้ผมยังจำได้ดีทุกเรื่องครับ ไม่ว่าจะห้ามขโมยของกิน โดยเฉพาะเรื่องมรรยาท เวลาที่อางแบ่งอาหารหรือถ้วยเดียวให้ผมแล้วบอกผมให้กินให้เรียบร้อย กินช้าๆ อย่าทำหกเลอะเทอะ ถ้าผมทำอาหารหกอากงก็จะดูนิดหน่อย ไม่เคยตีผม อย่างมากก็ชี้ว่าถ้าแบงค์กินไม่เรียบร้อยวันหลังอางจะไม่ให้กิน แต่เอาเข้าจริงอางก็ไม่เคยทำ อย่างมากก็บอกซ้ำๆ ว่าให้กินให้เรียบร้อย ผมเข้าใจว่าอางคงไม่รู้ เวลาผมเอาลิ้นตวัดถ้วยเดียว เส้นมันเหนียว บางทีมันก็หกบ้าง อางครับ ผมไปก่อนนะครับ ได้ยินคุณพุดซ้อนเรียกสมาชิกทานถ้วยเดียวแล้ว ไปช้าเดียวผมอดกิน ผม

จะกินเผื่ออากาศด้วยครับ อ้อผมลืมไป ถ้าอากาศว่างๆ มาเข้าฝันเล่าเรื่องบนสวรรค์ให้ผมฟังบ้างนะครับ ผมหวังว่าอากาศกับอาม่าคงสบายดี ผมลืมบอกอีกเรื่องหนึ่งครับ ตอนนี้ผมกินข้าวเรียบร้อยแล้วครับ เล่นก๊วยเตี๋ยวไม่กระเด็นออกมานอกชามแล้วครับอากาศ แะะๆ คุณพุดซ้อนเปลี่ยนชามให้ผมใหม่ ใบบัวใหญ่ขึ้นมันเลยไม่หกล้ม ผมล้อเล่นนะครับ ผมกินเรียบร้อยแล้วจริงๆ ครับอากาศ

รักการอ่าน

ช่วงนี้เป็นช่วงปิดเทอมคุณพุดซ้อนจึงอยู่บ้านทุกวัน เวลาอยู่บ้านกิจกรรมของคุณพุดซ้อนคือการอ่านหนังสือ คุณพุดซ้อนเป็นนักอ่านตัวยง เธออ่านหนังสือเกือบทุกประเภทและอ่านได้เร็วมาก ผมเห็นหนังสือเล่มใหญ่ๆ ที่เธอวางไว้ ผมก็ตกใจแล้ว ผมไม่แน่ใจว่าคุณพุดซ้อนอ่านหนังสือตั้งมากมาย และอ่านจบเร็วด้วย คุณพุดซ้อนจะจำได้ไหมหรือได้ประโยชน์อะไรจากหนังสือที่อ่านมากน้อยแค่ไหน ผมคงต้องเก็บความสงสัยนี้ไว้ก่อน เพราะผมไม่มีปัญญาจะถามคุณพุดซ้อน นอกจากผมต้องสังเกตไปเรื่อยๆ ว่าเธอได้ประโยชน์อะไรจากการอ่าน

ไอ้ะไอ้ผมต้องไปแล้ว มีเสียงกริ่งหน้าบ้าน ผมต้องไปทำหน้าที่ยของผวก่อน คุณเห็นไหมผมเป็นหมาก็จริงแต่ผมก็มีหน้าที่ต้องทำ คือเวลาที่ไดยินเสียงกริ่งหรือเสียงอะไรผิดปกติ ก็ต้องลุกไปดูแล้วก็หำนิดหน่อย ผมลืมนบอกไปว่าผมตัวเล็กก็จริง แต่เสียงผมใหญ่ ถ้าไม่เห็นตัว คนที่เข้าบ้านมาจะคิดว่าผมเป็นหมาตัวใหญ่ ผมเลยใช้วิธีเท่า โดยไม่ปรากฏตัว พอคุณแม่บ้านออกมาดูเป็นอันหมดหน้าที่ยของผม เป็นหมาบ้านคุณพุดซ้อนก็ตองทำงาน ถึงแม้จะเป็นหมาพุดเต็ลตัวเล็กๆ ก็ไช่ว่าจะไต้แต่กินนอน อ้อน เล่น เท่านั้น คุณพุดซ้อนจะพุดกับผมเสมอว่า เป็นหมาหรือเป็นคนที่ตองทำงาน ตองรู้จักหน้าที่ยของตนเอง อย่าขี้เกียจ อย่าทำตัวไร้ค่า ซึ่งผมก็ทำตามคำล้งสอนของเธอย่างไม่ขาดตกบกพร่อง คุณพุดซ้อนจะชมผมให้คนที่มาที่บ้านฟังเสมอว่า ผมเป็นหมาที่ดี รู้จักหน้าที่ ไม่เท่าไรสาระ ผมขี้ปล้มจนหูต้งเลยครับ เอช้กจะหลงตัวเองหน่อยๆ แล้ว แต่ผมเคยไดยินคุณพุดซ้อนสอนลูกๆ บ่อยๆ ว่าไต้รับคำชมก็อย่าปล่อยใจให้พุดพอง มันเป็นโลกธรรม มีสรรเสริญ มีนิทาเป็นธรรมดา บางทีไต้รับคำชม บางครั้งก็ไต้รับคำติเตียน คนทำงานย่อมไม่พันคำชม คำติเตียน ไห้มองเป็นเรื่องธรรมดา รักษาใจให้เป็นปกติคือวางใจให้เป็นกลาง ผมฟังแล้วก็เข้าใจบ้างไม่เข้าใจบ้าง แต่

สารภาพผมไม่เข้าใจเป็นส่วนใหญ่ ถ้าผมทำไต้ไต้รับคำชม ทำไต้ใจผมจะพุดพองไต้ไต้หรือ ผมยังไม่เข้าใจ ไต้ไต้ไต้ตามผมเชื่อว่า คุณพุดซ้อนเธอคงสอนถูกแหละ แต่ผมก็ยังไม่เข้าใจและทำไต้ไต้ไต้หมดอยุ่ไต้ “ก็ตองฝึกกันไป” ตามลำนวนคุณพุดซ้อน ว่าแต่ตอนนี้ผมขออนุญาตไปนอนปล้มใจกับคำชมก่อนนะครับ

เรื่องนิสัยรักการอ่านของลูกบ้านนี้ดูจะมีคุณภษคนเดียว

ที่เหมือนคุณแม่ นอกนั้นเหมือนคุณผู้ชาย คือจะอ่านหนังสือเท่าที่จำเป็นกับวิชาชีพ ผมเคยเห็นคุณผู้ชายซื้อหนังสือมาเล่มหนึ่งอ่านเป็นเดือนยังไม่จบ คุณผู้ชายจะอ่านแต่หนังสือที่ใช้ในวิชาชีพเท่านั้นที่เขาเรียกว่า Text Book หรืออะไรนี้แหละผมก็เรียกไม่ค่อยถูก คุณแก้วดีหน่อย อาจเป็นเพราะเธอเป็นครู ผมว่าคุณแก้วอ่านหนังสือแบบจำยอม หรืออ่านเพราะจำไต้ตองอ่าน ส่วนคุณกรไต้ตองพุดถึง ผมไม่เคยเห็นคุณกรอ่านหนังสือเป็นเรื่องเป็นราวเลย เห็นแต่อ่านโน้ตเพลง คุณกรมักโดนคุณพุดซ้อนเคี่ยวเข็ญให้อ่านหนังสือ มีไต้ที่คุณพุดซ้อนจะยกข้อดีของการอ่านว่าทำให้เราเปิดโลกทัศน์ ไต้เรียนรู้สิ่งใหม่ๆ อันจะทำให้เราก้าวทันโลก คุณกรก็ไต้แต่พุดว่าครับ ครับแม่ แต่ก็ไต้ไม่เห็นทำ ถึงขนาดคุณพุดซ้อนคอยถามว่าอ่านหนังสือบ้างหรือเปล่า เหมือนถาม

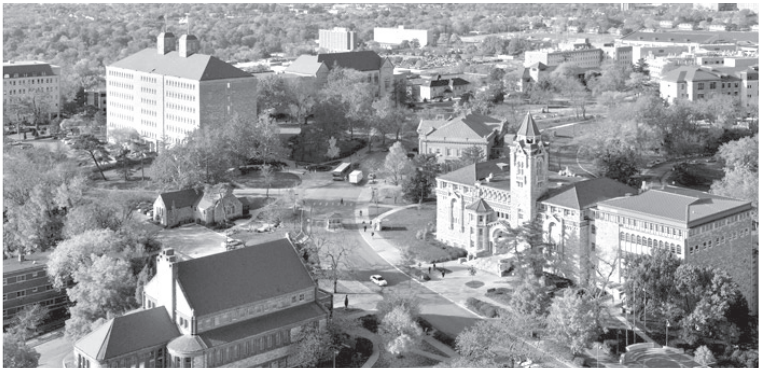
เด็กๆ ทั้งๆ ที่คุณกรก็อายุไม่น้อยแล้ว ส่วนคุณกรก็เอาแต่หัวเราะไม่ตอบว่าอะไร นอกจากพูดแหย่คุณแม่ว่าอ่านจากมือถือแล้ว โธ่คุณกรก็ตอบเข้าไปได้ เรื่องนี้เป็นอีกเรื่องหนึ่งที่ผมมองว่าคุณพูดซ้อนล้นเหลว เพราะจนบัดนี้ผมยังไม่เห็นคุณกรรักการอ่านขึ้นมาเลย คุณพูดซ้อนเองก็ดูจะราซ้อไปแล้ว

วันก่อนคุณพี่มณฑาพาน้องฟ้าครามมาเยี่ยมคุณพูดซ้อน คุณพี่มณฑาถามวิธีทำให้ลูกรักการอ่านพอดี คุณพูดซ้อนก็บอกว่าการจะให้ลูกเป็นเด็กรักการอ่านนั้น พ่อแม่ต้องมีการลงทุนระยะยาว ไข่แต่ลงทุนเงินซื้อหนังสือเท่านั้น ต้องลงแรงด้วย เมื่อลูกยังเล็กพ่อแม่ต้องเริ่มจากการอ่านหนังสือให้ลูกฟัง พอโตขึ้นมาจนเข้าโรงเรียนและสามารถอ่านหนังสือได้เอง ก็ให้ลูกเลือกอ่านหนังสือที่อยากอ่านตามความเหมาะสมของวัย ที่สำคัญควรมีส่วนร่วมในการอ่านของลูก อย่าบีบคั้นหรือบังคับ ควรหาวิธีหลอกล่อสร้างความน่าสนใจในการอ่าน เช่น ให้ลูกมาเล่าเรื่องที่อ่านให้ฟัง หรือแข่งขันตอบคำถามจากเรื่องที่อ่าน นอกจากสร้างแรงจูงใจแล้วยังเป็นการฝึกทักษะในการจับใจความอีกด้วย พอโตขึ้นมาอีกหน่อยอาจทำในลักษณะสมุดบันทึกการอ่าน บันทึกว่าเขาอ่านหนังสือเล่มไหนไปบ้างในระยะเวลาที่กำหนด มีการให้รางวัลการอ่าน เมื่อเด็กโตควรเน้นการอ่านเชิงคุณภาพ คือ ผู้อ่านต้องเข้าใจ

เนื้อเรื่องที่อ่าน จับใจความได้ เพราะการสร้างข้อกำหนดเชิงปริมาณ ประโยชน์จากการอ่านก็จะเกิดน้อย และคำชมเชยก็เป็นอีกเรื่องที่สำคัญ โอ้ยผมฟังแล้ว ยอมรับตามที่คุณพูดซ้อนพูดว่า การสอนให้ลูกรักการอ่านเป็นการลงทุนระยะยาวจริงๆ ขนาดแค่คุณพูดซ้อนสาธยายมามันยังยาวจนผมแทบหลับ ดีว่าน้องฟ้าครามลงมานั่งเล่นกับผมอยู่ได้ไต่ะ ผมเลยหลับไม่ลง อีกอย่างผมฟังไปก็เท่านั้นเพราะหมาไม่ต้องอ่านหนังสือ ถ้ามีลูกผมก็ไม่ต้องหาวิธีหลอกล่อให้ลูกผมรักการอ่าน เรื่องนี้จึงไม่เป็นประโยชน์กับผม แต่เอาเข้าจริงผมลองคิดเล่นๆ ดู ถ้าผมอ่านหนังสือได้ ผมคงฉลาดกว่านี้ พวกคุณเห็นด้วยกับผมไหมครับ

ดร.ซิงเยียม

วันนี้เป็นวันหนึ่งที่คุณพุดซ้อนดีอกดีใจเป็นพิเศษ สาเหตุมาจากลูกศิษย์จะมาเยี่ยม ลูกศิษย์คนนี้คุณพุดซ้อนเคยสอนตอนอยู่มัธยมต้น คุณพุดซ้อนเล่าว่าเป็นเด็กที่ฐานะทางบ้านไม่ค่อยดี แต่เป็นเด็กดีมีความพยายามตั้งใจเรียนจนขนาดได้ทุนไปเรียนต่อต่างประเทศจนจบปริญญาเอก เธอปลื้มใจมาก พุดถึงลูกศิษย์คนนี้ไม่ขาดปากตั้งแต่คุณดอกเตอร์คนนี้ยังมาไม่ถึงบ้าน ก่อนหน้านี้เพื่อนๆ หรือใครไปใครมาที่บ้าน เธอพุดอวดจนผมชักอยาก จะเห็นหน้าเสียแล้ว

ดร.ซิงเยียม น่าจะอายุราว ๓๐ กว่าๆ หน้ามน้อยหน้าตา แสบจะธรรมดา ดูไม่ออกเลยว่าจะเรียนเก่งขนาดนี้ โอ้โฮจบปริญญาเอกทางเคมีแถมตอนนี้กำลังเป็นอาจารย์อยู่ที่มหาวิทยาลัยของรัฐแห่งหนึ่ง ผมนั่งฟังคุณดอกเตอร์ซิงเยียมคุยกับคุณพุดซ้อน เรื่องการเรียนที่เมืองนอกว่าต้องมีความรับผิดชอบ ต้องขยันค้นคว้าหาความรู้มากกว่าคนอื่น เพราะภาคนี้เป็นอุปสรรคหนึ่งในการเรียนที่ต่างประเทศ พร้อมกับบอกคุณพุดซ้อนว่าการไปเรียนเมืองนอกนาน ทำให้เขาไม่ค่อยเข้าใจระบบการศึกษาในเมืองไทย คุณดอกเตอร์บ่นกับคุณพุดซ้อนว่า เดี่ยวนี้มีหลักสูตรเปิดสอนทั้งปริญญาโท ปริญญาเอก ให้เลื่อนไปหมด อาจารย์ที่มีความรู้ความสามารถที่จะรองรับเพื่อดูแลนักศึกษาที่มีไม่พอ ในขณะที่นักศึกษาที่เข้ามาเรียนก็คุณภาพไม่ถึง บางภาควิชาไม่ ต้องสอบข้อเขียน แค่นั่งคะแนนแล้วก็สอบสัมภาษณ์ บางคณะ เปิดเชิงปริมาณเพื่อหาเงินเข้าคณะ กลายเป็นว่าปัจจุบันวุฒิทางการศึกษาสูงขึ้น มีคนจบปริญญาโท ปริญญาเอก มากมายไปหมด แต่ลองสอบความรู้เข้าจริงๆ บางคนสู้คนจบปริญญาตรีสมัยก่อนไม่ได้ การเรียนที่เมืองไทยพอจบได้รับปริญญาแล้วก็แล้วกันไป ถือว่าจบแล้ว โดยเฉพาะคนจบได้รับปริญญาเอก พอมีคำว่าดอกเตอร์นำหน้าเข้าหน้าหน่อยก็วางตัวโอ้อวด มีอิโก้ว่าตัวเอง

เก่งแต่สมองกลวงก็มาก “ไม่ต้องมากหรอกครับครู อาจารย์ในคณะผมก็ยังพอหาดูได้ ผมก็ไม่ได้เหมารวมว่าเป็นกันทุกคนนะครับครู แต่มีจำนวนไม่น้อยที่ไม่เข้าใจว่าจบอะไรมา เรียนมาสูงแค่ไหน แต่การเรียนรู้ไม่มีวันจบเพราะมันมีความรู้และวิทยาการใหม่ๆ มาให้เราศึกษาเสมอ เพียงแต่การเรียนรู้ปริญญาโทเป็นการเลือกเรียนเฉพาะทาง ส่วนการเรียนรู้ปริญญาเอกนอกจากเรียนเฉพาะทางแล้วยังเป็นการเจาะลึกลงไปอีก และเป็นการฝึกวิธีคิดเพื่อให้เราสามารถที่จะไปเรียนรู้และสร้างขบวนการทางความคิดได้ด้วยตัวเอง ผมว่าคนจบปริญญาเอกก็ไม่ได้รู้ไปทุกเรื่อง ดูอย่างผมเลือกเรียนเคมีตั้งแต่ปริญญาโท กว่าที่จะจบเอกก็เล่นเข้าไปเจ็ดแปดปี ถ้าถามความรู้ทางวิทยาศาสตร์ด้านอื่นผมก็แค่พอรู้ ชีวิตผมอยู่แต่ในห้องทดลอง ส่วนวิทยาศาสตร์สาขาอื่นผมก็รู้ไม่ทั้งหมด”

ไอ้โฮพ่อหนุ่มคนนี้มีความคิดไม่เบาเลยครับ สมกับที่จบปริญญาเอก และก็สมควรแล้วที่คุณพุดซ้อนจะปลื้มนักปลื้มหนา ผมเป็นหมาผมฟังแล้วยังปลื้มเลย นอกจากบ่นเรื่องระบบการศึกษาแล้วแกยังบ่นเรื่องที่ทำให้คุณพุดซ้อนฟังว่า เดี่ยวนี้ในมหาวิทยาลัยมีกฎข้อบังคับว่าต้องทำ ผ.ศ. ให้ได้ภายในกี่ปี (ผมก็ไม่รู้ว่า ผ.ศ. มันแปลว่าอะไร คิดว่าคงเป็นตำแหน่งอะไรซักอย่าง)

แต่บังคับเฉพาะอาจารย์รุ่นใหม่ที่ออกจากระบบราชการ ส่วนพวกที่เป็นอาจารย์รุ่นเก๋าอยู่ในระบบราชการได้รับการยกเว้น มันก็ทำให้เกิดปัญหาเลื่อมล้ำ และอีกเรื่องที่ผมฟังคุณดอกเตอร์บ่นก็คือ การประเมิน มีการประเมินผู้สอนโดยนักศึกษาเป็นผู้ประเมิน ทำให้เกิดการปล่อยเกรดกับนักศึกษา เพราะอาจารย์จะได้ผลการประเมินดีๆ จะเห็นได้ว่าบางคนจะมีเด็กได้เกียรตินิยมกันเพ้อ ผมเห็นคุณพุดซ้อนนั่งฟังไปยิ้มไป พร้อมกับพูดว่า “เดี๋ยวเธอก็จะชิน เรื่องที่เธอเล่าให้ครูฟัง ครูรู้อยู่แล้ว ลูกครูเป็นอาจารย์ในมหาวิทยาลัยสองคน ขนาดคนละมหาวิทยาลัย แต่เนื้อเรื่องยังเหมือนกันเลย”

“ซิงเยี่ยม ครูไม่แน่ใจว่าเธอเจอวิทยานิพนธ์ขนมชั้นหรือยัง” ผมเห็นดอกเตอร์ซิงเยี่ยมนั่งหน้าเหลือ ผมเองก็ยังงงกับคุณพุดซ้อน วิทยานิพนธ์ขนมชั้นเป็นยังงั้นขอ ผมไม่รู้จัก ผมรู้จักแต่ขนมชั้นที่เหนียวๆ กินแล้วติดฟัน พอที่คุณพุดซ้อนพูดขึ้นมาว่า “เธอไม่รู้จักละซิ ก็เด็กทำรายงานแบบลอกๆ มาแปะต่อกันเหมือนขนมชั้นไง อยู่ไปชักพักเดี๋ยวก็เจอเองแหละ ลูกๆ ครูเขามาเล่าให้ฟังว่านักศึกษาเขาทำงานแบบนี้มาส่งเพื่อให้อาจารย์มาปรับแก้ ลูกครูเขาเล่าว่าเจอแบบนี้แก้ไม่ถูกเลย เพราะมันถูกอยู่แล้วเพียงแค่เอาตรงโน้นมาหน่อยตรงนี้มานิดแล้วลอกๆ แปะๆ

กันมา มีอีกหลายเรื่อง อยู่ไปซึ่งเยี่ยมก็จะรู้จะเห็นเอง ที่ไม่ถูกไม่ควรก็มาก ที่เป็นของดีก็มี เลือกว่าก็แล้วกัน เธอเป็นผู้ใหญ่แล้ว เป็นคนมีวุฒิภาวะแล้ว ขอเพียงตั้งใจเป็นครูที่ดี อย่าให้สิ่งแวดล้อมที่ไม่ดีมาย้อมเธอก็แล้วกัน ครูปรารถนาเพียงแค่นี้ นอกจากนี้เธอเป็นครูบาอาจารย์ นอกจากต้องมีพรหมวิหาร ๔ แล้ว เธอยังต้องรู้จักวางใจ เมื่อประสบกับสิ่งที่ไม่ชอบใจ ไม่เช่นนั้นเธอจะเป็นทุกข์” พอคุณพุดซ้อนพุดจบคือคุณดอกเตอร์ที่ผู้ถูกเป็นโบกก็คลายลง ค่อยดูหล่อขึ้นมานิดหนึ่ง

หลังจากคุณดอกเตอร์ซึ่งเยี่ยมกลับไปแล้ว ผมก็เห็นคุณพุดซ้อนนั่งถอนหายใจ อ้าวไหนปลื้มนักปลื้มนหนา ทำไมลูกศิษย์กลับไป ไหงมานั่งถอนใจ หรือคุณพุดซ้อนจะกลัวว่าคุณดอกเตอร์ลูกศิษย์จะทรมานแบบไทยๆ ไหมแล้วลาออกเหมือนกรณีคุณแก้วตอนกลับมาใหม่ๆ ก็อาการเดียวกันจะลาออกวันละสิบหน ผมยังจำได้ว่าคุณพุดซ้อนกับคุณกรช่วยกันประทับประคอง จนตอนนี้คุณแก้วไม่มีปัญหาแล้ว เอหรือฟังคุณดอกเตอร์เล่าเลย สงสารอนาคตของประเทศ โช้คุณพุดซ้อนครับไหนว่าวางใจเป็นไฉนครับ สงสัยตอนนี้คงวางใจไม่ถูกที่ คุณพุดซ้อนครับ ไม่ว่าจะป็นกรณีไหนอย่ากลุ้มใจไปเลยครับ เสียฟอร์มคุณพุดซ้อนคนเก่งเปล่าๆ อะไรจะเกิดมันก็ต้องเกิด เกิดแล้วเดี๋ยวมันก็จะผ่าน

ไป จะวิ่งไปดักหรือไปควบคุมทุกเรื่องคงไม่ได้ เหมือนที่คุณพุดซ้อนมักพุดบ่อยๆ ว่า สัตว์โลกย่อมเป็นไปตามกรรม แม้แต่คำว่า เดี่ยวมันก็จะผ่านไป คุณพุดซ้อนพุดอยู่บ่อยๆ ลืมแล้วหรือครับ อย่าโกรธผมนะครับที่บังอาจคิดสอนคุณพุดซ้อน ผมไม่ยากให้คุณพุดซ้อนเครียดโดยไม่จำเป็น อะไรทำได้ก็ทำไป อะไรควบคุมไม่ได้ก็ต้องปล่อยมันไปบ้างนะครับ ทำใจร่มๆ นะครับ ว่าแต่ตอนนี้ผมคงต้องไปดูในครัวก่อนว่าเย็นนี้มีอะไรกินบ้างครับ ผมไปก่อนนะครับคุณพุดซ้อน

คุณสมบัติ

คุณสมบัติเป็นแมวจรจัดสีขาว ถูกต้องแล้วครับแมวจรจัด

คุณสมบัติมาอยู่บ้านนี้อย่างไรผมไม่ทราบ เพราะมีอยู่วันหนึ่งผมลงไปทำธุระส่วนตัวที่สนาม ผมก็จะเฝ้ากับคุณสมบัติ ต่างคนก็ต่างตกใจวิ่งกันไปคนละทิศละทาง จากวันนั้นผมก็เริ่มเห็นเขาทุกวันแรกๆ คุณพุดซ้อนทำท่าจะไล่ไม่ให้อยู่เพราะเกรงว่าจะเข้าไปยุ่งย่ามในครัว แต่พอผ่านไปซักพักคุณพุดซ้อนเห็นว่าคุณสมบัติไม่ได้เป็นแมวขี้ขโมย และอยู่เป็นที่ ไม่ได้เข้าไปยุ่งในครัว เธอก็เลยไม่ไล่และตั้งชื่อให้ว่า “สมบัติ”

คุณสมบัติมักจะแอบนอนแถวๆ ใต้ต้นวาสนาหรือไม้ก็ได้ฤๅณา คุณพุดซ้อนจะเอาอาหารไปให้กินตอนเย็นๆ ตอนนั้นทุกคนในบ้านก็เริ่มคุ้นเคยกับคุณสมบัติ ซึ่งเริ่มอ้วนท้วนมีน้ำหนักขึ้นมาบ้างแล้ว แต่เขายังสกปรกอยู่เพราะไม่ได้อาบน้ำ ผมเองก็ยังงงอยู่ว่าคุณสมบัติเปลี่ยนสภาพจากแมวจรจัดเป็นแมวบ้านคุณพุดซ้อนหรือยัง ผมว่าคุณพุดซ้อนคงเล็งเอาบุญ เธอไม่ได้แสดงความเป็นเจ้าของ อยากอยู่ก็อยู่อยากไปก็ไป ที่ผมพูดอย่างนี้เพราะคุณสมบัติไม่ได้อยู่บนบ้านเหมือนผม ผมกินข้าวบนบ้าน นอนในห้องคุณแก้ว

เรื่องคุณสมบัติผมมานอนๆ นึกดูมันก็แปลกดี เกิดเป็นสัตว์เหมือนกันยังมีชีวิตที่แตกต่างกัน ผมได้กินอิ่มนอนอุ่นทุกวัน ได้รับความรักจากทุกคน แต่คุณสมบัติมีชีวิตที่แตกต่างจากผมมาก ยิ่งดีที่คุณพุดซ้อนอนุญาตให้อยู่บ้านนี้ได้ก็เลยไม่ต้องเร่ร่อนตอนแรกๆ ผมก็หัวงงๆ ใจว่าคุณพุดซ้อนจะรักคุณสมบัติ เพราะผมเห็นเขาเริ่มคลอเคลียคุณพุดซ้อนเวลาเธอลงไปสนาม คุณพุดซ้อนก็ดูจะอ่านใจผมออก เธอบอกผมว่า “เบงค์อยู่กันดีๆ นะ ลงไปก็อย่าไปวิ่งไล่สมบัติ เราน่ะมีชีวิตที่สุขสบายกว่าเขา อยู่เป็นเพื่อนกันอย่าเบียดเบียนกัน” นั่นเป็นการปราชญ์ผมมากมาย ไม่ให้ผมไปวิ่งไล่หรือแก้งคุณสมบัติ โธคุณพุดซ้อนไม่เห็นตอนเขาทำ

พองขนกับเสียงขู่ฟ่อๆ ผมก็เกรงๆ เขาเหมือนกัน ไม่รู้คุณ
พูดซ้อนปรัมเขาหรือเปล่า ว่าห้ามทำร้ายผม ช่างไม่ยุติธรรมเลย
เห็นผมเป็นหมาเถรไปได้

เปรียบเทียบชีวิตผมกับคุณสมบัติก็เหมือนชีวิตคน เป็นคน
เหมือนๆ กันยังมีชีวิตความเป็นอยู่แตกต่างกัน บางคนมีชีวิตที่
สุขสบาย บางคนมีชีวิตแร้นแค้น นี่ผมพูดเฉพาะสิ่งที่ผมเห็นนะ
ครับ ที่เป็นสุขทุกข์ทางกาย ส่วนทุกข์สุขทางใจผมไม่เห็น นอก
จากบางกรณี เช่น ลูกศิษย์ หรือเพื่อนคุณพูดซ้อนมาเล่ามา
ปรึกษา ถ้าดูผิวเผินคนที่มาหาคุณพูดซ้อนไม่ได้เดือดร้อนทางกาย
ผมถึงเข้าใจว่าสุขกายสุขใจมันคนละเรื่องกัน บางคนสุขทั้งกายสุข
ทั้งใจก็โชคร้ายไป บางคนทุกข์ทั้งกายทุกข์ทั้งใจก็ถือว่าเป็นวิบาก
กรรม (สำนวนคุณพูดซ้อน) ผมเคยได้ยินคุณพูดซ้อนสอนลูกๆ

เสมอเรื่องศีล เธอพูดถึงอานิสงส์ของศีลว่านำความสุขมาให้
ศีลนำมาซึ่งโภคทรัพย์ ศีลเป็นแนวทางการไปสู่นิพพานแก่ผู้รักษาศีล
ศีล ผมเข้าใจแค่ศีลนำความสุขมาให้ เพราะถ้าเราไม่เบียดเบียน
ใคร เราก็จะไม่ถูกเบียดเบียน เราก็จะอยู่เป็นสุข สำหรับผม
อานิสงส์ของศีลเพียงข้อเดียวก็คุ้มแล้ว เห็นเธอบอกลูกๆ ว่าศีล
จะนำเราไปสู่ภพภูมิที่ดี ถ้ารักษาศีลเมื่อตายไปประกันได้ว่าไม่
ตกอบายภูมิ อย่างน้อยๆ ถ้าได้เกิดใหม่ก็ได้อัตภาพเป็นมนุษย์
เอ...ผมว่างวดหน้าถ้าได้เกิดใหม่ ผมคงได้เกิดเป็นคนแน่ๆ เลย
เพราะผมรักษาศีลครบทุกข้อ ผมไม่เคยฆ่าสัตว์ อาจมีเบียดเบียน
บ้างเล็กน้อย น้อยๆ พระท่านคงยกโทษให้ผมและผมก็จะพยายาม
ไม่ทำอีกครับ ขโมยของผมไม่ทำเพราะคุณพูดซ้อนย้ำนัย้าหนา
ห้ามขโมยของกิน และผมก็ไม่ได้ดื้อดอยากจนต้องขโมย ผิดใน
คามยังแล้วใหญ่แ้วได้สบายมาก เพราะผมเป็นหมาตัวเดียวใน
บ้าน พูดปดผมก็ทำไม่ได้ ส่วนของมีนเมาผมก็ไม่เคยแตะต้อง
สรุปเป็นอันว่าศีลของผมน่าจะเป็นบุญส่งผมในชาติหน้า อย่าง
น้อยๆ ผมหวังว่าผมจะได้อัตภาพเป็นมนุษย์

พูดถึงเรื่องศีล ผมว่าถ้าคนเราทุกคนมีศีล ละเว้นในข้อห้าม
ของศีล ไม่ว่าจะคนหรือสัตว์ก็จะอยู่ร่วมกันได้อย่างมีความสุข
คุณๆ เห็นด้วยกับผมไหมครับ

หลวงพ่อกับวัด

วันนี้ผมมีความสุขมากเลยครับ พวกคุณไม่ต้องงงนะครับ
ว่าเรื่องอะไร เรื่องแรกวันนี้เป็นวันเกิดคุณกร แนนอนตอนเย็น
ต้องมีอาหารพิเศษมีของอร่อยๆ ให้ผมได้ชิม เรื่องที่สองเช้านี้คุณ
พุทธซ้อนจะไปทำบุญที่วัด คงจะไปถวายสังฆทานวันเกิดคุณกร
นี่แหละ คุณพุทธซ้อนอนุญาตให้ผมไปด้วย ผมเลยดีใจเป็นพิเศษ
เพราะได้นั่งรถออกไปเที่ยวนอกบ้าน ผมลืมนอกไปว่าผมเป็นหมา
ที่ค่อนข้างเรียบร้อย ไม่ได้โหม่นนะครับ เวลาออกไปนอกบ้านผมจะ
ไม่วิ่งสติแตก ผมไม่ปิ่นโต๊ะอาหาร เวลาไปร้านอาหารที่เขาอนุญาต

ให้หมาเข้าได้ ผมจะนั่งเก้าอี้เรียบร้อย รออาหารพร้อมกะละมัง
ส่วนตัวของผม ผมไม่เคยส่งเสียงดังในร้านอาหาร ถ้าผมทำตัว
ไม่เรียบร้อย ครั้งต่อไปผมก็จะอดออกไปเที่ยว พุดแล้วจะหาว่า
คุย ผมไปเที่ยวมาหมดแล้วนะครับ ไม่ว่าจะเป็นพญา ห้วยหิน
เพชรบุรี นครปฐม ฯลฯ แต่ที่ที่ผมชอบเป็นพิเศษคือเขาใหญ่
เพราะอากาศดี อาหารอร่อย ส่วนห้วยหินผมชอบเพราะได้เล่น
น้ำทะเล เล่นทราย ตัวผมสกปรกก็ไม่โดนดู เป็นหมาคุณพุทธซ้อน
ต้องมีมารยาทและเชื่อฟังคำสั่งด้วยครับ

คุณพุทธซ้อนเรียกผมขึ้นรถแล้ว เห็นคุณแม่บ้านกำลังยกข้าว
ของขึ้นรถคงเป็นพวกสังฆทาน สังฆทานของคุณพุทธซ้อนจะไม่ใช้
ถังหรือกล่องเหลืองๆ เหมือนที่คนเขาเอามาถวายพระ เธอจะซื้อ
หามาจัดเอง บางครั้งก็เป็นหนังสือธรรมะ บางครั้งก็เป็นไม้กวาด
บ้าง ไม้ถูพื้นบ้าง แล้วแต่ว่าเธอเห็นอะไรเป็นประโยชน์หรือเป็น
ของจำเป็นกับวัด คุณพุทธซ้อนจะบอกกับเด็กๆ ในบ้านว่า “การ
ถวายสังฆทานไม่จำเป็นต้องเป็นถังเหลืองๆ แล้วเอาของสารพัด
ใส่ลงไปในถัง ทั้งของกินของใช้รวมกันอยู่ในที่เดียว” เธอเล่าว่า
บางทีมีข้าวสาร ผงซักฟอก ใบชา อยู่ในถังเดียวกัน ในที่สุดพระ
ท่านก็ใช้ประโยชน์อะไรไม่ได้ เพราะข้าวสาร ใบชา จะดูกลิ่นผง
ซักฟอกจนพระท่านนำไปฉนัไม่ได้ ต้องทิ้งเสียของเปล่าๆ การ

ถวายไม้กวาดหรืออะไรก็แล้วแต่ ถ้าเราถวายโดยไม่เจาะจง และพระท่านนำไปใช้สอยเป็นส่วนรวมเราก็ถือเป็นสังฆทานแล้ว บางคนถือถึงสังฆทานเข้าวัดแล้วถามหาหลวงพ่อ หลวงพี่รูปนั้นรูปนี้เพื่อจะถวายเพราะรู้จักอย่างนี้ ไม่เรียกสังฆทานเพราะเป็นการเจาะจง เรียกบุคลิกลิขิต คือระบุหรือเจาะจงผู้ที่เราจะถวาย ถ้าจะถวายอาหารด้วย เธอจะไปก่อนเพล มีบางคนถวายสังฆทานที่มีอาหารด้วยแต่มาถวายหลังเพล พระบางรูปท่านก็เมตตารับอาหารก็แจกจ่ายลูกศิษย์วัดไป ดูเหมือนเป็นเรื่องง่ายๆ แต่การที่ท่านรับอาหารหลังเพลทำให้พระท่านต้องอาบัติ เดือดร้อนต้องไปปลงอาบัติอีก เธอมักจะบ่นว่าคนสมัยนี้จะทำบุญนอกจากจะขาดความรู้ว่าอะไรควรไม่ควรแล้วยังมักง่ายอีกต่างหาก ทำอะไรเอาง่ายเข้าว่า การแต่งตัวไปวัดก็เหมือนกัน บางคนห่วงกางเกงขาสั้นเลื้อยคอกว้าง หรือเสื้อไม่มีแขนก็ใส่มาวัด คุณพุทธซ้อนจะนั่งค้อนตูปะหลับปะเหลือกทุกครั้งที่เห็นคนแต่งตัวไม่เรียบร้อย ผมว่าแบบนี้ตัวคุณพุทธซ้อนเองก็จะได้บุญเพราะจิตคุณพุทธซ้อนขุนมัวเป็นอกุศล ไหนว่าปล่อยวางได้ไงครับ อี...อี...ผมล้อเล่นนะครับ ที่คุณพุทธซ้อนพูดมามันก็ถูกต้องจริงๆ ผมเห็นด้วย เรื่องการแต่งกายให้สุภาพเรียบร้อยเพราะถือเป็นการให้เกียรติ หรือให้ความเคารพทั้งบุคคลและสถานที่ที่เราไป ผมฟังคุณพุทธซ้อนสอนพวกคุณ

ลูกๆ จนผมจำขึ้นใจเลยครับ

เมื่อมาถึงวัด คุณพุทธซ้อนจัดการถวายสังฆทานก่อน เทียนนี้เป็นไม้กวาดทางมะพร้าวด้ามยาวๆ กับไม้ถูพื้น เสร็จแล้วจึงนำอาหารไปถวายหลวงพ่อ ตอนแรกผมก็แปลกใจทำไมไม่ถวายพร้อมกันให้มันเสร็จไปเพราะยังไม่เพล พอหลวงพ่อมารับประเคนอาหาร ผมถึงบางอ้อ คุณพุทธซ้อนตั้งใจมาสนทนาธรรมกับหลวงพ่อด้วย หลวงพ่อรูปนี้เป็นเจ้าอาวาส ชื่อหลวงพ่อมานะ ผมรู้จักดี เพราะท่านมาที่บ้านบ่อยๆ คุณพุทธซ้อนนิมนต์ท่านมานั้นเพลบ้าง มาแสดงธรรมบ้าง ตามแต่โอกาส พอหลวงพ่อเลื่อมมาเห็นผมก็ทักทายผมด้วย ที่จริงผมอยากจะทำสมาธิแต่หลวงพ่อโกลั๊ว มาติดที่เจ้าถิ่นที่นั่งอยู่ข้างๆ หลวงพ่อเล่นขู่ผมพอๆ ผมเลยได้แต่นั่งอยู่ข้างๆ คุณพุทธซ้อน ถ้าเป็นคุณสมบัติที่อยู่ที่บ้านมาทำกับผมแบบนี้ ผมก็ไม่ยอมหรอก นี่ผมหยวนๆ เพราะถือว่าเขาเป็นเจ้าถิ่น จริงๆ แล้วเขาเป็นแม่วัด แยกไปใครมาน่าจะต้อนรับแขกดีกว่านี้ เขาคงถือตัวว่าเป็นแม่วัดโปรดของหลวงพ่อ พอหลวงพ่อนั่งบิ๊บบเขาก็ขึ้นไปนั่งตักหลวงพ่อ ทำท่าคอแข็งเขียว ผมก็หมั่นไส้ หลวงพ่อแค่ทักผมหน่อยเดี๋ยวก็รีบทำเสียงขู่ผมแสดงความเป็นเจ้าของ ไอ้แม่วัดขี้จิก อ้อๆ ผมลืมไป จิตผมขุนมัวเป็นอกุศลอีกแล้ว อุตสาหได้มาทำบุญเดี๋ยวบุญได้ไม่

เต็มเม็ดเต็มหน่วย โอ้ย ตาย จิตผมเกิดความรู้สึกลึกซึ้งแล้ว โลก บุญก็ไม่ได้ จิตหนอความทุกข์จริงๆ เพิ่งนึกว่าคุณพูดซ้อนแบบ เดียว ผมมาเป็นเสียเอง เสียฟอร์มหมด

หลังนั้นเพลเสร็จคุณพูดซ้อนก็สนทนาธรรมกับหลวงพ่อบ้าง แต่เรื่องอะไรผมฟังไม่เข้าใจ ผมเลยแอบวิ่งไปหน่อย พอท้องตึง ตาก็เลยหย่อน ก็หลวงพ่อกะยั่นกะยอให้ผมกินข้าว ผมเลยฉลอง ครัทธาเสียหน่อย แต่กินไปก็เหล่เจ้าถิ่นไปเลยไม่อร่อยเท่าที่ควร มาสะดุ้งตื่นก็ตอนได้ยินเสียงแหลมปริ๊ดจากแขกผู้มาใหม่ของ หลวงพ่อ เธอเป็นหญิงวัยกลางคนมาหาหลวงพ่อเพื่อขอให้หลวงพ่อบรรเทาเคราะห์ ไอ้สะเดาะเคราะห์นี้เขาทำกันอย่างไร ผมก็ไม่มี ความรู้ ผมเลยต้องเงี่ยหูฟัง ผมได้ยินหลวงพ่อกถามแขกผู้มาใหม่ ว่ามีเคราะห์อะไรถึงต้องมาสะเดาะ พอหลวงพ่อกถามเสร็จเธอก็เล่า เสียผมฟังจนหุดับเลย แต่พอจับใจความได้ว่าสามีมีผู้หญิงอื่น ลูกชายก็เกเรติดเกมส์ไม่ยอมเรียน แถมธุรกิจก็กำลังมีปัญหา โอ้ยฟังแล้วเคราะห์หนักจริงๆ พอเธอเล่าจบหลวงพ่อกก็พูดว่าวัด นี้ไม่มีสะเดาะเคราะห์ พร้อมกับบอกรบไปว่า “เราเป็นชาวพุทธต้อง เชื่อเรื่องกรรม หรือการกระทำ เรื่องสะเดาะเคราะห์ถ้าทำแล้ว หมดเคราะห์ หลวงพ่อกก็ว่าจะสะเดาะเคราะห์ให้ตัวเองก่อน เพราะ เมื่อก่อนอาตมาก็มีเคราะห์ ตู๋เงินบริจาคโดนขโมยมันยากไป แต่

เคราะห์ของอาตมาเกิดจากการกระทำของตัวเอง อาตมาลืมนึก ประตุโบสถ์ โยมเห็นไหมเคราะห์ของอาตมาจากการกระทำคือ ความประมาท” ไอ้โฮหลวงพ่อกจริงจังๆ พอหลวงพ่อกพูดจบแขก ผู้มาใหม่ถึงกับอึ้งไปเลย หลวงพ่อกจึงพูดต่อว่ากลับไปทบทวนดูว่า โยมทำเหตุอะไรผลจึงเป็นแบบนี้ เพื่อจะได้แก้ไข ศาสนาเราสอน ให้เชื่อเรื่องเหตุผล เชื่อเรื่องกรรม ไม่ใช่โชคกลาง ดูหมอน ทำเสน่ห์ พวกนี้มันงมงาย เป็นอวิชชา ว่าแล้วหลวงพ่อกก็แจกหนังสือสวด มนต์พร้อมกับล่ำทับว่าอย่าลืมนะไปสำรวจตัวเอง และก็หัดสวดมนต์ เพื่อฝึกจิตให้สงบ หลวงพ่อกพูดจบเธอก็กราบลาทันที

หลังจากเธอคล้อยหลังไป คุณพุดซ้อนก็ถามหลวงพ่่ว่า “หลวงพ่อดิฉันว่าโยมที่กลับไป จะเข้าใจและทำตามทีหลวงพ่อนะนำไหมเจ้าคะ” ผมได้ยินหลวงพ่อหัวเราะฮึๆ พร้อมกับพูดกับคุณพุดซ้อนว่า “อาตมาก็ไม่รู้เหมือนกัน ไม่ใช่หมอดูหมอดูอาตมามีหน้าที่บอกทางแกญาณิโยม อาตมาทำหน้าที่แล้ว ส่วนที่เหลือโยมต้องทำเอง โยมจะทำหรือไม่เป็นเรื่องของแต่ละคน ถ้าเราทำเหตุดีมีหน้าที่ทำอะไรก็ทำไป ไม่ต้องไปเฝ้ามองผลว่าจะเป็นอย่างไร ต้องรู้จักวางใจ สันโดษผล ไม่สันโดษเหตุ จำไม่ได้หรือโยมพุดซ้อน” สาธุครับหลวงพ่อ วันนี้ผมอิมทั้งบุญ อิมทั้งทองเลยครับ วันนี้ผมกราบนมัสการลาก่อนนะครับ คราวหน้าถ้ามีโอกาสผมจะมาหาหลวงพ่อใหม่ครับ สาธุ สาธุ สาธุ

คุณยายคนสวย

คุณยายคนสวยของผมก็คือคุณแม่คุณพุดซ้อน ขนาดเธออายุ ๘๐ กว่าแล้วแต่ยังแต่งตัวสวยเซ้ง ผมเห็นเธอแต่งตัวสีตามวัน ถ้าพบคุณยายวันไหน ผมจะรู้ทันทีว่าเป็นวันอะไร เพราะดูได้จากชุดที่คุณยายใส่ เลือเสื้อผ้าผมเป๊ะทุกครั้ง

วันนี้คุณยายมาหาคุณพุดซ้อนที่บ้านพร้อมกับหอบข้าวของพะรุงพะรัง คงเป็นพวกอาหารการกิน เพราะคุณยายมีฝีมือในการทำกับข้าว คุณพุดซ้อนคงได้เรื่องนี้อาจจากคุณแม่เพราะเธอก็เป็นคนชอบเข้าครัวทำกับข้าวเหมือนกัน เทียวนี้คุณยายมาแปลก

กับผมก็ไม่ทักไม่ทาย พอลงจากรถก็เริ่มร้องไห้ คุณพูดชวนถามว่าคุณยายร้องไห้ทำไม แกก็ไม่ยอมบอกเอาแต่พูดว่าแม่อยากตาย แม่อยากตาย คุณพูดชวนเลยถามต่อว่าทำไม ปรากฏว่าคุณยายบ่นเมื่อเพราะทะเลาะกับคุณน้ามา พอได้ยินสาเหตุที่คุณยายเป็นแบบนี้ ผมเห็นคุณพูดชวนแอบอมยิ้ม มันก็เป็นเรื่องเดิมๆ คงจะงอนคุณน้ากับเด็กที่บ้านโน้น ซึ่งเป็นเรื่องที่เกิดขึ้นเป็นประจำ ผมได้ยินคุณพูดชวนบอกคุณยายว่า “แม่ไม่ต้องอยากตายหรอก ทุกคนถึงเวลาก็ต้องตายเหมือนกัน ไม่ว่าจะอยากหรือไม่อยาก” ปรากฏว่าคุณยายหยุดร้องไห้ แล้วก็ค่อนข้างใส่คุณพูดชวนพร้อมกับเปลี่ยนเรื่องคุย ผมว่าคุณพูดชวนก็พูดเกินไป เต็มใจเกิดน้อยใจ คุณพูดชวนขึ้นมามีอีกคนจะยุ่งกันใหญ่

ผมมารู้ภายหลังเมื่อคุณยายกลับไปแล้วตอนได้ยินคุณพูดชวนคุยกับคุณผู้ชายเรื่องคุณยายว่า เป็นปัญหาธรรมดาของคนแก่จะน้อยใจง่าย เกรงว่าตัวเองจะหมดความสำคัญกับลูกหลาน ซึ่งเป็นธรรมดาของผู้สูงอายุ คุณพูดชวนเล่าเรื่องของเธอตตอนเป็นเด็กให้คุณผู้ชายฟังว่า คุณยายหรือคุณแม่ของเธอรักลูกชายมาก เพราะเป็นลูกชายคนเดียว คุณยายจึงทั้งรักทั้งตามใจ ทำให้คุณน้าซึ่งเป็นลูกสาวอิจฉาและมีความฝังใจมาตลอดว่า แม่รักลูกชายมากกว่า จนทุกวันนี้คุยกัันที่ไรเป็นต้องเถียงกันตลอด

คุณพูดชวนเธอลงความเห็นว่าคุณน้าทั้งคู่ คุณน้าเป็นลูกสาวคนเล็กอายุก็ไม่น้อยแล้วแต่นิสัยยังเป็นเด็ก ส่วนคุณยายมองคุณน้าเป็นเด็กเสมอเพราะเป็นลูกคนเล็กก็เลยจุกจิกจนเกิดปัญหา เธอเองก็สารภาพว่าตอนเป็นเด็กเธอก็อิจฉาน้องชาย แต่ความอิจฉาก็แค่อยู่ในใจ พอโตขึ้นมามันก็หายไปเอง เธอว่า การกระทำของพ่อแม่ที่แสดงออกว่ารักลูกไม่เท่ากันมันจะเกิดปัญหาอย่างนี้ทุกบ้าน ผมยังจำได้ที่คุณป้าเฒ่าเคยถามว่า คุณพูดชวนรักลูกเท่ากันไหม เธอก็ตอบว่าไม่เท่ากัน เพียงแต่แม่ต้องมีความยุติธรรม รักก็ส่วนรัก จะรักใคร่มากน้อยกว่ากันไม่ใช่เรื่องแปลก เพียงแต่ให้มันอยู่ในใจ แม่ต้องมีความยุติธรรมนำความรัก ส่วนการแสดงออกหรือการกระทำก็เป็นอีกเรื่องหนึ่ง พ่อแม่ต้องยุติธรรม ทำอะไรหรือให้อะไรก็ต้องเหมือนกัน ถ้าทำได้อย่างนี้ลูกก็จะไม่อิจฉากัน ปัญหาระหว่างพี่น้องหรือพ่อแม่ก็จะไม่เกิด

เรื่องความยุติธรรมนั้นผมยอมรับนับถือคุณพูดชวน ไม่ว่าจะทำอะไรให้ลูกๆ เธอจะทำให้เหมือนกัน ยกตัวอย่างกับข้าวอาหารการกินหรือข้าวของเครื่องใช้ ขนาดคุณนกฤษแต่งงานแล้วเธอก็ทำให้เหมือนกับที่ให้คุณกร คุณแก้ว เวลาลูกคนไหนทำไม่ถูก เธอก็จะว่ากล่าวตักเตือนเหมือนกันโดยไม่มีข้อยกเว้นคนใดคนหนึ่ง ที่ผมเห็นเป็นเรื่องตลกคือ เรื่องของขวัญวันเกิด หรือ

วันปีใหม่ คุณนกฤษกับคุณกรจะได้ของเหมือนกันปะะ วันเกิดคุณนกฤษได้ชุดนอน พอวันเกิดคุณกร เธอจะได้ชุดนอนเหมือนกันแบบเดียวกัน ผมมองว่าพวกคุณๆ โตแล้ว ถ้าจะได้ของไม่เหมือนกันก็คงไม่ถึงขั้นอิจฉากันหรอก ส่วนคุณแก้วรอดตัวเพราะเป็นลูกสาวคนเดียวไม่ต้องเปรียบเทียบกับใคร และเจ้านายผมเป็นคนประจบเก่ง พี่ชายสองคนก็อายุห่างจากเธอมากเลยไม่มีปัญหากับใคร คุณนกฤษกับคุณกรเป็นผู้ชาย จึงไม่มีเรื่องหุยมหิมนัก นับว่าเป็นโชคดีของคุณพุดซ้อน ที่ลูกๆ ไม่มีปัญหาเรื่องอิจฉากัน คงมีส่วนมาจากการกระทำของคุณพุดซ้อนที่ให้ความยุติธรรมกับลูกทุกคน แต่เอ ผมก็ยังสงสัยอยู่ว่า คุณพุดซ้อนรักใคร่มากกว่ากัน

คุณยายครับ ผมไม่ได้ว่าคุณยายนะครับ ยุคสมัยมันเปลี่ยนไป สังคมสมัยก่อน เรื่องการมีลูกชายเป็นเรื่องการสืบทอดวงศ์ตระกูล ไม่ว่าครอบครัวไทยหรือจีนก็เหมือนๆ กัน จะให้ความรักลูกชายมากกว่าลูกสาว หลายเรื่องลูกชายมีสิทธิมากกว่า หรือได้ใช้สิทธิ์ในบางเรื่องก่อนลูกสาว อะไรๆ มันก็ผ่านไปแล้ว คุณยายปล่อยๆ มันไปบ้างเถอะครับ คิดมากไปก็บั่นทอนจิตใจเปล่าๆ คุณยายอายุเยอะแล้วปล่อยใจสบายๆ ดีกว่า เราไปแก้ไขอดีตไม่ได้หรอกครับ ส่วนเรื่องที่คุณยายบ่นว่าไม่มีใครรักคุณยาย ผมว่าคุณยายคิดไปเอง ผมนะรักและหวังดีกับคุณยายจริงๆ นะครับ ผมว่าคุณยายรักษาสุขภาพกาย ใจ ให้แข็งแรงเข้าไว้ นะครับ คุณยายคนสวยของผมจะได้อยู่เป็นร่มโพธิ์ร่มไทรให้ลูกหลาน อ้อ คราวหน้าถ้าคุณยายมา ผมอยากกินหมูย่างฝีมือคุณยายนะครับ อี้หิ ผมล้อเล่น คุณยายเอาอะไรมาให้ผมก็อร่อยทุกอย่างละครับ ทำใจร่มๆ นะครับคุณยายคนสวยของผม

ดนตรีกับเด็ก Joy of Christmas

ผมสุดเซ็งเลยครับ วันนี้จะไม่มีใครอยู่บ้านเพราะคุณกร จัดงาน Joy of Christmas ซึ่งเป็นงานประจำปีที่คุณกรจัดให้นักเรียนของเธอแสดงเปียโน ปีนี้คุณออมซึ่งเป็นหลานได้ขึ้นแสดงด้วย ทั้งบ้านก็เลยตื่นเต้นกันใหญ่ คุณพูดซ้อนดูจะตื่นเต้นมากกว่าคนอื่น ทุกคนจะได้ไปกันหมดยกเว้นผม เพราะคุณยัวัฒธรรมเขาไม่อนุญาตให้มาเข้าหอประชุม ผมเลยต้องอยู่เฝ้าบ้านกับคุณสมบัติ

เรื่องคอนเสิร์ตประจำปีเป็นอีกเรื่องหนึ่งที่ผมอยากเล่าเพราะเป็นกิจกรรมที่ผมเห็นว่าเป็นมหกรรมสำหรับคุณกรในทุกๆ ปี ปีนี้ดูเหมือนจะเป็นปีที่ ๑๒ แล้วกระมัง แต่ผมก็เห็นคุณกรวุ่นวายกับการเตรียมงานเป็นเดือนเหมือนกับทุกปีที่ผ่านมา ปัญหาที่คุณกรเล่าให้คุณแม่ฟังก็เป็นเรื่องเดิมๆ ทั้งเรื่องครู เรื่องนักเรียน รวมถึงผู้ปกครอง บางวันก็มาบ่นว่าจะถึงวันงานอยู่แล้ว สู้จิตบ๊วยยังไม่เสร็จ เด็กบางคนก็ยังเล่นไม่คล่อง พาลไปถึงความร่วมมือของทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้อง ถ้าผมพูดตามความเห็นของผมว่าคุณกรจุกจิกกับรายละเอียดมากเกินไป พวกคุณอย่าฟังคุณกรนะครับว่าผมจินตนาการว่าเป็นคนจุกจิก เพราะเธอจุกจิกจริงๆ ไม่ยอมปล่อย ไม่ไว้ใจคนอื่น ใครทำอะไรก็ไม่ถูกใจ ไม่ได้ใส่ใจไปเสียหมด นิสัยอันนี้คงได้มาจากคุณผู้ชาย ขนาดคุณแก้วยังแอบนินทาว่า “พี่กรเป็นพวกคุณนายละเอียด เอาเป็นเอาตายไปหมดทุกเรื่อง” โธคุณแก้วว่าแต่คุณกร เมื่อวานกลับมาจากซ้อมใหญ่ ผมเห็นคุณแก้วหน้าอกกลับเข้าบ้านมา จนคุณพูดซ้อนถามว่าเป็นอะไร เท่านั้นแหละครับผมฟังจนหูชาไปเลย ผมลืมหอกไปคุณแก้วเธอเป็นคนช่างฟัง เริ่มจากแม่หลานสาวคือ คุณออมเล่นยังไม่คล่อง เธอก็โกรธ พร้อมกับบ่นว่าผู้ปกครองบางคนไม่ใส่ใจลูกเท่าที่ควร เด็กหลายคนลืมหอกเอาโน้ตมา ดีว่าเธอ

มีโน้ตสำรองเตรียมไป (คุณนายละเอียดพอกๆ กับพี่ชาย) บางคนลืมเอาซองเท้ามา งงใช้ไหมครับว่ารองเท้าเกี่ยวอะไรด้วย คุณกรเธอสั่งให้เด็กใส่รองเท้าคู่ที่จะใช้ใส่ในวันแสดงมาซ่อมด้วยเพื่อจะได้ชิน ผมเห็นคุณพูดซ้อนแอบอมยิ้มที่คุณแก้ว่าแต่พี่ชายแต่ตัวเองก็ไม่ต่างจากพี่เท่าไร

ผมได้ยินคุณพูดซ้อนสอนลูกๆ เรื่องการรู้จักปล่อยวาง แต่ผมก็ยังเห็นคุณกร คุณแก้ว วางอะไรไม่ค่อยเป็น ผมว่าคนเราทำอะไรตั้งใจทำนั้นดี แต่การหวังผลมากเกินไปก็จะสร้างความทุกข์ให้กับตัวเองและคนรอบข้างโดยไม่จำเป็น การที่ผมพูดอย่างนี้มันฟังดูง่าย แต่การกระทำให้ได้คงยาก ผมก็เข้าใจอยู่ เพราะขนาดคุณพูดซ้อนพูดซ้ำแล้วซ้ำอีกทั้งเรื่องการปล่อยวาง ทั้งสันโดษผลไม่สันโดษเหตุ คือทำเต็มที่โดยไม่ไปเฝ้ามองผลที่จะเกิด ผมยังเห็นคุณๆ วางไม่ลงปลงไม่เป็น อย่างว่าละครบ๊วยต่างกัน ประสบการณ์ต่างกัน ของแบบนี้คงต้องใช้เวลา ถ้าทำกันได้ง่ายๆ ป่านนี้คงบรรลুকันไปหมดแล้ว อันนี้ผมพูดเลียนแบบหลวงพ่อครับ แม้แต่คุณพูดซ้อนคนสอนเอง ผมก็ยังเห็นบางเรื่องเธอก็ยังปล่อยวางไม่ได้โดยเฉพาะเรื่องลูกๆ เธอมักจะแก้ตัวว่าเรื่องลูกเป็นเรื่องที่แม่ปล่อยวางยากที่สุด เอาเถอะเรื่องนี้ผมยอมยกให้คุณพูดซ้อนในฐานะความเป็นแม่ แต่เธอคุณพูดซ้อนครับ ถ้าฝึกก็ต้อง

พยายามวางให้ได้ทุกเรื่องไม่ใช่หรือครับ ไม่ใช่เลือกวางเป็นเรื่องๆ อี้หิ ผมล้อเล่นนะครับ

เบงค์ เบงค์เอ๊ย อ้ายผมต้องไปแล้ว กลับกันมาแล้วครับ คุณกร คุณแก้วยังไม่มา มีแต่คุณผู้ชาย คุณพูดซ้อน และครอบครัวคุณกฤษฎากลับมาก่อน ว่าไปก็น่าเห็นใจ จัดงานเสร็จก็ต้องอยู่ดูความเรียบร้อยหลังงานเลิกอีก กว่าจะจบได้คอนเสิร์ตหนึ่งยุ่งน่าดู เอแต่ที่น่าจะมีของกินมาฝากผมด้วย ได้ยินว่าปีนี้เปลี่ยนจากเลี้ยงอาหารกลางวันมาเลี้ยงตอนพักครึ่งคอนเสิร์ต เห็นว่ามีซูชิด้วย ผมน้ำลายไหลแล้วขอตัวก่อนนะครับ ผมน่าจะมึนเรื่องเล่าเมืองหลังคอนเสิร์ตมาแล้วให้ฟัง แต่คงต้องรอคุณกรกลับมาก่อนนะครับ ได้ความอย่างไรแล้วผมจะเล่าให้ฟัง

เบื้องหลังงาน Joy of Christmas

เอาละครับผมจะเล่าเบื้องหลัง Joy of Christmas

ให้ฟังครับ หลังจากจบงานแล้วคุณกรเธอก็ว่าง เพราะโรงเรียนเปียโนหยุดจนถึงปีใหม่ คุณกรเลยอยู่บ้าน ผมเชื่อแล้วว่าคุณกรเป็นคนเก็บทุกรายละเอียด ละเอียดจริงๆ ผมขอย้ำอีกทีเท่าที่ผมนอนฟังคุณกรคุยกับคุณพุดซ้อนแล้วนับถือจริงๆ มีการประเมินการจัดงานละเอียดียบพร้อมทั้งถามความคิดเห็นคุณแม่เพื่อปรับปรุงแก้ไข เท่าที่ฟังๆ ดู ปีนี้คุณกรชมคุณครูที่โรงเรียนว่ามีความตั้งใจทำงานดีมาก ส่วนคุณพุดซ้อนก็เห็นด้วยกับการเลี้ยง

อาหารว่างตอนพักครึ่งเวลา เพราะโปรแกรมค่อนข้างยาว การเลี้ยงอาหารว่างตอนพักครึ่งเวลาจะทำให้เด็กๆ และผู้ปกครองที่อยู่ช่วงสุดท้ายของคอนเสิร์ตรู้สึกผ่อนคลาย คุณพุดซ้อนยังชมอีกด้วยว่าอาหารที่จัดดูดีและอร่อย เห็นว่าผู้ปกครองเอามาช่วยหลายอย่าง อันนี้ผมเห็นด้วยเพราะผมได้ชิมซูชิที่คุณพุดซ้อนเอามาฝากด้วยครับ อร่อยจริงๆ พวกคุณห้ามกล่าวหาผมนะครับว่าผมเป็นหมาเห็นแก่กิน จู้ๆ ผมรู้แน่ครับพวกคุณคิดอะไรอยู่

ส่วนเรื่องที่คุณพุดซ้อนหนักใจกลับเป็นโครงการเด็กอัจฉริยะ หรือที่เรียกว่าโครงการเด็กความสามารถพิเศษซึ่งเริ่มทำโปรแกรมในปีนี้ แรกๆ ผมก็ไม่เข้าใจว่าคุณพุดซ้อนจะหนักใจไปทำไม น่าจะดีใจมากกว่า วันที่กลับจากคอนเสิร์ตเธอปลื้มนัก ปลื้มหนาว่าเด็กตัวนิดเดียว อายุยังน้อยเล่นเปียโนเก่งมาก ผมมองว่าดีจะตาย มีโครงการนี้ทำให้คุณกรตั้ง ว่าโรงเรียนสอนเด็กเก่ง ผมยังมองไม่เห็นข้อเสีย จนคุณพุดซ้อนบอกคุณกรว่าวันงานตอนพักครึ่งประทานอาหารว่าง มีผู้ปกครองมาคุยด้วยทำนองว่าอยากให้ลูกเข้าโปรแกรมพิเศษ แต่เธอก็ไม่ได้ตอบอะไร ผมว่าเธอคงเกรงว่าถ้าเริ่มพูด เธอจะเผลอขึ้นธรรมาส์เทศน์จนคนฟังซูชิติดคอก็เป็นได้

พ่อแม่สมัยนี้คิดแต่จะให้ลูกเก่งเหนือคนอื่นจนลืมมองศักยภาพของลูกตัวเองว่ามีความสามารถมากน้อยแค่ไหน ที่สำคัญคิดบ้างหรือเปล่าว่าถ้าลูกเข้าโครงการลูกจะได้อะไรบ้าง จะเสียอะไรบ้าง มองแต่สิ่งที่อยากได้ ตัวอย่างถ้าเอาลูกเข้าโครงการเด็กต้องทุ่มเทในการเรียน การซ้อมมากกว่าโปรแกรมปกติ กิจกรรมพิเศษอย่างอื่นลืมไปได้เลย ต้องเรียนหนัก พ่อแม่ต้องพร้อมเดินไปกับลูก พ่อแม่บางคนลูกมาเรียนหรือซ้อมยังจัดระเบียบวินัยไม่ได้ พอลูกทำได้ไม่ดีเท่าคนอื่นก็มักจะโทษสิ่งรอบข้างไม่เห็นความบกพร่องของตัวเอง เห็นคนอื่นเล่นเก่งเป็นการมองผล ไม่ได้มองว่าเขาทำเหตุอย่างไรจึงได้ผลอย่างนี้ และกว่า

จะมาถึงจุดนี้ได้ ไม่ใช่เฉพาะเด็กต้องมีความสามารถพิเศษเท่านั้น พ่อแม่ต้องพร้อมที่จะทุ่มเทอย่างจริงจัง เอาแค่เรื่องง่ายๆ วันซ้อมใหญ่ได้ยินว่าบางคนลืมเอาโน้ตมา บางคนมาไม่ตรงเวลา สิ่งเหล่านี้เป็นเรื่องง่ายๆ ยิ่งบอกพร่อง การให้ลูกเข้าโครงการพิเศษทางดนตรี ไม่ต่างกับการให้ลูกเป็นนักกีฬาทีมชาติ คุณพูดซ้อนเธอว่าความสำเร็จไม่มีทางลัด หลักธรรมง่ายๆ ที่ต้องใช้เพื่อให้ประสบความสำเร็จคือ อิทธิบาท ๔ ต้องมีฉันทะ ความรักในสิ่งนั้น วิริยะ ความเพียรพยายาม จิตตะ เอาใจฝักใฝ่ วิมังสา ตรวจสอบสิ่งที่ทำ คุณพูดซ้อนพูดไปคุณกรกั๊พยกพยึดตามคุณแม่พูด ไม่ค้านสักคำ ผมว่าแม่ลูกพอๆ กัน เชื่อผมหรือยังละครับว่า ถ้าวันงานคอนเสิร์ตคุณพูดซ้อนตอบผู้ปกครองคนนั้น ผมว่าซูชิคงติดคอคนฟังแน่เลย แสดงว่าเธอยังมีสติพอที่จะไม่พูด

คุณพูดซ้อนครับ บางอย่างคุณพูดซ้อนไม่ต้องอิน (ขอผมใช้ศัพท์เก่าๆ แบบคุณแก้วหน่อยนะครับ) บางอย่างก็ปล่อยๆ ไปเถอะ ผมว่าคนประเภทนี้ บางทีเห็นอะไรก็พูดไปอย่างนั้นแหละครับ ออกจากหอประชุมไปเดี๋ยวก็ลืม คุณเป็นคนยุคเก่าได้ยินอะไรมาก็เอาจริงเอาจังไปหมด คนสมัยนี้เขาพูด เขาอาจจะไม่ได้เอาจริงเอาจังขนาดนั้น ดิฉันครับที่คุณไม่พูดกับเขาเหมือนที่ผมนอนฟังอยู่ ถ้าพูด เขาอาจจะมองว่าคุณพูดซ้อนบ้างก็ได้ พูดจา

เลอะเทอะ ชอบสั่งสอนชาวบ้าน ความหวังดีของเราอาจเป็นสิ่งที่เขาไม่ต้องการก็ได้ครับ

คุณกรครับผมไปก่อนนะครับ เชิญคุณกรคนละเอียดคุยกับคุณแม่ช่างสอนตามสบาย ผมไปคุยกับคุณสมบัติในสวนดีกว่า ไม่ได้เจอกัน ๒-๓ วันแล้ว ผมอยู่ก็ได้แต่ฟังคุณสองคนคุยกันจะแย้งก็ไม่ได้ ไปหาคุณสมบัติ เพื่อเขาจะมีวีรกรรมอะไรเด็ดๆ มาเล่าให้ฟังบ้าง แล้วผมก็คุยกับคุณสมบัติรู้เรื่อง หลังๆ นี้ ผมแนะนำอะไร เขาก็ดูจะฟังๆ ผมเหมือนกัน เลยคุยกันได้นานหน่อย อู้ย ผมว่าผมชักจะติดนิสัยคุณพุดซ้อนแล้วในเรื่องชอบสอน ว่าแต่คุณพุดซ้อน ผมมาเป็นเสียเอง

ลังคมเอาเปรียบ กินข้าวไม่ได้กินเกลบ

“สวัสดีครับคุณป้าแม่”

“ไงจ๊ะเบงค์ เพิ่งอาบน้ำเสร็จตัวขาวเซียว”

เอว่าแต่คุณป้ามานวันนี้มีอะไรเป็นประเด็นหรือเปล่าครับ

คุณป้าแม่เป็นเพื่อนสนิทคุณพุดซ้อน เธอเป็นคนใจดีและใจอ่อนโดยเฉพาะเรื่องลูกๆ เธอมักมีปัญหามาถามความคิดเห็นคุณพุดซ้อนเสมอ เพราะเธอมีความเห็นว่าคุณพุดซ้อนมักมีมุมมองที่ต่างจากเธอในเรื่องเดียวกัน ถ้าว่ากันตามจริงในความเป็น

แม่ ผมว่าเธอเป็นแม่ที่ดีทั้งคู่ แต่มีวิธีเลี้ยงลูกคนละแบบ ลูกๆ ของคุณป้าเมื่อกี้ดีทุกคน คุณป้าเมื่อกี้เลี้ยงลูกแบบแม่ แต่คุณพุดซ้อนเลี้ยงลูกแบบทหาร วินัยและระเบียบค่อนข้างสูง ผมว่าวิธีของคุณป้าเมื่อกี้ไม่โหดเท่าคุณพุดซ้อน เอาไว้วันหลังผมจะเล่าให้ฟัง ว่าแต่เดี๋ยวผมต้องตามไปฟังชีววันนี้คุณสองคนเธอมีเรื่องอะไรเป็นประเด็น

วันนี้ผมคาดการณ์ผิด คนที่มีประเด็นไม่ใช่คุณป้าเมื่อกี้กลับเป็นคุณพุดซ้อน ความไม่สบายใจของเธอมีสมาเหตุมาจากคุณผู้ชาย โอ๊ยไม่ต้องคิดบรรเจิดนะครับว่าคุณผู้ชายไปทำอะไรมิดีมีร้ายไว้นอกบ้านจนคุณพุดซ้อนกลุ้มใจ คุณพุดซ้อนเล่าให้คุณป้าเมื่อกี้ฟังว่าช่วงนี้คุณผู้ชายเครียดเรื่องงานมากจนเธอเกรงว่าจะมีผลกับสุขภาพ

คุณผู้ชายทำงานออกแบบวิศวกรรมงานระบบ คือออกแบบพวกแอร์ ประปา ไฟฟ้า งานระบบดับเพลิง อะไรทำนองนี้ แต่ไม่ใช่ผู้รับเหมา ส่วนคุณลุงสามีคุณป้าเมื่อกี้เป็นผู้รับเหมาที่รับงานราชการ งานก็ไม่ได้เกี่ยวข้องกัน สาเหตุความเครียดมาจาก คุณผู้ชายรู้สึกว่าคุณป้าเมื่อกี้จ้างเอาเปรียบซ้ำซาก ผมเองก็ไม่ค่อยเข้าใจระบบการทำงานของ คุณผู้ชายเท่าไร แต่เท่าที่จับใจความจากที่คุณ

พุดซ้อนเล่าให้คุณป้าเมื่อกี้ประมาณว่า เจ้าของงานมักบอกขอบเขตของงานน้อย ซึ่งมันมีผลกับการคิดราคาค่าจ้าง แต่พอทำไปสักพักงานเพิ่มจะเริ่มงอก แต่ค่าจ้างไม่งอกตาม เท่านั้นยังไม่พอการเบิกจ่ายเงินค่างวดก็จะตึงกันสุดฤทธิ์สุดเดช เจ้าของงานพวกนี้เป็นคนที่รวยๆ กันทั้งนั้น ผมขอสงวนชื่อนะครับเพราะถ้าผมเอ่ยชื่อรับรองพวกคุณรู้จักกันดีทั้งนั้น มิน่าถึงรวยแต่คงลืมไปว่ากำลังทำบาป คงลืมไปว่าคนเขาทำงานมีลูกจ้างก็ต้องมีค่าใช้จ่าย เขากินข้าวกันนะครับ คนพวกนี้ถ้าเอาเปรียบคนอื่นได้ จะรู้สึกว่าคุณผู้ชายมีความสามารถ ฉลาดกว่าคนอื่น คิดว่าคุณเขารู้ไม่ทัน ในสังคมเราบางที่ที่รู้ว่าถูกเอาเปรียบ แต่อยู่ในสถานการณ์จำยอมก็ต้องทน ตอนนี้นะคุณผู้ชายคงเดินมาถึงจุดสุดจะทน คุณพุดซ้อนเล่าให้คุณป้าเมื่อกี้ฟังว่า อาทิตย์ที่แล้วคุณผู้ชายขอยกเลิกสัญญากับผู้ว่าจ้างไปรายหนึ่ง ซึ่งคุณพุดซ้อนก็เห็นด้วยกับการยกเลิกเพราะงานที่ทำ ทำมา ๔ ปีแล้วแก้แบบไม่รู้จบ จะคิดราคาเพิ่มก็ไม่ยอม คุณพุดซ้อนมองว่างานคุณลุงดีกว่าทำเสร็จก็เบิกจ่ายได้ เพราะเป็นงานราชการมีระบบเบิกจ่ายแน่นอน ปรากฏว่าคุณป้าเมื่อกี้เล่าว่าสิ่งที่เห็นไม่ใช่สิ่งที่เห็น เบิกจ่ายได้ก็จริงแต่ก็มีเบี้ยบำนาญทางเยอะทั้งตามน้ำ ทวนน้ำ อันนี้ผมฟังแล้วก็ยังไม่รู้เข้าใจ อะไรคือทวนน้ำตามน้ำ แต่ช่างเถอะครับ ฟังต่อดีกว่า คุณ

บ้ายิ่งเล่าต่อว่าการทำสัญญากับราชการจะยกเลิกก็ไม่ง่าย ดีไม่ดีอาจโดนฟ้องเรียกค่าเสียหายได้ “ของพุดซ้อนแค่นี้โดนเบียดเบียนของฉันเข้าข่ายทุจริตเลยแหละ พุดซ้อนอย่ามองว่าคนอื่นไม่เจอปัญหาในการทำงาน ทุกคนมีปัญหาทั้งนั้นเพียงแค่เขาจะพูดหรือไม่พูด คนเรามักมองปัญหาของตัวเองใหญ่กว่าปัญหาของคนอื่น อันนี้เป็นเรื่องธรรมดา” โอ้หย่า วันนี้คุณป้าเล่าสอนคุณพุดซ้อน ผมเห็นคุณพุดซ้อนพยักหน้าหงึกๆ พร้อมกับชวนคุณป้าเข้าครัวไปทำขนมกันสองคน

สิ่งที่ผมได้จากคุณป้าในวันนี้ก็คือ คนเราจะเห็นเรื่องของตัวเองใหญ่กว่าเรื่องของคนอื่น ทุกข์ของเราดูจะมากกว่าทุกข์ของคนอื่น แต่เอาเข้าจริงมนุษย์มีทุกข์เหมือนกัน นอกจากทุกข์ประจำที่เราไม่สามารถควบคุมได้ เช่นความเจ็บป่วย ผมยังว่าคนเราทุกข์เพราะความคิด พาจิตปรุงแต่งก็เยอะนะครับ วันนี้ผมพูดเป็นเรื่องเป็นราวไหมครับ ว่าแต่ผมต้องตามไปในครัวแล้ว ได้ยินว่าคุณป้ากับคุณพุดซ้อนจะทำสาธุไส้หมู ที่จริงผมไม่ค่อยจะชอบเท่าไร เปลือกมันติดฟันผม แต่ก็หยวนๆ ผมว่า ไส้มันหอมดีครับ

นกน้อยทำรัง

“หวัดดีคุณสมบัติ ทำอะไรอยู่ครับ”

“หวัดดีคุณแบงค์ ผมกำลังดูนกทำรัง”

“ดูทำไมผมไม่เข้าใจ”

“จู้...จู้...เสียงๆ น้อยๆ เต็มวันก้มันตกใจจะบินหนี”

ผมเลยต้องเงียบและก้มันดูนกตัวเล็กๆ กำลังทำรังบนกิ่งไม้ ที่จริงมันอยู่ติดกับห้องทานข้าว แต่ผมไม่เคยสังเกต พอ

มานอนดูนกทำรังผมก็ทึ่งในความสามารถของเขามาก นกตัวเล็กๆ ต้องบินไปคาบเศษหญ้ามาที่ละเส้นเพื่อสานให้เป็นรัง มันบินไปบินกลับ เห็นแล้วเหนื่อยแทน ผมว่าผมโชคดีเป็นหมาไม่ต้องมาสร้างบ้าน แต่ผมว่าเป็นนกก็ดีนะ มีอิสระที่จะบินไปไหนมาไหนก็ได้อย่างใจคิด ไม่ถูกควบคุม

วันนี้ผมคุยกับคุณสมบัติแล้วก็ให้ประหลาดใจในความคิดของคุณสมบัติจริงๆ ผมบอกเขาว่าอิจจานกที่จะไปไหนก็ได้มีอิสระ แม้แต่คุณสมบัตินี้เหมือนกัน อยากจะไปไหนก็ได้ เพราะคุณสมบัติโตดื้อข้ามกำแพงได้ อยากไปไหนก็ได้ ชีวิตมีอิสระดี

ผมเลยโดนคุณสมบัติตำหนิเอา คุณสมบัติเธอว่าผมว่า “ไม่รู้จักพอใจในสิ่งที่มี ยินดีในสิ่งที่ได้ กลับมองหาในสิ่งที่ตัวเองขาด สิ่งที่คุณเบงค์เห็นว่าสวยงามหรือดีมันไม่ใช่ว่าจะดีไปเสียทั้งหมด ผมจะบอกคุณให้ว่านกมีเสรีก็จริง แต่นกพวกนี้ก็ต้องหากินเอง ต้องสร้างรังเอง นอกจากเสรีภาพที่เห็นว๊วไปไหนมาไหนดูน่าสนุกในสายตาคุณ แต่คุณรู้ไหม เขาต้องคอยหลบหลีกอันตราย สารพัด เจ็บป่วยก็ต้องให้ธรรมชาติรักษา พุดง่ายๆ ว่ารอหายเอง ผิดกับชีวิตของคุณ อาหารการกินก็ไม่ต้องดิ้นรนหาใส่ปากใส่ท้อง ถึงเวลามีอาหารกินครบ ได้นอนบนที่นอนอุ่นๆ พอไม่สบายก็ได้ไปหาหมอ คุณคิดใหม่ว่านกหรือผมอาจฉลาดคุณก็ได้” เอ... อันนี้ผมขอค้านไ้เรื่องไปหาหมอ ผมยังไม่เห็นว่าเป็นเรื่องน่าฉลาดตรงไหน ไปที่ไรผมก็โดนฉีดยาเจ็บตัวทุกที หมอก็พูดว่านิดเดียว...นิดเดียว แต่ไม่เห็นจะนิดเดียวตรงไหน เจ็บจะตาย

เรื่องที่คุณเบงค์ว่าผมจะไปไหนก็ได้ นั่น เพราะผมต้องดิ้นรนเหมือนกัน แม้ว่าตอนนี้มาอยู่บ้านคุณพุดซ้อนแล้วชีวิตผมดีขึ้นจากเมื่อก่อน แต่ผมอยู่บ้านนี้ในฐานะผู้อาศัย คนละฐานะกับคุณ ผมไม่อยากเป็นภาระคุณพุดซ้อนมากนักก็เลยออกไปหากินเองบ้าง ช่วยจับหนุเป็นการตอบแทนคุณพุดซ้อนบ้าง คุณเบงค์ไม่รู้หรือการอยู่ข้างนอกมันไม่ได้มีแต่สิ่งสวยงามหรือ

สนุกสนานเสมอไป บางครั้งผมก็เจอหมาข้างนอกวิ่งไล่ หรือเจอแมวเจ้าถิ่นมาหาเรื่องก็ต้องคอยหลบเลี่ยงเอา ผมว่าควรมองชีวิตคนอื่นในแง่การเอาสิ่งที่เขาทำดีๆ มาเป็นตัวอย่างดีกว่า ที่ผมให้คุณดูนกกำลังทำรัง ผมอยากให้คุณมองว่าเขาขยัน มีความเพียร สร้างครอบครัว การสร้างรังแสดงว่าเขากำลังจะมีลูก เขามีความรักและความรับผิดชอบต่อครอบครัว คุณอย่าโกรธผมนะครับที่ผมพูดกับคุณอย่างนี้” โอ้ย...ผมไม่โกรธหรอก ผมกลับรู้สึกขอบคุณ เพราะคุณพุดซ้อนพุดเสมอว่ามีตรัยอมตักเตือนมิตร

ผมต้องขอสารภาพกับพวกคุณๆ ตามตรงว่า ผมมองคุณสมบัติผิดไป แรกๆ ผมมองว่าเขาเป็นแค่แมวจรจัดที่เข้ามาอาศัยใบบุญคุณพุดซ้อน แต่วันนี้ผมต้องเปลี่ยนความคิดใหม่ พอคบกันไปนานๆ ผมว่าคุณสมบัติเป็นเพื่อนที่ดีทีเดียว เห็นคุณสมบัติเล่าให้ฟังว่าเคยอยู่วัด ผมกำลังสงสัยว่าอยู่วัดดีๆ แล้วทำไมถึงออกจากวัดมา ดูเหมือนคุณสมบัติคงอ่านใจผมออกเลยเล่าให้ฟังว่าอยู่วัดมีข้อดี ตรงที่อาหารการกินไม่ขาด แม้จะอโรยบ้างไม่อโรยบ้าง มีกินไม่อด แต่แมววัดก็ยังมีแบ่งกั๊กแบ่งพวกที่เป็นอันธพาลหรือวางตัวเป็นผู้ทรงอิทธิพลก็มี ใช้ชีวิตในวัดต้องรู้จักอยู่ให้เป็นที่ เป็นทาง แค่ว่าจากกฎหนึ่งไปอีกกฎหนึ่ง เจอเจ้าถิ่นก็มีเรื่องแล้ว บางทีกัดกันถึงขั้นเจ็บเนื้อเจ็บตัวถือเป็นเรื่อง

ธรรมดา บางทีแค่ไม่ชอบหน้ากันก็ชวนมีเรื่องได้ ผมไม่ชอบชีวิตแบบนั้น แ่งแย่งกันเป็นใหญ่ ทั้งเรื่องคุมพื้นที่ เรื่องกิน เรื่องผู้หญิง ผมเลยยอมออกมาเป็นแมวพลัดถิ่น ถึงมันจะอึดบ้างทิวบ้างแต่มันสบายใจ ตอนนี้อยากดีผมมาอาศัยบ้านนี้ มีอาหารมีที่นอน ไม่มีใครมาไล่หรือมาทำร้าย คุณแบงค์เห็นไหมเราต้องรู้จักมองสิ่งดีๆ ที่เข้ามาในชีวิต แถมตอนนี้มีหมาน่ารักแบบคุณมาเป็นเพื่อนอีก

โอ้ให้คุณสมบัตินี้ปากหวานน่าดูเลย ผมก็ดีใจที่มีคุณสมบัติเป็นเพื่อน วันนี้ผมได้ความรู้จากคุณสมบัติเยอะเลย อย่างที่คุณพูดสอนเคยบอกว่าถ้าเราคบคนดีเราก็จะเป็นคนดี คบคนเช่นไรเราก็จะเป็นเช่นนั้น อย่างนี้ผมคบกับคุณสมบัติที่เป็นแมวที่ดี แปลว่าผมก็ต้องเป็นหมาที่ดีนะสิครับ “จะดูว่าคนนั้นเป็นคนอย่างไรให้ดูคนที่เขาคบ” ลำนวนคุณพูดสอนของผมอีกเช่นเคย อี...อี

คุณสมบัติผมไปก่อนนะครับ เอาไว้คุยกันใหม่นะครับ ผมต้องขึ้นบ้านแล้วลงมานานเดียวโดนดู ว่าแต่พรุ่งนี้ผมจะลงมาดูว่าพวกเขาสร้างรังไปถึงไหนแล้ว ผมจะเฝ้าดูความขยันและความรักของเขา ผมละอภิเชษฐจริงๆ (appreciate) ผมสัญญาว่าผมจะดูเสียๆ ไม่ทำให้เขาตกใจ แล้วพบกันนะครับคุณสมบัตินี้ก็ลายฉยมิตรของผม

รองคณบดีคนใหม่

ปีนี้ส่งสัยเป็นปีทองของคุณกฤษฎา ต้นปีคุณกฤษฎาได้ตำแหน่ง
ทางวิชาการเป็นถึงรองศาสตราจารย์ ผมก็ไม่รู้ว่ามันสำคัญ หรือว่ามันดีอย่างไร ถึงขนาดคุณพูดสอนปลื้มจนน้ำตาวิ่งไปรอบหนึ่งแล้ว มาเมื่อวานเธอมาหาคุณพูดสอนพร้อมกับข่าวได้รับการทาบทามให้ดำรงตำแหน่งรองคณบดี ซึ่งเป็นตำแหน่งสายบริหาร ผมดูคุณพูดสอนไม่ตื่นเต้นหรือดีใจเท่ากับตอนที่คุณกฤษฎาได้ตำแหน่งทางวิชาการ แต่สำหรับผม ผมว่ามันไ้่มากเลยได้เป็นถึงรองคณบดี คุณกฤษฎาคงจะใหญ่โตมากเลยในคณะที่คุณกฤษฎา

สอน ถ้าผมเป็นคุณพูดซ้อนผมจะคุยโม้ให้เพื่อนฟังให้โก้ไปเลย ผมคาดการณ์ผิด ผมได้ยินเธอพูดกับคุณนกฤษว่า “พ่อกฤษ ก้าวหน้าแม่ก็ดีใจ แต่ในความรู้สึกดีใจแม่ก็อดหวั่นใจไม่ได้” สิ่งที่คุณพูดซ้อนหวั่นใจเป็นสิ่งที่หมอย่างผมคิดไม่ถึง จนกระทั่งผมได้ฟังเธอพูดกับคุณนกฤษว่าสิ่งที่เธอกลัว คือ อำนาจและเงิน แต่ระหว่างอำนาจกับเงิน อำนาจน่ากลัวกว่าเงิน เธอว่าอำนาจเหมือนยาพิษ เมื่อเสพแล้วมีแต่โทษ ส่วนเงินนั้นมีทั้งคุณทั้งโทษ ถ้าเราแสวงหาในทางที่ถูก ใช้ให้ถูกทางก็เป็นคุณเป็นประโยชน์ ถ้าแสวงหาโดยมิชอบหรือใช้ในทางที่ผิดก็เป็นโทษ เหมือนอาหารมีทั้งคุณทั้งโทษขึ้นอยู่กับผู้เสพจะใช้มันอย่างไร

คุณครับผมอยู่กับคุณพูดซ้อนมานานพอสมควร คุณพูดซ้อนมีอะไรให้ผมฟังในความคิดเธอเสมอ ผมฟังคุณพูดซ้อนอบรมว่าที่รองคณบดีคนใหม่แล้ว ผมอยากเอาคำพูดคุณพูดซ้อนไปติดตามที่ต่างๆ เพื่อเตือนใจคนที่กำลังมีอำนาจ ให้ใช้อำนาจในทางที่ถูกที่ชอบ ผมไม่ได้ช่วยคุณพูดซ้อนนะครับ แต่พอฟังแล้วผมซาบซึ้งจริงๆ เธอบอกคุณนกฤษว่า “อำนาจเป็นสิ่งหอมหวาน เมื่อเสพแล้วจะติด เมื่อติดแล้วจะหลง และเมื่อหลงก็จะมีโอกาสที่จะทำให้คุณธรรมของเราถดถอย บางทีอาจทำให้เราทำในสิ่งที่ผิดศีลธรรมได้ง่ายๆ” โดยเฉพาะตำแหน่งที่คุณนกฤษอยู่ เธอว่า

เรื่องงบประมาณเบิกจ่ายที่อยู่ในการตัดสินใจก็มีมาก โอกาสจะติดกับดักของเงินก็มีมาก นอกจากเรื่องทุจริตแล้วยังต้องระวังจะพังเพราะคนรอบข้าง เพราะการทุจริตไม่ได้เกิดจากเราโดยตรง แต่อาจจะเกิดจากคนรอบข้างก็ได้ อีกทั้งคำหวาน คำป้อยอ คนประจบสอพลอเพื่อประโยชน์ หรือเพื่ออะไรก็ได้แล้วแต่ล้วนเป็นสิ่งที่เบียดเบียนเราทั้งนั้น ทั้งตำแหน่งการงานมันก็เป็นเรื่องโลกธรรม มีลาภ เลื่อมลาภ มียศ เลื่อมยศ มีสรรเสริญ นิินหา สุข ทุกข์ สลับสับเปลี่ยนกันไป ไม่มีอะไรคงทน ถ้าไม่

เข้าใจความจริงในข้อนี้ เวลาที่เราหมดวาระต้องลงจากตำแหน่ง
สิ่งที่เคยมี เคยเป็นมันหายไป วางใจไม่ได้มันจะทุกข์ แต่คุณ
พูดช้อนก็ไม่ได้ห้ามคุณกฤษไม่ให้รับตำแหน่ง เพียงแต่เธอเตือน
คุณกฤษให้มีสติระลึกไว้ว่าอะไรดีอะไรชั่ว อะไรถูกอะไรผิด ทำ
หน้าที่ให้ดีที่สุด ทำในสิ่งที่เป็นประโยชน์และควรทำ สุดท้ายเธอ
ก็ให้พรคุณกฤษให้ประสบความสำเร็จในการทำงาน

คุณกฤษครับสำหรับผม ผมมั่นใจว่าคุณกฤษจะทำหน้าที่
ในตำแหน่งใหม่ได้เป็นอย่างดี ผมขอแสดงความยินดีด้วยครับ
คุณกฤษ โอ้...ไ้จริง ๆ มีเจ้านายเป็นถึงรองคณบดี ว่าแต่ไ้รอง
คณบดีนี้ วันๆ ต้องทำอะไรบ้างผมก็ยังไม่ค่อยรู้ แต่ผมคาดว่
มันต้องเป็นตำแหน่งที่สำคัญ และใหญ่โตมาก ผมวัดจากคำสั่ง
สอนของคุณพูดช้อนนะครับ และมันคงเป็นจุดวัดความก้าวหน้า
ในการงานด้วยกระมัง เพราะเห็นคุณผู้ชายฟังแล้วหน้าบานเขี้ยว
เอแล้วคุณกฤษต้องสอนหนังสือเหมือนเดิมหรือเปล่าละ ผมคง
ต้องคอยดูไป แต่วันนี้ผมต้องลงไปไ้ให้คุณสมบัติฟังซะหน่อย
คุณสมบัติเธออยู่ข้างล่างไม่ค่อยรู้เรื่องอะไรในบ้าน ยกเว้นผมลง
ไปเล่าให้ฟัง ผมขอตัวก่อนนะครับ

ทำบุญตักบาตร

“หวัดดีคุณสมบัติ หายไปไหนตั้งหลายวัน ผมลงมาไม่เจอ
คุณ คิดถึงจัง”

“หวัดดี ผมก็อยู่แถวๆ นี้แหละ สงสัยตอนคุณลงมาผมคง
นอนอยู่บนหลังคาเลยไม่เจอกัน”

“คุณสมบัติ ผมอยากรู้เรื่องตอนคุณอยู่วัด เล่าให้ผมฟัง
บ้างได้ไหม ผมจะได้มีความรู้ อันที่จริงผมก็เคยไปวัดนะแต่ไป
แป๊บเดียว ผมไปหาหลวงพ่อ คุณพูดช้อนให้ผมตามไปด้วย

หลวงพ่อเลี้ยงข้าวผมด้วยแหละ แต่แมวหลวงพ่อนิสัยเขาไม่เห็นจะน่ารักเหมือนคุณเลย วางทำน่าดู ไม่รับแขกอีกต่างหาก”

“คุณเบงค์คงเข้าใจแล้วใช่ไหมครับที่ผมเคยเล่าว่าแมวอยู่วัดเดียวกันสถานภาพทางสังคมของแต่ละตัวก็ต่างกัน ผมเดาว่าแมวที่คุณเจอที่วัดคงเป็นแมวที่หลวงพ่อเลี้ยงไว้และคงจะอยู่บนกุฏิ แมวประเภทนี้จะวางตัวเหนือตัวอื่นเพราะถือว่าเป็นแมวหลวงพ่อ เจ้าของเป็นพระผู้ใหญ่ในวัด แมวประเภทนี้จะไม่มีแมวตัวไหนอยากยุ่งด้วย พวกเราเรียกว่า ‘ผู้มีบารมี’”

“คุณเบงค์อยากรู้เรื่องอะไรล่ะผมจะได้เล่าถูก ในวัดมีเรื่องให้เล่ามากมาย วันเดียวเล่าไม่จบหรอก”

“เอาซักเรื่องเถอะครับคุณสมบัติ ค่อยๆ เล่าทีละเรื่องก็ได้”

“เรื่องแรกที่ยากเล่าคือเรื่องการใส่บาตร ชาวพุทธเดี๋ยวนี้มีศรัทธาในการทำบุญมาก สมัยนี้การใส่บาตรตอนเช้าก็ไม่ใช่ว่ายุ่งยาก ไม่ต้องตื่นมาหุงหาอาหารตอนเช้าเหมือนคนโบราณ เพราะมีแม่ค้าข้าวแกงเตรียมไว้เสร็จ แค่ออ้อแล้วก็รอพระตรงตลาดก็ได้ใส่บาตรแล้ว ต่างจากสมัยก่อนต้องตื่นแต่เช้ามาตระเตรียมหุงหาอาหารเพื่อใส่บาตร วิถีชีวิตมันเปลี่ยนไป รูปแบบการทำบุญก็

เปลี่ยน แต่การซื้อของใส่บาตรจากแม่ค้า ผมว่าคนทำบุญต้องมีวิจารณญาณ บางคนใส่ครบทุกสิ่งอย่าง อาหารทั้งคาวหวาน ดอกไม้ เพราะเชื่อว่าต้องใส่ให้ครบ ลืมคิดไปว่าถ้าทุกคนใส่ของจนเต็มบาตรพระ ช้อแรกพระท่านนั้นแค่สองมือ ท่านจะจั้นหมดไหม เรื่องหมดไม่หมดยังไม่เท่าไรเพราะท่านทำทานต่อกับลูกศิษย์หรือผู้ยากไร้ได้ นั่นก็เรื่องหนึ่ง แล้วท่านจะกลับวัดอย่างไร บางรูปถ่ายบาตรแล้ว ยังมียามอีกสองสามใบ มีลูกศิษย์ช่วยก็ดีไป อันที่จริงในพระวินัยให้พระท่านรับบาตรได้เพียงสามบาตร”

“คุณสมบัติครับ สามบาตรหมายความว่าอย่างไรครับ”

“สามบาตรหมายความว่าท่านถ่ายบาตรที่เต็มได้สามครั้ง แต่สมัยนี้บาตรไม่เต็มซักทีเพราะลูกศิษย์คอยหยิบใส่ยามก่อนก็ คงจะนับสามบาตรไม่ได้ อีกเรื่องหนึ่งอาหารที่ซื้อบางชนิดท่านกลับถึงวัดก็บูดแล้ว เพราะคนขายทำแต่เช้ามืดและทำจำนวน มากๆ อาหารที่ผมเห็นเสียประจำ ก็พวกแกงกะทิ ลาบ อะไรทำนองนี้ พวกผมยังกินไม่ได้เลย อย่างนี้ทำบุญจะได้บาปเสียเปล่าๆ อีกเรื่องที่ผมยังสงสัยจนถึงทุกวันนี้ก็คือ การที่ญาติโยมเอาเงินใส่ในบาตรมันถูกไหม พระท่านจะพิจารณาเงินเป็นอาหารแล้วฉันได้ไหม คนใส่ก็เอาสะดวกเข้าว่า เอ แต่อาจจะมีปัญญา

มากไป เห็นคนใส่อาหารเยอะแล้วเกรงจะเหลือทิ้งเสียเปล่าๆ เลยใส่เงินเสียเลยเพราะเงินไม่ขาด คิดบ้างไหมการทำบุญแบบนี้อาจเป็นเหตุให้พระบางรูปท่านติดหล่มบุญ”

“โอ๊ย...ศัพท์คุณสมบัติเยอะจัง ติดหล่มบุญเป็นไงครับ”

“ติดหล่มบุญก็คือ ท่านจะติดในลาภสักการะ พอได้เป็นปัจจัยคือ เงินจากการบิณฑบาต ก็จะเกิดการสะสมทรัพย์ จริ่งๆ แล้วการบิณฑบาตในสมัยพุทธกาลถือเป็นการโปรดสัตว์ และเป็นการฝึกให้พระท่านสมณะเป็นผู้อยู่ง่าย เลี้ยงง่าย ฉันอาหารแค่ดำรงชีวิตอยู่ เพื่อปฏิบัติธรรม ไม่ใช่ให้ติดในรสชาติ ถ้าท่านติดในปัจจัยที่โยมใส่บ่อยเข้า แทนที่พระท่านจะถอดถอนจากกิเลสกลายเป็นสิ่งสมกิเลสเพิ่มเสียเปล่าๆ แต่เอาเถอะ นี่ผมพูดใน

มุมมองของผม”

“ฟังเรื่องซำๆ กันบ้างดีกว่า เดี่ยวจะเครียดเกินไป สมัยผมอยู่วัดมีหลวงตามรูปหนึ่งออกบิณฑบาตทุกวัน ท่านสมณะมาก ไม่มีลูกศิษย์เดินตาม ผมก็อาศัยข้าวท่านนี้แหละ มีอยู่วันหนึ่งผมนั่งรอจนสายไม่เห็นท่านกลับมา เกรงว่าท่านจะไปเป็นลมกลางทาง พอผมเห็นท่านเดินเข้าวัดมา ก็ต้องตกใจเพราะนอกจากบาตรแล้วยังมีเตงโมใส่ถุงหิ้วมาลูกหนึ่ง แล้วยังมีกล้วยอีกหวี ท่านคงหนักเลยต้องค่อยๆ เดินกลับมา ผมได้ยื่นท่านเล่าให้หลวงพี่ที่อยู่กุฏิเดียวกันฟังแบบซำๆ ว่า วันนี้ผมหิ้วทั้งเตงโมทั้งกล้วย โยมคนแรกเขาฝันว่าแม่ที่ตายไปอยากกินเตงโม ส่วนโยมคนที่สองทำบุญครบวันตายของยาย โยมว่าตอนยายอยู่ยายชอบกินกล้วย ยังดีนะแค่สองราย ถ้าผมเจอมะพร้าวอีกหลาย ไม่รู้จะกลับวัดอย่างไรเลย”

“คุณเบงค์ ผมฟังแล้วซำไม่ออกเลย คนที่จะทำบุญก็ไม่ใช้ปัญญาไตร่ตรอง การทำบุญเป็นการละความตระหนี่ ทำบุญให้ผู้ล่วงลับเป็นการแสดงความกตัญญู การจะทำอะไรก็น่าจะใช้ปัญญาพิจารณาความเหมาะสมความควร คนสมัยนี้ขาดความรู้ความเข้าใจในเรื่องการทำบุญ ผมเล่ามา ไม่รู้คุณเบงค์เบื่อหรือเปล่า อย่าว่าผมเป็นแมวแก้ขี้บ่นนะครับ”

“โห้ย...ไม่หรอกรับ ผมชอบฟัง คุณสมบัติครับขอบคุณนะครับที่เล่าอะไรๆ ให้ผมฟัง เรื่องพวกนี้บางเรื่องผมก็ไม่เคยรู้ บางเรื่องผมก็ได้แต่เก็บความสงสัยไว้เพราะผมไม่รู้จะไปถามใคร บางทีก็ต้องคอยฟังเอาเวลาคุณพูดซ้อนสอน วันนี้ผมเข้าใจการใส่บาตรแล้ว คุณรู้ไหมผมเคยสงสัยว่าทำไมคุณพูดซ้อนถึงต้องลงมาทำกับข้าวใส่บาตร บางครั้งเธอก็ใส่ของแห้งโดยเฉพาะวันพระ แต่เรื่องนี้ผมรู้ ผมได้ยินเธอพูดว่าวันพระคนใส่บาตรเยอะข้าวของเหลือเฟือ บางวันเธอก็ใส่แค่กับข้าว บางวันก็มีแต่ผลไม้ ผมยังเคยคิดว่าคุณพูดซ้อนนี้เหนียวจัง ใส่บาตรนิดเดียว วันนี้ผมเข้าใจแล้วและขออนุโมทนาบุญกับเธอที่ตื่นมาใส่บาตรทุกเช้า สาธุ สาธุ สาธุ”

“คุณสมบัติครับผมขึ้นบ้านก่อนนะครับ แล้วค่อยคุยกันใหม่ ได้ยินเสียงคุณแก้วเรียกแล้ว อ้อผมลืมบอกไป นกเค้าทำรังเสร็จแล้วนะครับ เมื่อเช้าผมเห็นเขาอยู่ในรังด้วย”

“โซคดีครับคุณเบงค์ ถ้าได้ออกไปข้างนอกกับคุณแก้วเที่ยวเพื่อผมด้วยนะครับ อ้อถ้าคุณลงมาแล้วไม่เจอผม คุณหาเบาๆ ลักสองสามที ถ้าผมอยู่บนหลังคา ผมจะได้ลงมา เอาไว้ค่อยคุยกันครับ”

เพื่อสิ่งแวดล้อม

“เบงค์ลงไปทำธุระแล้วรีบขึ้นมานะ อย่าเถลไถล”

“คร้าบ” เอเตี๋ยผมต้องแอบไปคุยกับคุณสมบัติหน่อย

“คุณสมบัติ คุณสมบัติ”

“ว่าไงคุณเบงค์”

“ทำอะไรอยู่ครับ”

“ผมนอนดูนกอยู่”

“ว่าแต่คุณสมบัติรู้จักตัวปาปิกอนไหม”

“ตัวอะไรผมไม่รู้จัก ทำไมเหรอครับ”

“โอ้เจ้าปาปิกอนหน้าตามันคล้ายจะเข้ ตัวมันสีเขียวๆ”

“คุณรู้ได้ไง”

“อ้อ...มันยืนอยู่หน้าร้านปิ้งย่าง ผมเคยเห็นตอนไปห้าง คุณ แก้วชี้ให้ผมดู ผมว่ามันเหมือนจะเข้ยืนยิ้มหวานอยู่หน้าร้าน”

“โธ....นี่กว่าอะไร แล้วคุณเคยเข้าไปกินไหม”

“ผมไม่เคยเข้าไปกิน เขาไม่ให้หมาเข้า แค่ผ่านหน้าร้าน กลิ่นหอมจนผมน้ำลายไหล แต่ผมเคยกินด้วยแหละ คุณแก้วห่อ มาฝาก”

“คุณพูดเรื่องนี้ทำไม มีอะไรพิเศษหรือเปล่า”

“เปล่าๆ ผมแค่ถามเฉยๆ เผอิญเมื่อวานนี้ร้านเขาทำโฆษณา ออกมาใหม่ คุณพูดซ้อนกับคุณผู้ชายดูแล้วชมเสียยกใหญ่ เขา ไม่ได้โฆษณาเหมือนร้านอาหารทั่วๆ ไปที่ชักชวนให้คนไปกินที่ร้าน เขา โฆษณากลับทำในแง่ให้คนดูหรือสังคมนาจกคิดในหลายๆ เรื่อง เช่นการนำสิ่งของบางอย่างที่เรามองว่าไม่มีประโยชน์ พวก

เศษอาหารหรือขวดน้ำ ทำอย่างไรจะใช้ประโยชน์ได้สูงสุดโดยไม่ ทิ้งเป็นของเสีย ในโฆษณาเอาขวดมาดัดแปลงเป็นของใช้ด้วยละ เศษอาหารก็เอาไปให้สัตว์ที่กำลังหิว ของที่เป็นขยะและต้องทิ้งเขา ยังเอาไปทำปุ๋ย โฆษณานี้ถูกใจคุณพูดซ้อนสุดๆ เธอว่านานๆ จะได้เห็นโฆษณาที่ทำออกมาเพื่อสังคม ไม่ใช่เพื่อประโยชน์ตน อย่างเดียว อย่างน้อยก็ปลุกให้คนดูคิดตามว่า ก่อนเราจะทิ้งอะไร ไปให้ลองคิดดูว่าจะเอามาใช้ให้เป็นประโยชน์ได้อีกหรือไม่ ซึ่งถ้า ทำอย่างนั้นได้มันจะดีกับสิ่งแวดล้อม ของบางอย่างอาจไม่มี ประโยชน์กับเรา แต่อาจมีประโยชน์กับคนอื่น”

“คุณสมบัติรู้ไหม คุณพูดซ้อนจะไม่ทิ้งอาหารเลย เวลาเธอไปทานอาหารนอกบ้าน เธอจะมีปืนโตติดไปด้วย”

อาหารเหลือเธอไม่เอาที่ห่อกลับ ตอนแรกๆ พวกลูกๆ ดูเหมือนจะเอาแต่ตอนหลังทุกคนก็ได้นิสัยนี้ติดตัวไป เธอว่าเอาปืนโตไปไม่เห็นต้องเอา อาหารของเรา เงินที่จ่ายก็ของเรา มีคนอดอยากอีกตั้งมากมายที่ไม่มีจะกิน จะกินทิ้งกินขว้างไม่ควรทำ ส่วนเรื่องใส่ปืนโต ร้านจะได้ไม่ต้องใช้กล่องพลาสติกหรือโฟมให้เป็นขยะอีก อาหารที่บ้านก็เหมือนกันถ้าเหลือเธอจะเก็บไว้ แล้วดัดแปลงเป็นเมนูใหม่ ยกตัวอย่าง ข้าวต้มเหลือเธอจะเก็บไว้ทำโจ๊ก บางทีถ้าขยันก็จะเอามาทำขนมก๊วยฉ่ายหนึ่งแล้วตัดเป็นชิ้นๆ ทอดกรอบ อร่อยมากขอบอก น้ำพริกเหลือ เธอก็จะเก็บไว้ทำข้าวผัดน้ำพริก คุณพูดซ้อนเธอมักบอกเด็กๆ ในครัวว่าเก็บไว้อย่าทิ้ง เดี๋ยวฉันแต่งตัวใหม่ขึ้นโต๊ะ เปลือกผลไม้พวกมะละกอ แตงโม ห้ามทิ้งขยะ คุณแม่บ้านจะเอาไปเลี้ยงกระรอกในสวน เห็นว่าเป็นการลดขยะและได้ทำทานเป็นการเกื้อกูลสัตว์โลก เก๋ไหมละคุณสมบัติ

“โอ...อย่างนี้คุณพูดซ้อนไม่โดนเด็กๆ ในบ้านนินทาเธอว่าเป็นคุณนายตระหนี่”

“จะเหลือหรือคุณสมบัติ ซึ่งเธอก็รู้ แต่ก็พูดเปรยๆ ว่าอย่างฉันไม่เรียกตระหนี่ เขาเรียกรู้จักทำ รู้จักใช้” เรื่องการใช้น้ำก็เหมือนกัน เธอประหยัดมาตั้งแต่ไหนแต่ไร ตั้งแต่น้ำยังไม่ขาดแคลน เธอว่าคนกรุงนิสัยเสีย เปิดก๊อกมาก็มีน้ำใช้ เลยไม่รู้จักประหยัด คุณพูดซ้อนจะให้คุณแม่บ้านรอน้ำซักผ้าไว้ เอาไว้ซักผ้าซีริว ล้างพื้นหลังบ้าน ถ้าเหลือก็รดน้ำต้นไม้ เวลาฝนตกเธอก็จะให้รอน้ำฝนไว้รดต้นไม้ เธอว่าน้ำฝนสมัยนี้ใช้กินไม่ได้ แต่ก็ยังใช้รดน้ำต้นไม้ได้ ไม่ควรปล่อยให้เป็นน้ำเสียลงท่อ เสียตายน้ำ แต่เธอเป็นคนโศกคืออยู่อย่างหนึ่ง คนที่อยู่ด้วยเชื่อฟังและทำตามที่เธอสอน แม่แต่เสื้อผ้าเก่าถ้าอยู่ในสภาพดีเธอก็บริจาคเป็นทาน ถ้าเก่ามากจะต้องตัดกระดุมเสื้อเก็บไว้แล้วถึงจะเอาไปทำผ้าซีริว คุณแก้วเคยพูดเปรยว่า “หนูว่าแม่ซีเหนียวขนาดนี้น่ารวยจัง” คุณพูดซ้อนเธอก็ไขหู แล้วสอนว่าเป็นแม่บ้านต้องรู้จักทำรู้จักใช้ มันไม่เกี่ยวกับเรื่องรวยหรือไม่รวย อะไรควรทำก็ต้องทำ ประโยชน์แรกคือประโยชน์ตน ประหยัด รู้จักใช้ รู้จักทำ เงินทองก็ไม่รั่วไหล ประโยชน์ท่านคือ เราใช้สิ่งต่างๆ ที่เป็นทรัพยากรของโลกอย่างรู้ค่าและคุ้มค่า ไม่ทำลายสิ่งแวดล้อม ต้องรู้จักรักษาสีสิ่งแวดล้อมด้วย ไม่ใช่ใช้โดยไม่ยั้งคิด ควรถนอมไว้ให้คนรุ่นหลังบ้าง

เรื่องคุณพุดซ้อนเป็นคนละเอียดถี่ถ้วนทุกเรื่องจนผมเองก็
คุ้นชิน แต่มีสิ่งหนึ่งที่ผมยังสงสัยจนทุกวันนี้ และยังหาคำตอบ
อยู่ก็คือ ผมไม่เห็นคุณพุดซ้อนจุกจิกหรือพร่ำสอนพร่ำพูดเรื่อง
พวกนี้กับคุณจิตติ หรือเพราะเธอถือว่าเป็นลูกสะใภ้ ไม่อยาก
ให้คุณจิตติอึดอัด ในความเห็นของผม ผมว่าถ้าเธอคิดอย่างนั้น
มันก็ไม่ถูก แสดงว่าขาดเมตตา ลูกสาวหรือลูกสะใภ้ก็ควรสอน
เหมือนๆ กัน คุณสมบัติเห็นเหมือนผมไหมครับ

เอ...อันนี้ผมก็ไม่ขอออกความเห็น เพราะผมมาอยู่บ้านนี้ไม่
นาน ผมยังไม่คุ้นเคยกับทุกคน แต่ผมว่าคนเราแต่ละคนก็น่าจะ
มีเหตุผลในการที่จะเลือกทำอะไร หรือเว้นที่จะทำอะไร ปล่อยให้
เป็นเรื่องส่วนบุคคลดีกว่า คุณเบงค์

อ๋อ...ผมต้องขึ้นบ้านแล้ว เมื่อก็คุณพุดซ้อนเพิ่งสั่งว่าอย่า
ไกล เดี่ยวผมจะโดนดุ เอาไว้พบกันใหม่นะครับ

จดหมายแห่งรัก

จดหมายแห่งรัก เป็นหนังสือเล่มแรกที่คุณพุดซ้อนพิมพ์
แจกเป็นธรรมทาน เท่าที่ผมทราบความเป็นมาของหนังสือเล่มนี้
เดิมเป็นความคิดริเริ่มของคุณกรที่ต้องการให้คุณแม่เขียนบท
ความสั้นๆ เพื่อนำไปติดที่โรงเรียนดนตรีสัปดาห์ละครั้ง ต่อมา
คุณป้าแม่ได้อ่านต้นฉบับจึงชวนพิมพ์เพื่อเผยแพร่

วันแรกที่หนังสือมาส่งที่บ้าน ผมเห็นคุณพุดซ้อนตื่นเต้น
มาก แรกทีเดียวจะพิมพ์เพียง ๑,๐๐๐ เล่ม แต่ในที่สุดมีคน
ต้องการจะขอร่วมพิมพ์ด้วย การพิมพ์ครั้งแรกจึงพิมพ์ถึง ๒,๐๐๐

เล่ม ผมเห็นคุณพุดซ้อนเป็นปลื้มมาก “หลงหนอ หลงหนอ” รูปภายในเล่มเป็นฝีมือคุณผู้ชายทั้งหมด เห็นว่าเพื่อป้องกันเรื่องลิขสิทธิ์หรืออะไรนี่แหละ หน้าปกเป็นรูปแม่เหล็กกำลังกักไข่ คนส่วนใหญ่ชมกันยกใหญ่ว่าปกสวย ผมดูแล้วก็เฉยๆ นะ ไอ้เจ้านกตัวนี้ผมเห็นแล้วอยู่ตรงต้นจันทน์ในสวน ว่าแต่ผมสงสัยจะทำไม่คุณผู้ชายไม่เอาผมขึ้นปกในเมื่อเราก็ครอบครัวเดียวกัน อีกอย่างในชีวิตหนึ่งผมว่ามันเท่มากเลยถ้าได้เป็นนายแบบขึ้นปกหนังสือ ถึงแม้จะเป็นหนังสือธรรมะก็ตาม เรื่องนี้ผมว่าคุณผู้ชายคงคิดไม่ถึงว่าควรเอาผมขึ้นหน้าปก แต่ช่างมันเถอะครับ ของมันผ่านไปแล้วจะไปอาลัยอาวรณ์กับอดีตที่ผ่านไปทำไม

หนังสือจดหมายแห่งรักที่คุณพุดซ้อนเขียนผมไม่ได้อ่าน เพราะผมอ่านหนังสือไม่เป็นแต่จับความได้จากที่พวกคุณๆ คอยกันให้ความว่า เป็นจดหมายที่แม่เขียนถึงลูก สอนธรรมะง่ายๆ โดยจับสถานการณ์จริงผสมผสานกับประสบการณ์การเป็นแม่ของเธอแล้วถ่ายทอดออกมาในรูปจดหมาย ลูกที่เธอเขียนถึงในจดหมายก็คือคุณกรนั่นเอง

สิ่งที่ผมเล่าให้คุณฟังไม่ใช่ประเด็นหลัก จากหนังสือเล่มนี้ ผมกลับได้เรียนรู้อีกหลายเรื่อง เรื่องแรกหนังสือเล่มนี้คุณ

พุดซ้อนต้องการทำแจกเป็นธรรมทาน ในหนังสือจะไม่มีชื่อผู้บริจาคหรือแม้แต่ชื่อคนเขียนก็ตาม เธอว่าเธออยากฝึกความไม่มีตัวตน นอกจากนั้นยังอยากให้รูปลักษณ์หนังสือออกมาสวยเหมือนหนังสือฟ็อกเก็ตบู๊คที่เขาขายกัน อ้าวไหนคุณว่าพยายามจะละผมว่าคุณพุดซ้อนยังยึดติดกับเรื่องสวยงามอยู่มาก แสดงว่าติดในกามฉันทะ มันเป็นตัณหานะครับ และแล้วผมก็ได้เห็นความผิดหวังของคุณพุดซ้อน เธอดีใจปลื้มใจอยู่ไม่กี่วันในช่วงที่คนมารับหนังสือไปแจก หลังจากนั้นเป็นส่วนที่เธอแจกเป็นรายบุคคล ผมดูเธอจะผิดหวัง ตอนแรกที่แจก เธอไม่บอกว่าเธอเป็นคนเขียน ผลคือคนส่วนใหญ่ที่รับหนังสือไปไม่อ่าน บางคนตอนรับหนังสือก็มีคำถามที่ทำให้คุณพุดซ้อนเศร้าใจเข้าไปอีกว่า “หนังสือธรรมะหรือคะ” ทำให้ผมเรียนรู้ว่ามีคนอีกจำนวนไม่น้อยเลยที่กลัวหนังสือธรรมะ หลังจากนั้นเธอก็เปลี่ยนกลยุทธ์ใหม่ ตอนแจกจะบอกเสร็จว่าเธอเป็นคนเขียน พร้อมบอกคนรับหนังสือให้ช่วยอ่านเอาบุญ ปรากฏว่าได้ผล คนที่รับไปจะรีบอ่านทันที ผมว่าเขาคงอยากรู้ว่าคนอย่างคุณพุดซ้อนเขียนอะไร กล้าหาญทำหนังสือเขี้ยวหรือ อีกเรื่องผมได้ยินเธอเปรยกับคุณผู้ชายว่าแจกไปแล้วคนที่เธอคิดว่าควรอ่านกลับไม่อ่าน คนที่ดูเหมือนไม่จำเป็นต้องอ่านหรืออ่านเมื่อไรก็ได้กลับอ่านจบภายในวันเดียว จากนั้นก็เริ่ม

มีโทรศัพท์จากคนที่อ่านพร้อมทั้งคำติชม ผมเห็นเธอยิ้มไม่หุบเลย ถึงแม้เธอจะพูดว่า ไม่ว่าคนจะติหรือชมเธอก็ดีใจทั้งนั้น แรกๆ ผมก็งง คนติยังดีใจด้วยหรอ สุดท้ายก็ถึงบางอ้อเพราะเธอพูดกับคุณแก้วว่าเธอดีใจไม่ว่าคนจะติหรือชมก็ตาม เพราะมันแสดงว่าเขาอ่าน ถ้าไม่อ่าน เขาก็จะติชมเราไม่ได้ เป้าหมายของหนังสือคือทำให้คนอ่าน ถ้าไม่มีคนอ่าน หนังสือดีหรือไม่ดีก็ไม่มีความหมาย ก็เห็นจะจริงอย่างเธอว่า ผมว่าเอาเข้าจริงเธอก็ใจฟูพองกับคำชม เอ...หรือเธอจะติดกับดักในโลกธรรมเข้าแล้ว ช้อไหนหรอ สรรเสริญไฉนครับ นอกจากนี้ผมยังเห็นวิธีการสารพัดของเธอที่จะดึงอะไรดีๆ นะ อ้อเรตติ้ง ที่เขาแปลกันว่าความนิยมอะไรนี้แหละ เวลาใครชมว่าหนังสือสวย จัดรูปเล่มดี เธอจะรีบบอกว่าบูรพาสาส์นทำให้ บูรพาสาส์นเป็นร้านหนังสือใหญ่และเก่าแก่ใครๆ ก็รู้จัก ทำให้คนมองว่า หนังสือคงดี มีคุณค่า นอกจากนี้ยังเป็นของใกล้สำหรับเธอ และดูเธอจะภูมิใจเอามากๆ ด้วย แม้แต่เรื่องที่คุณกรเอาไปแจกในงานคอนเสิร์ตที่ศูนย์วัฒนธรรม หรือที่มีคนเอาไปแจกงานสวดมนต์ข้ามปีวัดเทพศิรินทราวาสก็ตาม ผมเห็นเธออวดคนนั้นคนนี้ไปทั่ว โอ้...หลงหนอหลงหนอ...

เอาเถอะครับมันก็นำให้เธอหลง เพราะกว่าหนังสือจะพิมพ์

ออกมาเป็นเล่มได้ เบื้องหลังมีคนเกี่ยวข้องมากมาย ไม่ว่าจะเป็นคุณพีไลลา ที่ต้องแกะลายมือคุณพุดซ้อนเพื่อพิมพ์ (เธอเป็นหญิงโบราณต้นฉบับเขียนด้วยลายมือ) คุณผู้ชายถ่ายรูปประกอบเรื่องเสร็จแล้วก็ส่งสำนักพิมพ์จัดหน้า ส่งไปส่งกลับเพื่อตรวจทานแก้ไขกันอยู่หลายรอบ ผมละนับถือในความอดทน และเพียรพยายามของทุกคนจริงๆ

สุดท้ายนี้ผมขอแสดงความยินดีกับหนังสือเล่มแรกของคุณพุดซ้อน และในที่สุดการพิมพ์ครั้งที่สองก็เกิดขึ้นสมความปรารถนาของคุณพุดซ้อนว่าจะได้รับการตีพิมพ์เป็นครั้งที่สอง แถมเธอยังพูดหลอกล่อให้คุณแก้วแปลเป็นภาษาอังกฤษ ผมว่า คุณพุดซ้อนมีความทะยานอยากเหมือนกันนะครับ ระวังตัณหาจะครอบงำนะครับ สอนไว้ในหนังสือตั้งมากมาย เตี่ยวคนอ่านเขาจะแอบนินทาเอานะครับ ผมล้อเล่นนะ อย่างไรก็ตาม ผมขออนุโมทนาบุญครั้งนี้กับคุณพุดซ้อนด้วยนะครับ สาธุ

อ้อ เกือบลืมบอกไปอีกเรื่อง ถ้ามีเล่มหน้าผมขอขึ้นปกหน้า นะครับ ผมว่าแต่คุณมีความอยาก นี่ผมมาเป็นเสียเอง แต่ผมก็อยากจริงๆ ผมยอมรับ ผมยังละไม่ได้ อย่างน้อยผมก็มีสติระลึกว่าอยาก ขออย่าอีกทีผมอยากขึ้นปกหน้านะครับ อี...อี...ผม

เชื่อฝีมือคุณจะทำให้ฝันผมเป็นจริง ขอเป็นรูปเดี่ยวด้วยนะครับ
 เดี่ยวคุณผู้ชายเกิดอยากจะเอารูปผมคู่กับคุณสมบัติ ผมไม่เอา
 นะครับ คุณสมบัติให้เธออยู่ในเล่มก็ได้ เธอคงไม่คิดมากหรอก
 ครับ นะครับ อย่าลืมนะครับ ขอเดี๋ยวปกหน้า

ป่วยกายไม่ป่วยใจ

ช่วงนี้เป็นช่วงที่คุณพุตซ็อนไม่ค่อยอยู่บ้าน เธอออกไป
 เยี่ยมคุณป้ารำเพยที่โรงพยาบาลเกือบทุกวัน คุณรำเพยคือ พี่สาว
 แท้ๆ ของคุณพุตซ็อน ผมได้ยินว่าเธอป่วยเป็นมะเร็งที่หน้าอกถึง
 ขั้นต้องผ่าตัด เคราะห์ดีที่การผ่าตัดผ่านไปได้ดี คุณพุตซ็อน
 จะเตรียมอาหารไปให้เกือบทุกวัน

เรื่องคุณพุตซ็อนไปเยี่ยมหรือทำอาหารไปให้คุณป้าไม่ใช่
 เรื่องสำคัญที่ผมจะเล่าหรอกครับ ที่ผมอยากจะเล่าก็คือ คุณป้า
 รำเพยเผชิญกับความเจ็บป่วยครั้งใหญ่ได้ดีเยี่ยม คนเราได้ยิน

หมอบอกว่าเป็นมะเร็งจิตก็ตกแล้ว แม้จะยังไม่รู้ว่าเป็นมากน้อยแค่ไหนก็ตาม ผมฟังคุณพูดซ้อนเล่าให้ลูกๆ ฟังเพราะพวกคุณๆ ไม่ได้ไปเยี่ยมคุณป้าทุกวัน เธอบอกว่าคุณป้าฟื้นตัวเร็วมาก ไม่มีอาการหดรู่หรือกลัวกับสิ่งที่ เป็น มีเพื่อนๆ และลูกน้องเก่ามาเยี่ยมมากมายจนบางวันต้องจำกัดเวลาเยี่ยม เนื่องจากเกรงว่าคุณป้าจะพักผ่อนไม่พอ คุณพูดซ้อนเธอบอกว่าการฟื้นตัวเร็วอาจมาจากคุณป้าเป็นนักกีฬาร่างกายจึงแข็งแรง แต่เรื่องร่างกายเป็นเรื่องรอง เธอว่าพี่ร่ำเพยป่วยกายแต่ใจไม่ป่วย จิตไม่ตก จึงทำให้เธอสามารถฟื้นตัวได้เร็ว จิตเบิกบาน

เรื่องความเจ็บป่วยของคุณป้าครั้งนี้ ผมเห็นคุณพูดซ้อนคุยกับคุณผู้ชายว่า ถ้าเป็นเธอไม่รู้จะวางใจได้อย่างไรคุณป้าร่ำเพยหรือเปล่า คนเราฝึกมามากมายถึงเวลาสอบก็ไม่แน่ว่าจะสอบผ่านหรือเปล่า แต่กรณีคุณป้า เธอบอกว่าคุณป้าสอบผ่าน นอกจากนั้นเธอยังได้ข้อคิดอีกมากมายจากการไปเฝ้าคุณป้า เช่น การที่คนมาเยี่ยมมากมายทั้งๆ ที่ปิดกัน เพราะเกรงว่าคุณยายจะทราบ มีแต่คนที่สนิทจริงๆ ที่รู้ แต่ในที่สุดคนที่รู้ข่าวก็มาเยี่ยม ลูกน้องเก่าบางคนก็อาสาเฝ้าใช้ทั้งๆ ที่ตอนนี้คุณป้าเกษียณอายุแล้ว คุณพูดซ้อนเล่าว่าสมัยคุณป้ายังอยู่ในตำแหน่งหน้าที่การงาน เป็นผู้บริหารระดับสูงขององค์กร ลูกน้องทั้งรักทั้งกลัว ที่กลัวเพราะ

คุณป้าเป็นคนดู เอาจริงเอาจังกับงาน ที่รักเพราะคุณป้าเป็นคนใจกว้างช่วยเหลืออะไรใครได้ หรือใครขอความช่วยเหลือถ้าทำให้ได้ เธอไม่เคยปฏิเสธ แม้แต่เรื่องเงินทองถ้าใครเดือดร้อนก็จะให้ความช่วยเหลือ คงจะเป็นเพราะเหตุนี้กระมังที่ทำให้เป็นที่รักของคนส่วนใหญ่ คนเรากล้าอยู่ในตำแหน่งที่จะให้คุณให้โทษใครได้เขาก็ต้องประจบเอาใจ ถ้าสร้างแต่พระเดชไม่มีพระคุณเมื่อหมดอำนาจวาสนาก็จะไม่มีใครคิดถึง คุณพูดซ้อนเธอบอกกับคุณผู้ชายว่า อย่างคุณพี่นี้แหละถึงจะเรียกว่ามีบารมี ไม่มีตำแหน่งอะไรแล้ว แต่ก็ยังมีคนมาแวดล้อมด้วยความรักความห่วงใย

ผมมานึกๆ ดูคุณพูดซ้อนกับคุณป้าร่ำเพยเป็นพี่น้องที่มีความเหมือนกันในเรื่องแนวความคิด มีวิธีคิดคล้ายๆ กัน แต่บางเรื่องก็แตกต่างกันโดยเฉพาะในการใช้ชีวิต คุณป้าเป็นนักกีฬา คุณพูดซ้อนเป็นแม่บ้าน วันๆ เอาแต่เข้าครัวทำอาหาร หรืออาจเป็นเพราะคุณพูดซ้อนมีลูกหลายคนต่างจากคุณป้าที่ไม่มีลูกก็เป็นได้ คุณป้าชอบสังสรรค์กับเพื่อนฝูง อาหารการกินคุณป้าจะตามใจตัวเอง กินอะไรขออร่อยเข้าไว้ คุณพูดซ้อนกลับชอบอยู่เงียบๆ วันๆ เอาแต่อ่านหนังสือ เรื่องสังสรรค์เธอจะไปเท่าที่จำเป็น อาหารการกินอนามัยตัวแม่ การทำงานคุณป้าจะเป็นคนสบายๆ กว่าคุณพูดซ้อนซึ่งเป็นคนเข้มงวด อย่างว่าละครับทุกคนมีข้อดี

ข้อเสีย ข้อดีของเขาเราเอามาเป็นตัวอย่าง ส่วนข้อเสียเราก็วางมันเสีย อย่างที่คุณพูดสอนว่าทุกคนหรือแม้แต่ทุกสิ่งมีทั้งดีมีทั้งเสีย เพียงแต่มีข้อไหนมากกว่ากัน สมัยนี้ดีมากกว่าเสีย คนก็สรรเสริญว่าดีแล้ว ว่าแต่ เอ ผมมีดีมากกว่าเสียหรือมีเสียมากกว่าดี แต่ช่างเถอะ ในดีมีเสียในเสียมีดี แสดงว่าก็ยังมีส่วนดีอยู่บ้าง

คุณพูดสอนครับ ผมสัญญาว่าจะทำตัวให้มีดีมากกว่าเสีย ผมจะทำตัวดีไม่ละเมียดศีล อาจจะถูกโลกไปหน่อย ถ้าจะบอกว่าผมหวังว่าถ้าผมทำดีในชาตินี้ กุศลจะตามส่งในชาติหน้า ผมอาจจะได้อัตภาพเป็นมนุษย์ก็ได้ นะครับ และผมจะไม่ประมาทที่จะทำความดี เพราะไม่รู้ว่าวันสุดท้ายจะมาถึงเมื่อไร

คุณจิตติ

“สวัสดีค่ะคุณแม่”

“สวัสดีค่ะคุณย่า”

“ไหว้พระเถอะลูก”

ผมได้ยินเสียงแจ้วๆ มาแต่ไกล คงคุณจิตติกับคุณออม
เอ มาวันนี้ไม่รู้มีเรื่องอะไรมาอีกหรือเปล่า ปกติคุณจิตติจะมา
พร้อมคุณกฤษ วันนี้มากับคุณออม คงมีเรื่องมาปรึกษากระมัง

เดี๋ยวผมต้องไปสืบลี้นหน่อย

“คุณแม่ขาหนูมีเรื่องจะปรึกษา เรื่องเรียนเปียโนของยาย
ออมค่ะ คุณแม่จำวันคอนเสิร์ตได้ไหมค่ะ หนูเห็นเด็กที่เข้า
โครงการความสามารถพิเศษเล่นเปียโนเก่งๆ ทั้งนั้น หนูอยากให้
ยายออมได้เข้าโครงการกับเขาบ้าง คุณแม่ช่วยคุยกับคุณนรให้หนู
หน่อยได้ไหมค่ะ”

ว่าแล้วมาแบบนี้ต้องมีเรื่องมาให้คุณพุดซ้อนช่วย เดี่ยวๆ
ผมขอฟังก่อนนะครับ “แม่จิตติ คิดดีแล้วหรือที่อยากจะให้
ลูกเข้าโครงการ เท่าที่แม่ฟังพ่อกรเขาเล่า เด็กที่จะได้รับการคัด
เลือกเพื่อเข้าโครงการนี้ต้องเป็นเด็กที่มีความสามารถพิเศษจริงๆ
รวมถึงเขาจะดูความพร้อมของพ่อแม่ในการให้ความร่วมมือด้วย
ไม่ใช่เข้าโครงการได้แล้ว ก็โยนลูกให้โรงเรียนกับครูรับผิดชอบ
พ่อแม่ต้องพร้อมเอาใจใส่การเรียน การฝึกซ้อมหรือบางครั้งการ
ช่วยเตรียมลูกเพื่อการแข่งขันในโปรแกรมต่างๆ มันไม่ต่างกับการ
มีลูกเป็นนักกีฬาทีมชาติเลยทีเดียว ส่วนตัวเด็กต้องยอมรับว่าเมื่อ
เข้าไปอยู่ในโครงการ เขาต้องเรียนต้องซ้อมหนักกว่าเด็กที่เรียน
ตามปกติ แม่จิตติคิดบ้างหรือเปล่าว่า เด็กต้องสูญเสียอะไรไป
บ้างเพื่อแลกกับการเป็นเด็กที่มีความสามารถพิเศษ เวลาที่เหลือ

จากการเรียนหนังสือก็คือเปียโน แม่ไม่ได้จะไปขว้างทางยายออมหรือกนะ แม่ขอลาถามหน่อยเถอะแม่จิตดีเคยถามลูกหรือเปล่าว่าเขายากทำไหม หรือว่าเป็นเพราะแม่จิตดีอยากให้ลูกได้ทำ อย่าโกรธนะที่แม่พูดตรงๆ แม่ว่าให้ยายออมเรียนเปียโนแบบเด็กปกติดีกว่า เรียนเป็นความรู้เสริม เรียนเพื่อความเพลิดเพลินไม่ต้องไปแข่งขันกับใคร ให้ลูกมีความสุขดีกว่า ทุกวันนี้ยายออมก็เรียนพิเศษไม่รู้กี่วิชา แม่มองว่าเวลาที่เขาจะได้เล่นได้พักผ่อน ก็หายไปส่วนหนึ่งแล้วยังจะไปเข้าโครงการอีก มันจะหนักไป ลูกจะขาดความสุข และเกิดความเครียดโดยไม่จำเป็น ก่อนหน้านั้นแม่จิตดีจำได้ไหม ลูกเกือบจะเลิกเรียนเปียโนไปทีหนึ่งแล้ว แกรมตอนเรียนก็ไม่ค่อยซ้อมจนเกิดปัญหากับอา กว่าเราจะประคับประคองให้เรียนได้ เล่นเอาพวกเราเหนื่อยไปตามๆ กัน”

“แต่คุณแม่คะหนูคิดว่าจะลองดูนะคะ ถ้ามีปัญหาค่อยออกจากโครงการมาเรียนแบบปกติก็ได้ หนูอยากให้ลูกลองทำดู” โอ้ยผมฟังถึงตรงนี้ผมละสงสารคุณออมจัง มีคุณแม่ที่เอาลูกเป็นหนูทดลอง คุณออมคงเหนื่อยน่าดู และก็ให้ส่งสารคุณพุดซ้อนที่มาเจอลูกสะใภ้เป็นคนรุ่นใหม่มีวิธีคิดไม่เหมือนเธอ คุณกันก็เหนื่อยแล้ว ผมกำลังรอฟังว่าคุณพุดซ้อนจะตอบอย่างไร ดูซิตรงกับที่ผมคิดไหม

“แม่จิตดีคิดอย่างนั้นแม่ว่ามันไม่ค่อยถูก ลองคิดดูดีๆ การให้ลูกเข้าโครงการแบบนี้ แล้วสุดท้ายไปไม่รอด ลูกอาจรู้สึกว่ามันตัวเองล้มเหลว เสียความมั่นใจในตัวเอง หรือถ้ายายออมเข้าโครงการนี้ได้ เขาต้องทิ้งกิจกรรมอื่น เพื่อเปียโนอย่างเดียว และตัวแม่จิตดีเองก็ต้องทุ่มเทเวลาทั้งหมดเพื่อสนับสนุนลูก ลองถามตัวเองดูว่าพร้อมไหม ไม่ใช่เห็นเป็นเรื่องน่าลองเพราะเห็นความเด่นความโก้เก๋ของเด็กพิเศษที่แสดงวันนั้น เราไม่รู้หรอกว่าเบื้องหลังพวกเขาต้องเผชิญกับอะไรบ้าง แม่ว่าเราเลี้ยงลูกแบบธรรมดา ขอเพียงให้เขาเป็นคนดี มีความสุขตามวัยของเขาก็พอ อย่าผลักดันลูกให้ทำโน่นทำนี่เกินกำลังของเด็กเลย อีกอย่างถ้าเข้าไปแล้วต้องมาออกกลางคัน ความเสียหายก็จะเกิดกับโครงการเขาด้วย เราคิดแต่เรื่องของเราโดยไม่มองความเสียหายของคนอื่น แม่ว่าเราออกจะเป็นคนเห็นแก่ตัวไปหน่อยนะจ๊ะ”

“คุณแม่ขา อย่าว่าหนูถามยอกย้อนนะคะ ถ้าเป็นคุณแม่แม่จะส่งเสริมให้ลูกๆ ของคุณแม่เข้าโครงการไหมคะ”

“มันก็ต้องดูเป็นกรณีไปละจ๊ะ แม่มีเหตุผลในการจะส่งเสริมหรือไม่ส่งเสริมใคร ถ้าสมัยนั้นมีโครงการแบบนี้ แม่จะไม่สนับสนุนฟอกฤษ ทั้งๆ ที่ฟอกฤษเป็นคนมีความสามารถพิเศษ แต่

นั่นมันไม่พอ พ่อถูกจะเป็นคนชี้เกียจ สมัยเรียนเปียโนแม่ต้องเคี่ยวเข็ญให้ซ้อม ส่วนแม่แก้วเป็นคนขยันแต่ความสามารถไม่พอที่จะเข้าโครงการแบบนี้ ถ้าส่งเข้าไปจะเรียนไม่รอด และสุดท้ายจะเสียความมั่นใจในตัวเอง ถ้าพอจะสนับสนุนได้คงจะมีแต่พ่อกร เพราะมีทั้งความสามารถและความขยัน แต่แม่จะต้องถามก่อนว่าเขาอยากทำไหม ไม่ได้แปลว่ามีความพร้อมทุกด้าน แต่เด็กอาจจะไม่อยากทำก็ได้ เห็นไหมเราต้องรู้นิสัยและขีดความสามารถของลูกเรา ไม่ใช่หลับหูหลับตาผลักดันลูกไปข้างหน้าอย่างเดียว การเข้าโครงการลักษณะนี้ไม่ว่าจะเป็นดนตรี กีฬา หรืออะไรก็ตามแต่ ความสามารถอย่างเดียวไม่พอ ต้องขยันและ

อดทน ขยันอย่างเดียวไม่มีความสามารถ ในที่สุดก็จะเดินไปถึงทางตัน ที่ลงทุนทั้งเวลาทั้งแรงก็จะเปล่าประโยชน์ ไม่ว่าเราไปเห็นอะไรมาก็ไม่จำเป็นต้องไปทำตามทุกเรื่อง ต้องดูความเหมาะสมความควรด้วย”

ผมว่าแล้วคุณจิตติเจอคุณพุดซ้อนจอมเหตุผลถึงกับอึ้งไปเลย ในความคิดของผม ผมก็เข้าใจทั้งคุณพุดซ้อนที่เป็นทั้งแม่ทั้งครูแถมเป็นคนรุ่นเก่า จะทำอะไรจะคิดผลได้ผลเสียละเอียดถี่ถ้วน ส่วนคุณจิตติคือตัวแทนของคุณแม่ยุคนี้ สังคมนิยมทำอะไรก็ต้องทำตาม ไม่อย่างนั้นจะถือว่าตัวเองไม่ทันสมัย คิดอยากทำอะไรก็ทำทันทีไม่รีรอ ผลจะเป็นอย่างไรเอาไว้วากันทีหลัง แต่คนยุคคุณพุดซ้อนจะตัดสินใจอะไรสักอย่าง โดยเฉพาะเรื่องลูกจะคิดถึงผลได้ผลเสียก่อน มันก็ไม่มีใครผิดใครถูกหรือครับ ยุคสมัยมันต่างกัน ผมว่าน่าจะเอาความคิดยุคเก่ายุคใหม่มาผสมผสานกัน นานๆ จะเห็นคุณพุดซ้อนพุดตอบรมคุณจิตติ เท่าที่ผมเห็น เธอเองก็ระมัดระวังในการแสดงความคิดเห็น หรือเข้าไปก้าวท่ายเรื่องในครอบครัวคุณกฤษ ยกเว้นเขามาขอคำปรึกษาเธอ

“คุณย่าขานูหนานคุณก็ในโหลได้ไหมคะ”

“ได้ ลูก เตี่ยวเอากลับไปฝากคุณพ่อด้วยนะลูก ว่าแต่ออม

ย่าถามอะไรหน่อยสิลูก”

“อะไรคะคุณย่า”

“หนูอยากเข้าโครงการความสามารถพิเศษของอากรใหม่ลูก
โครงการเปียโนนะ”

“โอ้ยไม่เอาหอรอกะคุณย่า หนูขี้เกียจซ้อม หนูเห็นพวกที่
อยู่ในโครงการเขาเรียนเขาซ้อมกันแล้วหนูไม่เอาหอรอกะ”

คุณๆ เห็นไหมครับ คุณพูดซ้อนก็ยังเป็นคุณพูดซ้อน เล่น
ถามคุณอ้อมต่อหน้าคุณจิตติ ฟังคำตอบคุณอ้อมแล้ว พวกคุณ
ลองเดาสิหน้าคุณจิตติชิลีครับว่าเป็นอย่างไร ส่วนคุณพูดซ้อนผม
บอกให้ก็ได้ครับ เธอวางท่าประหนึ่งว่า เห็นไหมละความคิดและ
วิธีการของฉันมันดีและถูกต้องอย่างที่มันควรจะเป็น คุณพูดซ้อน
ก็ยังคงเป็นคุณพูดซ้อนอยู่วันอย่างคำ เปลี่ยนเธอไม่ได้หอรอกครับ
คุณๆ เชื่อผมหรือยัง อ้อผมว่าเรื่องนี้คงไม่จบแค่นี้หอรอกครับ รอ
คุณกรกลับบ้านก่อนเถอะครับ ผมหุซาแน่ๆ เพราะแม่ลูกคู่นี้เขา
พอๆ กันครับ อี อี

ความสามารถพิเศษ

อูย กลิ่นอะไรอะ หอมจัง คุณกรครับในถุ่่งนั้นอะไรครับ
หอมจัง...เดี๋ยวมต้องเดินไปดูลักหน้อย สงสัยคุณกรซื้อขนมมา
ฝากคุณแม่ “แม่ครับ...แม่...แม่อยู่ไหนครับ ผมกลับมาแล้ว”

“พ่อกรเหรอ แม่อยู่ไหนคร้ว เดี๋ยวมะขึ้นไป” แหม พ่อคุณ
กรมาคุณพูดซ้อนเสียงใสเซียว ประเดี๋ยวมคงได้ฟังมหากาพย์
เรื่องคุณจิตติแน่เลย ว่าแต่คุณกรซื้ออะไรมาน้ำ...เดี๋ยวมต้องไป
นั่งฟังไกลัๆ เสียหน้อย ถึงแม้งจะต้องนั่งฟังคุณแม่คุณลูกคุย
มหากาพย์ แต่แลกกับได้กินขนมผมว่ามันก็คุ้มอยู่ ไม่เป็นไรกิน

ไปฟังไปก็ได้ แต่ เอ...พังก์นี่ผมก็เริ่มจะอ้วนๆ คุณแก้วชอบบอกว่าผมตัวหนัก เธอว่าถ้าผมหนักกว่านี้เธอจะไม่อุ้มไปเที่ยว ว่าแต่วันนี้ขนมคุณกรมันหอมมาก นิดหน่อยคงไม่เป็นไร อีกอย่างผมอยากฟังความคิดเห็นคุณกรด้วย เวลาคุณแม่ลูกคู่นี้คุยกัน เธอสองคนเข้าหากันเหมือนปาห้องโก๊ะกะนัมซัน เอ เกี่ยวกันไหมนี่ ช่างเถอะเดี๋ยวผมไปนั่งใกล้ๆ ก่อน คุณกรจะได้มองเห็นผมชัดๆ ผมจะได้ไม่พลาด ผมเห็นแล้วขนมปลาไส้คัสตาด วันก่อนคุณแก้วก็ซื้อมา เห็นว่าเป็นขนมญี่ปุ่นเพิ่งออกใหม่ กำลังเป็นที่นิยม

“แม่ครับ ผมซื้อขนมปลามาฝาก เดี่ยวผมไปซงซามาให้”

“พ่อกรซงซาแล้วมานั่งทานด้วยกันสิ แม่มีเรื่องจะคุยด้วย นี่แม่จิตติมากับยายออม เพิ่งกลับไปก่อนพ่อกรมานี่เอง”

“พี่จิตติทำไมละครับ อย่าบอกนะครับว่ามาพูดเรื่องจะให้ยายออมเข้าโครงการเด็กความสามารถพิเศษ”

“เขามาเลียบๆ เคียงๆ พูดกับผมไปที่หนึ่งแล้วแต่ผมทำเฉยๆ พี่จิตตินี่เธอมีความพยายามในการปลุกดันลูกดินะครับ คงเห็นผมเฉยๆ เลยลองมาเข้าทางแม่”

“แม่เอง แม่ก็ไม่ได้รับปากอะไรหรอกนะ ได้แต่อบรมเธอ

ไปพอสสมควร บอกตรงๆ แม่คุยกับเธอแล้วแม่เหนื่อย ความคิดแม่จิตติไม่ค่อยอยู่กับร่องกับรอย เห็นใครทำอะไรก็จะต้องตามไปหมดทุกอย่าง เรื่องลูกก็เหมือนกัน กลัวลูกมีไม่เท่าคนอื่น คนแบบนี้จะรู้สึกขาดตลอดเวลา มีความอยากได้ตลอดเวลาโดยไม่ดูความเหมาะสมความควรกับลูกหรือแม้แต่ตัวเอง คนแบบนี้จะเหนื่อยทั้งกายทั้งใจไม่มีที่สิ้นสุด ถ้าระวังตัวไม่ดี เผลอมองคนอื่นเขาได้ เขามี สิ่งที่ตัวเองขาด ความอิจฉาจะเกิดทันที จิตใจจะเร่าร้อน ทุกข์ก็จะเกิด แม่ก็ได้แต่เตือนๆ เขาเท่าที่แม่ทำได้ ส่วนเขาจะเข้าใจหรือนำไปใช้กับชีวิตเขาได้ไหมนั้น แม่ก็เดาไม่ถูก คงต้องให้เวลาเป็นเครื่องตัดสิน แม่มีหน้าที่บอกสอนลูกหลาน แม่ก็ต้องทำตามหน้าที่ ส่วนผลเป็นอย่างไร เป็นเรื่องบุญกรรมของแต่ละคน”

เห็นไหมครับนี่แค่จั่วหัวเรื่องนะครับคุณๆ แต่เอาเถอะเดี๋ยวผมฟังต่อดีกว่า มีขนมปลาไส้คัสตาดหวานๆ มัณๆ กินไปฟังไปก็เพลินดีครับ

“แม่ครับ แม่ไม่ต้องกังวลเรื่องพี่จิตตินะครับ ถ้าเขายังมาพูดกับแม่อีก เดี่ยวผมจัดการเอง เรื่องโครงการความสามารถพิเศษไม่ใช่เฉพาะพี่จิตติหรอกครับที่อยากจะให้ลูกเข้ามาเรียนใน

โครงการนี้ มีผู้ปกครองจำนวนมากไม่น้อยที่อยากให้ลูกเรียนแบบนี้ เพราะเขาเห็นผลงานของเด็กๆ วันแสดงคอนเสิร์ต ผมมองว่า ผู้ปกครองหลายคนคิดอย่างนั้นเป็นเรื่องธรรมดา ใครๆ ก็อยากให้ลูกเก่ง ผมว่าเราต่างหากครับแม่ที่ต้องทำความเข้าใจกับผู้ปกครองถึงคุณสมบัติของเด็กที่จะเข้าโครงการ ต้องให้ผู้ปกครองและเด็กเข้าใจด้วยว่า เมื่อเข้าโครงการแล้วเขาต้องทำอะไรบ้างและจะต้องเสียอะไรไปบ้างเพื่อประกอบการตัดสินใจ ไม่ใช่เข้ามาแล้วเรียนแบบครึ่งๆ กลางๆ ในที่สุดต้องออกจากโครงการ มันจะเสียเวลาทั้งครูผู้สอนและเด็ก นอกจากนี้อาจทำให้เด็กรู้สึกตัวเองล้มเหลว ดีไม่ดีพาลจะเลิกเรียนไปเลย ซึ่งถ้าเป็นอย่างนั้นผมว่ามันน่าเสียดายนะครับแม่”

ผมว่าแล้วแม่ลูกมีความคิดเห็นไม่ค่อยแตกต่างกันเท่าไร “แม่ครับนี่แค่เรื่องโครงการเด็กความสามารถพิเศษนะครับ ผู้ปกครองที่คิดแบบนี้ ผมมองเป็นเรื่องธรรมดาอย่างที่เรารู้กัน ที่มีมากกว่านั้นคือความรับผิดชอบของครูบางคนต่างหากที่ผมเหนื่อยใจ แม่ไม่ต้องกังวลไปกับผมนะครับ ผมแค่อยากเล่าให้ฟังเท่านั้นเอง ยกตัวอย่างเรื่องการตรงต่อเวลา เราเน้นให้นักเรียนมาตรงเวลา แต่ครูบางคนก็ไม่รักษาเวลาเสียเอง การลาของครูก็เหมือนกัน บางคนก็ลาแบบกะทันหัน ทำให้การแจ้งผู้ปกครอง

หรือการปรับตารางเรียนนู่นวายนี่หมด บางคนก็ไม่ตั้งใจสอนเท่าที่ควร ผมเรียกครูพวกนี้ว่าพวกสอนกินข้าวโมง ลักแต่ว่าสอนๆ ให้ผ่านๆ ไป ไม่เอาใจใส่เด็ก มีทุกประเภทละครับ ที่เขาดีๆ ก็มีมาก ผมไม่ได้หมายความว่าทุกคนบกพร่องหมด”

“พ่อกร แม่ว่าเรื่องพวกนี้อยู่ที่จิตสำนึกของแต่ละคนนะ เหมือนแม่ที่เคยพำสอนพวกลูกๆ ว่า เป็นครูขอให้มีความรับผิดชอบ ๔ เป็นที่ตั้ง รับผิดชอบต่อครูที่ดีแน่ๆ แม่อยากจะเตือนพ่อกรเหมือนกัน แม่ว่าบางเรื่องพ่อกรก็ติ่งไป คนไม่เหมือนกันหรอก บางอย่างก็ต้องปล่อยๆ ไปบ้าง แม่รู้ว่าลูกตั้งใจดี อยากทำทุกอย่างให้ดีที่สุด แต่บางอย่างถูกใจเราไม่ถูกใจเขา ถูกใจเขาอาจไม่ถูกใจเรา วางใจให้เป็นกลาง คิดว่าทำดีที่สุดได้แค่นั้นก็แค่นั้น

“ไม่อย่างนั้นเราจะเป็นทุกข์เสียเปล่าๆ”

“เบงค์กินเยอะแล้วนะเรา ไปๆ ไปได้แล้วไป ลงไปทำธุระ แล้วรีบขึ้นมานะ ไม่ใช่แอบไปเล่นกับสมบัติละ เย็นแล้ว ตั้งแต่สมบัติมาอยู่ เรายังลงไปหาไปเลย ไม่เรียกก็ไม่ขึ้นบ้านเลยนะ”

ครับ...ผมคงต้องไปแล้วนะครับ ปวดจีพอดี ว่าแต่คุณๆ มาฟังพร้อมๆ ผม ผมให้การบ้านไปคิดเล่นๆ นะครับว่า คุณว่า โครงการเด็กความสามารถพิเศษนั้นดีไหม อ้อแล้วถ้าเป็นคุณ พวกคุณอยากให้ลูกได้เข้าโครงการนี้ไหม ผมไปละครับ จีจะวาด แล้วมัวแต่ฟังคุณพูดซ้อนกับคุณกรเพลินไปหน่อย แล้วพบกัน นะครับ

กรรม ๑

“คุณสมบัติ คุณสมบัติ”

“หวัดดี คุณเบงค์ ว่าไง”

“หวัดดีคุณสมบัติ วันนี้คุณป้าเข้ามาเยี่ยมคุณพูดซ้อน ผมเลยแอบลงมาข้างล่าง ผมมีเรื่องอยากคุยกับคุณสมบัติ”

“อ้าวคุณไม่ไปรอฟังเหรอว่า คุณป้าเข้ามาคุยอะไรกับคุณพูดซ้อน”

“คุณป้าเม้าเธอมาบ่อยๆ อีกอย่างวันนี้ ผมไม่อยากอยู่บนบ้าน เลยถือโอกาสลงมากุ้ยกับคุณดีกว่า”

“ว่าแต่คุณเบงค์มีเรื่องอะไรละ ไป ไปคุ้ยกันตรงศาลาดีกว่า ลมเย็นดี”

“ผมอยากให้คุณอธิบายให้ผมฟังเรื่องกรรม วันก่อนผมฟังคุณพูดซ้อนคุ้ยเรื่องกรรมกับคุณแก้ว ผมรู้แต่ว่ากรรมแปลว่าการกระทำ ทำดีเรียกว่ากรรมดี ทำไม่ดีเรียกว่ากรรมชั่ว ผมยังได้ยินว่ากรรมแบ่งเป็นหลายประเภทหรือหลายหมวดหมู่ แต่ผมฟังแล้วก็ไม่ค่อยเข้าใจในสิ่งที่เธอพูด ฟังไปฟังมาผมจึงงงไปหมด แถมเผลอหลับเข้าไปอีกเลยไม่รู้เรื่องเลย ในฐานะที่คุณเคยอยู่วัด ผมคิดว่าคุณน่าจะอธิบายให้ผมฟังได้ คุณพูดซ้อนพูดผมก็ได้แต่ฟัง ไอ้ที่ไม่เข้าใจจะถามก็ไม่ได้ เลยพาลไม่รู้เรื่องเอาเลย ไอ้ผมพอมีเรื่องข้องใจแล้วยังไม่ได้แก้ข้อข้องใจ มันหงุดหงิดบอกไม่ถูก สงเคราะห์ผมหน่อยเถอะครับ”

“โอ้โหคุณเบงค์เล่นถามเรื่องที่อธิบายยาก ผมต้องขอออกตัวก่อนนะครับว่า ผมก็แค่พอรู้จากการที่ได้ฟังหลวงตาพูดให้ญาติโยมฟัง เรื่องกรรมเป็นเรื่องที่จะว่าซับซ้อนก็ว่าได้ เพราะมีการแบ่งชนิดของกรรมเป็นหมวดหมู่ ถ้าให้เข้าใจง่ายๆ ผมจะ

อธิบายให้ฟังเป็นหมวดๆ ไป แต่วันเดี๋ยวกงจะพูดให้ฟังไม่จบหรอก คงต้องอธิบายเป็นหมวดๆ อีกอย่างคุณจะได้ไม่สับสน ผมเองกว่าจะเข้าใจเรื่องพวกนี้ยังใช้เวลาเป็นปี ฟังหลวงตาพูดให้โยมฟังซ้ำไปซ้ำมามากกว่าจะเข้าใจ เอาละผมจะเริ่มหมวดแรกก่อนนะครับ”

ในทางพุทธศาสนา กรรมแบ่งออกเป็นสามหมวดใหญ่คือ

- กรรมที่ให้ผลตามกาล คือให้ผลตามเวลา
- กรรมที่ให้ผลตามหน้าที่ และสุดท้าย
- กรรมที่ให้ผลตามลำดับ

“ตายจริงคุณสมบัติ กรรมทำไมมันแบ่งเยอะอย่างนี้ แล้วผมจะเข้าใจไหมนี่”

“คุณเบงค์ใจเย็นๆ ผมจะค่อยๆ อธิบายให้ฟังทีละหมวด คุณสงสัยตรงไหนก็ถามเอาก็แล้วกัน วันนี้เอาหมวดแรกก่อนก็แล้วกันนะครับ” คือ

หมวดที่ ๑ กรรมที่ให้ผลตามกาล แบ่งออกเป็น

๑. กรรมที่ให้ผลในชาติปัจจุบัน ตัวอย่างง่ายๆ คนที่ขยันเล่าเรียน มีความซื่อสัตย์ เป็นกรรมดีก็ให้ผลในชาตินี้ ทำให้เป็น

คนมีความรู้ หรือคนที่ไปขโมยของแล้วถูกตำรวจจับติดคุก เป็นการทำความชั่วและก็ได้รับผลของการกระทำนั้นๆ ไม่ต้องรอรับผลชาติหน้า เรียกว่า ทำกรรมอะไรในชาตินี้ก็ได้รับผลของการกระทำนั้นทันที

๒. กรรมที่ให้ผลในชาติถัดจากชาตินี้ กรรมบางอย่างทำในชาตินี้ แต่จะให้ผลในชาติถัดไป ไม่ได้ให้ผลในปัจจุบัน

๓. กรรมที่ให้ผลในชาติต่อๆ ไป トラบใดที่ยังเวียนตายเวียนเกิดอยู่ กรรมประเภทนี้ไม่ว่าจะเป็นกรรมดีหรือกรรมชั่ว จะ

ติดตามบุคคลเหมือนเงาตามตัว พอถึงโอกาสนี้ก็จะให้ผล

๔. อโหสิกรรม กรรมที่ให้ผลสำเร็จแล้ว คือกรรมที่ทำแล้วให้ผลแล้วถือว่าเป็นอันจบกัน หรือกรรมที่รอให้ผลอยู่ แต่ไม่มีโอกาส อาจเป็นเพราะกรรมนั้นหมดพลังไป หรือบุคคลนั้นเข้าสู่พระนิพพาน กรรมนั้นก็จะไม่มีผลต่อไป

“ยากจริงๆ อย่างคุณสมบัติว่า เพราะมันแบ่งย่อยลงไปอีก นี่แค่หมวดเดียว เดี่ยวผมจะสอบถามความเข้าใจดูนะครับ เพื่อผมเข้าใจไม่ถูกต้อง ผมไม่ค่อยชอบจำ ผมชอบเข้าใจมากกว่า คุณพูดซ้อนเธอสอนพวกคุณๆ เสมอว่าให้เรียนด้วยความเข้าใจ เพราะถ้าเข้าใจแล้วแม้ว่าเราจะลืม เมื่อเรากลับมาทบทวนเราก็ยังเข้าใจ คือความรู้จะยังคงอยู่กับเรา สุดท้ายของการเรียน คือต้องนำกลับมาใช้ได้ด้วย เอาละผมจะลองทดสอบความเข้าใจของผมให้คุณฟังนะครับ กรรมที่ให้ผลปัจจุบัน เช่นถ้าเวลาผมทำตัวดีตอนออกไปนอกบ้าน ไม่กินหมูมาม ผลของกรรม คือผมจะได้ออกไปเที่ยวข้างนอกอีก แบบนี้เรียกว่ากรรมที่ให้ผลในปัจจุบัน ส่วนกรรมที่ให้ผลในชาติถัดไป เช่นคนทำชั่วในชาตินี้เหมือนที่ข้าพเจ้าราชการบางคนทุจริตโกงกินแต่ก็รอดพ้นคุกตาราง ซึ่งผมก็เคยสงสัยว่า ทำชั่วแล้วทำไมยังลอยนวล อย่างนี้แสดงว่าเขาอาจต้อง

ไปรับกรรมในชาติหน้าใช้ไหมครับ ส่วนกรรมที่ให้ผลในชาติถัดๆ ไปก็เช่นกัน ผลจะไปเกิดชาติไหนก็ยังไม่รู้ ตราบใดที่เรายังเวียนตายเวียนเกิดอยู่ ถูกไหมครับคุณสมบัติ”

“ถูกครับ คุณเบงค์นี่เก่งไม่เบาเลย ผมอธิบายนิดเดียวคุณเข้าใจได้ถูกต้อง”

“แห่มคุณสมบัติ ชมผมเสียตัวลอยเลย ส่วนอโหสิกรรมนี้ ผมงงนิดหน่อย ไม่แน่ใจว่าผมเข้าใจถูกหรือไม่ คือกรรมที่ทำแล้ว และให้ผลเสร็จแล้วกรณีหนึ่ง อีกกรณีหนึ่งเป็นกรรมที่เราทำเพียงเล็กน้อยไม่ว่าจะเป็นฝ่ายดีหรือชั่ว ยังไม่ทันจะให้ผล แต่เราทำกรรมฝ่ายตรงข้ามมาตัด กรรมนั้นไม่ได้ให้ผล ผมเข้าใจถูกไหมครับ”

“ส่วนอโหสิกรรมที่เกิดจากบุคคลนั้นเข้าสู่พระนิพพาน ผมเข้าใจดี ผมเคยได้ยินคุณพูดสอนพูดว่าบุคคลเมื่อเข้าสู่พระนิพพาน หมายถึงบุคคลนั้นจะสิ้นภพ ชาติ ไม่กลับมาเวียนตายเวียนเกิดอีก กรรมทั้งหลายที่ทำไว้เป็นอันหมดไปไม่ให้ผลอีก”

“คุณเบงค์ ผมขอชมคุณจากใจจริงว่าคุณเข้าใจได้เร็ว และถูกต้อง นี่ขนาดคุณฟังคนเดียวยังเข้าใจถูกต้อง ผมอยู่วัดฟังตั้งหลายรอบกว่าจะเข้าใจ ผมว่าถ้าคุณไปอยู่วัดคุณต้องเก่งแน่ๆ

เลย”

“โอ โอ ขอบคุณครับ ผมเห็นจะไม่เอาหรรษาไปอยู่วัดนะ ผมว่าผมอยู่กับคุณพูดสอนอย่างนี้นะดีแล้ว อีกอย่างที่ผมเข้าใจได้เร็วเพราะคุณอธิบายเก่งต่างหาก”

“พอแล้ว พอแล้ว ชมกันเข้าไปเดี๋ยวก็ได้หลงตัวเองทั้งคู่ ความหลงนี้น่ากลัวนะคุณ ผมว่าวันนี้เอาแค่นี้ก่อนดีกว่า แล้ววันหลังเราค่อยคุยเรื่องนี้ต่อ”

“ขอบคุณครับ ผมเองก็ควรจะขึ้นบ้านแล้วละครับ ลงมานานแล้ว พักนี้คุณพูดสอนยิ่งบ่นๆ อยู่ว่าเวลามีแขกมาผมชอบแวบมาเฝ้าอยู่ข้างล่าง แต่ถ้าเธอรู้ว่าผมมาเรียนรู้เรื่องกรรมกับคุณ เธอคงไม่บ่นหรือกนะ จริงไหมครับ ผมไปก่อนนะครับ แล้วค่อยเจอกัน หวัดดีครับ”

กรรม ๒

“หวัดดีคุณเบงค์ ทำไมวันนี้ลงมาแต่เช้าเชียว”

“หวัดดีคุณสมบัติ วันนี้ที่บ้านไม่มีใครอยู่ พวกคุณๆ ไปทำงานกันหมด ส่วนคุณผู้ชายกับคุณพุดซ้อนก็ไปวัดแต่เช้า ผมเลยลงมาคุยกับคุณดีกว่า จะได้ให้คุณอธิบายเรื่องกรรมต่อ”

“แหม...ตั้งใจจังเลยนะครับ เอาละผมจะพูดต่อหมวดที่สองเลย จะได้ไม่เสียเวลา เดี่ยวคุณพุดซ้อนกลับมาไม่เห็นคุณ

อยู่ที่บ้าน จะโดนดุเสียเปล่าๆ เริ่มหมวดที่สองเลยก็แล้วกันนะครับ”

หมวดที่ ๒ คือกรรมที่ให้ผลตามหน้าที่ แบ่งออกเป็น

๑. กรรมแต่งให้เกิดหรือเรียกอีกอย่างว่า ชนกรรม กรรมนี้มีหน้าที่แต่งให้เกิดอย่างเดียว เช่นแต่งให้เกิดเป็นมนุษย์ เมื่อเป็นมนุษย์แล้วก็หมดหน้าที่ กรรมอื่น ๆ จึงทำหน้าที่ต่อ

๒. กรรมสนับสนุน เป็นกรรมที่เกื้อหนุนกรรมเดิมให้มีผลมากขึ้น เช่นกรรมแต่งให้เกิดเป็นคนสุขภาพไม่ดี เมื่อกรรมสนับสนุนมาให้ผล จะยิ่งสนับสนุนให้ลำบากเพิ่มขึ้น เป็นป่วยหนักรักษาไม่ได้

๓. กรรมบีบคั้น คือกรรมที่คอยขัดขวาง ชนกรรม หรือกรรมสนับสนุนไม่ให้ผลเต็มที่ เช่นชนกรรมให้เกิดมาเป็นคนจน กรรมสนับสนุนให้ขาดโอกาสทางการศึกษา แต่พอกรรมบีบคั้นเข้ามาให้ผล กลับกลายเป็นมีคนมาอุปถัมภ์ให้ทุนการศึกษา กรรมบีบคั้นนั้นมีทั้งฝ่ายดีและไม่ดี ถ้าดีอยู่กรรมบีบคั้นจะบีบให้ไม่ดีมาก ถ้าเลื่อมอยู่ก็จะบีบให้ไม่เลื่อมมาก

๔. กรรมตัดรอน เป็นกรรมที่เรียกว่าพลิกหน้ามือเป็นหลัง

มือ เช่นชนกกรรมแต่งให้เกิดมาดีมีฐานะ พอกรรมตัดรอนมาให้ผลจากเศรษฐกิจกลายเป็นคนล้มละลาย กรรมนี้เป็นกรรมที่พอตามมาทัน จะให้ผลกลับเป็นตรงกันข้าม ถ้าดีอยู่จะมาตัดรอนให้ไม่ดี

“คุณสมบัติครับ ผมว่าผมชักจะเมาๆ มึนๆ กรรมแล้วนะครับ หมวดนี้ยากกว่าหมวดกรรมให้ผลตามกาลนะครับ เดี่ยวผมลองทบทวนความเข้าใจดูนะครับ กรรมแต่งให้เกิด เช่นกรรมแต่งให้ผมเกิดมาเป็นหมาพูดได้รูปหล่อ กรรมสนับสนุน

ให้ผมมาอยู่บ้านคุณพุดซ้อน ผมจึงมีชีวิตที่สุขสบายถูกไหมครับ คุณสมบัติ”

“ถูกต้องครับคุณเบงค์ เข้าใจยกตัวอย่างนะครับ และที่คุณฉลาดก็เพราะกรรมสนับสนุน นอกจากรูปหล่อมีชีวิตสุขสบาย แถมฉลาดอีกต่างหาก”

“ส่วนกรรมบีบคั้น ยกตัวอย่างคนใกล้ตัวก็คุณกรัง กรรมแต่งให้เกิดมาในครอบครัวที่ดี มีพรสวรรค์ทางด้านดนตรี ไปแข่งเปียโนก็ชนะสร้างชื่อเสียงให้ตัวเองถือเป็นกรรมสนับสนุน แต่พอตอนไปเรียนต่อเมืองนอก เธออยากจะเรียนทางด้านดนตรีโดยเฉพาะ แต่คุณผู้ชายคือคุณพ่อไม่สนับสนุน อันนี้ถือเป็นกรรมบีบคั้นมาให้ผล เธอจึงต้องเรียนบริหารแทนทุกๆ ที่ไม่อยากเรียน”

“ส่วนกรรมตัดรอนผมว่าเข้าใจง่าย ยกตัวอย่างเรื่องที่เกิดขึ้นสดๆ ร้อนๆ ซึ่งคุณสมบัติคงไม่รู้ ผมจะดูโทรศัพท์กับคุณพุดซ้อนทุกเช้า ตอนนี้อยู่กำลังเป็นประเด็นร้อน ก็เรื่องพิธีกรรายการข่าวเช้าที่กำลังดังมาก ผมดูทุกวันเลย อยู่ๆ ก็ต้องคิดอะไรผมก็ไม่ค่อยแน่ใจ ศาลชั้นต้นตัดสินว่าเขาผิด ทั้งๆ ที่ยังไม่สิ้นสุดคดีความ แต่ก็ถูกกระแสวิพากษ์วิจารณ์ไปแล้ว จนตอนนี้ต้องยุติการเป็นพิธีกร เรียกว่าขึ้นโด่งลงดังแบบเหลือเชื่อเลย ถ้ามองในมุม

กรรมให้ผลตามหน้าที่ ก็เป็นกรรมดีตรอน ถ้ามองในมุมกรรมให้ผลตามกาลก็เป็นกรรมที่ให้ผลในชาตินี้”

“เก่งมากคุณเบงค์ คุณฟังแบบเข้าใจและสามารถนำความรู้มาประมวลได้ดี กรรมนั้นทุกหมวดมีความสัมพันธ์กันเพียงแต่มองมุมไหน คุณยกตัวอย่างพิธีกรข่าวนั้นถูกต้อง เป็นกรรมดีตรอนและเป็นกรรมที่ให้ผลในชาตินี้ ถ้ามองกรรมในเรื่องให้ผลตามกาล เก่งจริงๆ คุณเบงค์ของผม”

“คุณสมบัติชอบคุณนะครับที่ชมผม ค่อยมีกำลังใจหน่อย ผมเห็นจะต้องไปก่อนนะครับ ผมได้ยินเสียงรถมาแล้ว สงสัยจะกลับมาทันแล้ว เตี่ยวผมไปรับหน้าก่อนนะครับ แล้วถ้าคุณพูดซ้อนมีเรื่องอะไรสนุกๆ จากวัดมาเล่า ผมจะมาเล่าให้คุณฟังวันหลังนะครับ ผมไปละครับสวัสดิ์”

สิ่งที่เห็นไม่ใช่สิ่งที่เห็น

อากาศวันนี้ดีจังเลยแถมไม่มีใครอยู่บ้าน เตี่ยวผมลงไปคุยกับคุณสมบัติดีกว่า พูดถึงคุณสมบัติแล้วผมออกจะละอายใจและรู้สึกผิดกับเขาอยู่บ้าง

เมื่อคุณสมบัติเขามาบ้านเปี่ยนในบ้านใหม่ๆ ความที่เนื้อตัวเธอหอมแมม แถมเวลาเห็นคนเดินลงไปี่สนาม คุณสมบัติจะวิ่งแบบไม่คิดชีวิต ผมมองว่าเขาเป็นแมวจรจัด เก่งกว่าจะเป็นหัวขโมยเพราะแรกๆ ไม่มีใครให้อาหาร จนวันหนึ่งผมได้ยินเสียงคุณพูดซ้อนคุณสมบัติว่าเข้ามาในครัวทำไม พร้อมกับบอกว่าถ้า

ไม่เข้ามายุ่งในครัวจะเลียงและให้อาหาร ที่แรกผมได้ยินเสียงคุณ พุดซ้อน ผมเข้าใจว่าเธอเข้าไปขโมยของในครัว ผมมารู้ภายหลังว่าเธอไม่ได้เข้าไปขโมย แต่แอบนอนอยู่ข้างตู้เย็นเพราะมันอุ่นดี จากวันนั้นคุณสมบัติไม่เคยเยื้องกรายเข้าไปในครัวอีกเลย ผมได้ยินคุณพุดซ้อนชมให้ใครๆ ฟังว่า มองว่าเป็นแมวฉลาดก็จริง แต่ไม่เคยขโมยของ ครั้งหนึ่งเธอวางจานหมูเค็มไว้ในครัว คุณสมบัติซึ่งนอนอยู่ใกล้ครัวก็ไม่ได้ขโมยกิน ทำให้คุณพุดซ้อน ตัดสินใจเลี้ยงคุณสมบัติ ยอมให้อยู่ให้อาหารกินแต่ไม่ได้แสดงความ เป็นเจ้าของ วันไหนไม่เห็นคุณสมบัติ เธอก็ไม่ตามหา ต่างจากผม ถ้าผมลงไปข้างล่างนานหน่อย ผมจะได้ยินเสียงเรียกให้ ขึ้นบ้าน ส่วนมารยาทการกินคุณพุดซ้อนพุดเปรยให้ผมปวดใจว่า คุณสมบัติกินเรียบร่อยกว่าผม คุณสมบัติเป็นแมวฉลาดที่ไม่วิ่ง เข้าใส่ขามข้าวทันทีที่คนเอามาให้ เธอจะนั่งเรียบร่อยจนกว่า จะเรียกให้กิน อันที่จริงผมก็นั่งเรียบร่อยก่อนกินข้าว แต่ผมทำ ข้าวหกบ่อยๆ คุณพุดซ้อนก็เลยหาว่าผมกินไม่เรียบร่อย ตอนนั้น คุณสมบัติจึงเป็นสมาชิกในบ้านเหมือนผม และเขาก็กลายมาเป็น เพื่อนรักของผม เขาทำให้ผมไม่เหงา ยิ่งคุยด้วย ยิ่งรู้สึกว่าเป็น แมวที่นอกจากนิสัยดีแล้ว ยังมีความรู้ดีอีกด้วย

คุณพุดซ้อนเคยพุดเสมอๆ ว่าอย่ามองอะไรแต่ภายนอก บางทีสิ่งที่เราเห็นผิวเผินมันอาจไม่ได้เป็นอย่างที่เราเห็น ดังนั้น อย่าไปตัดสินคนจากภาพลักษณ์ภายนอกที่เห็น คุณพุดซ้อนจะ สอนพวกลูกๆ เสมอว่า จะดูว่าใครเป็นอย่างไร ให้ดูจากสิ่งที่เขา มี อย่าดูคนที่ภายนอกหรือดูที่ฐานะ หรือแม้แต่วุฒิการศึกษา ก็ตาม เพราะมีออกมามากมายที่มีการศึกษาสูง แต่ระดับของ คุณธรรม จริยธรรม ไม่ได้สูงตามการศึกษา หรือบางคนมีวุฒิ การศึกษาสูงแต่สมองกลางก็มาก ไม่รู้จบมาได้อย่างไร คน ประเภทนี้ คุณพุดซ้อนเธอว่าเธอพบเห็นด้วยตัวเองมาก

คุณพุดซ้อนพุดเสมอๆ ว่า คนที่มีการศึกษาหรือฐานะทาง สังคมสูง ถ้าทำชั่วจะทำได้แยบยลกว่าคนทั่วๆ ไป เพราะเขา ฉลาดในการหลบหลีก แม้แต่บางอาชีพที่เรามองว่าน่าจะมีคุณธรรม จริยธรรมมากกว่าอาชีพอื่น เดียวนี้ก็เอาเป็นบรรทัดฐานไม่ได้ เธอว่าสมัยก่อนคนเป็นหมอเป็นครู สังคมจะยกย่องไปส่วนหนึ่ง แล้วว่าเป็นคนมีคุณธรรม เป็นผู้เสียสละ แต่ปัจจุบันไม่เป็นอย่าง นั้นเพราะสังคมมันเปลี่ยนไป เดียวนี้เป็นยุควัตถุนิยม เปล่อย คนพวกนี้จะทำชั่วได้แนบเนียนกว่า ดูตัวอย่าง หมอพันทินที่หนึ่ทุน สร้างความเดือดร้อนให้คนค้าประกัน หรือครูที่ขายเกรดแลกกับ เงิน สถาบันบางแห่งปล่อยให้การเรียนการสอนไม่ได้คุณภาพ

หาเงินเข้าสถาบัน เข้าทำนองจ่ายครบจบแน่ ถ้าพูดถึงอาชีพครู คุณพูดซ้อนจะมีเรื่องเล่ามากมายเพราะตัวเธอเป็นครู แถมลูกๆ ทั้งสามคนก็เป็นครู ตอนนี้เท่าที่ผมดู ผมว่าเธอออกจะเป็นห่วง คุณเกษมากกว่าใคร เพราะขึ้นสู่ตำแหน่งผู้บริหาร คุณครับอย่าห่วงมากเกินไปเลยครับ คุณสอนลูกๆ ปลุกฝังวิธีคิดมาตั้งแต่เด็กๆ ทั้งคุณและคุณผู้ชายก็เป็นตัวอย่างให้กับลูกๆ มันคงไม่เป็นลูกไม่หลานไถ่ถอนหรือครับ เหมือนที่หลวงพ่อกเคยพูดว่า ปลุกพืชเช่นไรก็ได้ผลเช่นนั้น คุณปลุกมะม่วงมันคงไม่โตเป็นต้นลำไยหรือครับ อย่าหาว่าผมสอนเลยนะครับ แต่ผมมองแล้ว บางทีคุณก็กังวลกับสิ่งที่ยังมาไม่ถึงมากเกินไป ทำปัจจุบันดีอนาคตดีแน่นอน อยู่กับปัจจุบันไงครับ อย่างที่คุณสอนลูกๆ ลืมแล้วหรือครับ

เอผมว่าผมชักจะเฟื่องไปหน่อย เริ่มมีอาการคล้ายๆ คุณพูดซ้อนแล้ว แต่ว่าไปมันก็ไม่แปลกหรือครับ เราอยู่ใกล้อะไรเราก็จะซึมซับสิ่งนั้น ไม่ต้องมาก ดูอย่างคุณสมบัติ เธอเคยอยู่วัดอยู่กับพระกับเจ้า เธอเลยติดนิสัยธรรมะซึมโหมมา

ว่าแต่ผมคุยกับพวกคุณเพลินไปหน่อย ผมไปเดินตามหาคุณสมบัติก่อนนะครับ ว่าจะไปคุยเรื่องกรรมต่อ

กรรม ๓

“คุณสมบัติ คุณสมบัติ”

“ครับคุณเบงค์ ผมอยู่ตรงนี้ คุณอยู่ตรงนั้นแหละ เดี่ยว ผมลงไปหา”

“คุณสมบัติ วันนี้ผมอยากมาคุยต่อเรื่องกรรม เห็นวันก่อน คุณบอกว่าเหลืออีกหมวดหนึ่ง ผมเองพักนี้ก็ไม่ค่อยว่างที่จะลงมาได้นานๆ เลยเว้นช่วงไม่ได้มาคุยกับคุณเสียหลายวัน”

“ไม่เป็นไรค่อยๆ เรียนรู้ไป คุณเข้าใจได้เร็วอยู่แล้ว เอาละ

กรรมหมวดสุดท้ายคือ” กรรมที่ให้ผลตามลำดับ แบ่งเป็น

๑. กรรมหนัก มีทั้งฝ่ายกุศลและอกุศล ฝ่ายไม่ดีมี ๕ อย่าง ได้แก่ ฆ่าแม่ ฆ่าพ่อ ฆ่าพระอรหันต์ ทำร้ายพระพุทธรเจ้า ถึงหื้อพระโลหิต ทำสงฆ์ให้แตกแยก ส่วนฝ่ายดีได้แก่ ได้สมบัติ ๘ อันนี้เกิดจากการเจริญภาวนา กรรมหนักนี้ถ้ามีอยู่กรรมอื่นจะยังไม่ให้ผล ต้องใช้กรรมหนักนี้ก่อน

๒. กรรมที่ระลึกได้เมื่อจวนเจียนจะตาย หรือกรรมที่ทำเมื่อใกล้ตาย (อาสนนกรรม) ถ้าไม่มีกรรมหนักมาขวางหน้า กรรมนี้จะให้ผลก่อน เช่นบุคคลเมื่อจวนเจียนตาย ทำความดีไว้ก็จะไปเกิดในที่ดีทันที

๓. กรรมที่ทำจนเคยชิน ฝ่ายดีเช่นใส่บาตรทุกวัน รักษาศีล ฝ่ายชั่วเช่นคนที่กินเหล้าทุกวัน

๔. กรรมที่ลักแต่ทำ หมายถึงทำโดยไม่ตั้งใจ กรรมประเภทนี้เบาและให้ผลน้อยมาก เช่นเดินไปเจอขอทานก็ให้เงินโดยไม่ตั้งใจ ได้ซองผ้าป่ามาก็ลักแต่ว่าใส่ๆ ไปตามธรรมเนียม

เรื่องลำดับความหนักเบาของกรรมกับเวลาให้ผลของกรรมที่มีความสัมพันธ์กัน คือกรรมหนักจะให้ผลปัจจุบันทันตาเห็น

ส่วนกรรมที่ทำให้ใกล้ตายให้ผลถัดมา เปรียบเหมือนวัวที่ขังอยู่ในคอก พอเปิดประตูวัวที่อยู่ใกล้ก็จะออกมาก่อน ในขณะที่กรรมที่ทำบ่อยๆ เปรียบเหมือนสุนัขไล่เนื้อ ตามมาทันเมื่อไรมันก็จะกัดเราทันที ส่วนกรรมที่ลึกแต่ทำให้ผลเบามาก “ทั้งหมดที่ผมพูดมา คุณแบงค์งงไหมครับ”

“ผมว่าผมไม่งงนะคุณสมบัติ เรื่องกรรมในหมวดนี้ผมพอเข้าใจอยู่ก่อนแล้ว เพราะเคยฟังคุณพูดซ้อนพูด และมันก็ไม่ซับซ้อน ถ้าทำกรรมหนัก ต้องรับผลของกรรมหนักก่อนกรรมตัวอื่น เช่น แม่พ่อฆ่าแม่ตายไปต้องไปตกนรกก่อน แม้ว่าจะทำบุญกุศลอย่างไรก็ตาม ต้องชดใช้กรรมหนักก่อนถูกไ้มหะครับ ส่วนกรรมที่ระลึกได้เมื่อจวนเจียนตาย ผมเคยได้ยินคำว่าจิตดวงสุดท้าย เห็นคุณพูดซ้อนว่าสำคัญมาก เวลาคนใกล้ตายถ้าจิตเป็นกุศล จิตจะนำเราไปสู่สุคติ คุณกรยังแซวคุณพูดซ้อนว่าถ้าอย่างนี้พอใกล้ตายก็ต้องรีบคิดแต่เรื่องดีๆ จะได้ไปสู่สุคติ คุณพูดซ้อนเลยค่อนข้างทำให้พร้อมบอกคุณกรว่า คนเราถ้าไม่เคยทำดี มันก็ไม่มีเรื่องดีให้นึกหรรษา แล้วเรื่องดีนะคนเราคิดถึงมันยากกว่าเรื่องไม่ดี พูดอย่างนี้แสดงว่าลูกประมาท ขนาดคนทำดีมาตลอด ก่อนหมดลมหายใจเกิดพลาดพลั้งไปนึกหวังลูกหลานหรือหวังสมบัติ ตายไปก็อาจจะไม่ไปที่สุคติ แม้ถึงสั่งเสียลูกๆ ไว้ก่อนไ้เพื่อความไม่

ประมาท คุณกรฟังจบก็เอาแต่อมยิ้ม คุณกรนี้ก็เหลือเกินเรื่องชอบยั่วคุณพูดซ้อน”

“คุณแบงค์เก่งจริงๆ นะครับ ฟังแล้วเก็บเล็กผสมน้อยและเข้าใจจริงๆ ไม่ใช่แบบท่องจำ”

“อูย...ผมตัวลอยแล้ว ดีใจจังที่คุณสมบัติชมผม ส่วนกรรมที่ทำจนเคยชินก็เหมือนกับคนอาบน้ำล้างหน้าที่ทำเป็นประจำเป็นกิจวัตร ยกตัวอย่างลุงที่มาตัดหญ้าเฝ้าไร่ ตกเย็นแกต้องกินเหล้าทุกวัน หรืออย่างบ้านเราใส่บาตรทุกเช้า สุดท้ายกรรมที่ลึกแต่ว่าทำ ผมเห็นตัวอย่างเลยละ คุณแก้วเงิ เธอใส่ซองทำบุญกุศลแบบไม่ใส่ใจจนโดนคุณพูดซ้อนอบรมว่าถ้าไม่อยากทำก็ไม่ต้องทำ ไม่ต้องใส่ ถ้าจะทำบุญต้องตั้งใจมีจิตน้อมยินดีในกุศลที่ทำ ไม่สำคัญว่าจะทำมากน้อย สำคัญที่จิตตั้งใจจะทำ กุศลหรือบุญจึงจะเกิด”

“คุณแบงค์ ตั้งแต่เราคุยกันเรื่องกรรม สิ่งหนึ่งที่ผมเห็นคือคุณเองก็ได้ซึมซับสิ่งดีๆ จากครอบครัวคุณพูดซ้อน ทำให้ผมจึงพูดอย่างนี้รู้ไหมครับ เพราะเรื่องกรรมเป็นเรื่องที่เข้าใจยาก แต่ผมพูดคนเดียวคุณก็เข้าใจและยกตัวอย่างได้ แสดงว่าต้องมีพื้นฐานมาก่อน คุณคงซึมซับจากการได้ยินบ่อยๆ มันก็คืออาจิน

กรรมนั้นแหละคือกรรมที่ทำบ่อยๆ ผลที่ได้คือคุณเรียนรู้และเข้าใจได้เร็ว เป็นปัญญาที่เกิดจากการฟัง คือ สุตมยปัญญา ผมเข้าใจว่าคุณพูดสอนพยายามสอนลูกๆ ให้เชื่อเรื่องกรรมเป็นการปลูกศรัทธาอย่างหนึ่ง ทำให้เกรงกลัวต่อบาปกรรมนั้นคือ เรื่องของหิริ-โอตตปปะ ความละอายชั่วเกรงกลัวต่อบาป คนเราถ้ามีความละอายชั่วกลัวบาป เชื่อว่ากรรมและผลของกรรมมีจริง คนนั้นจะไม่ทำชั่ว ไม่ว่าจะมีคนเห็นหรือไม่ก็ตาม คือละชั่วทั้งในที่ลับและที่แจ้งนั่นเอง”

“สาธุ คุณสมบัติ วันนี้ผมขอคารวะคุณเป็นอาจารย์ ผมเห็นจะต้องตอบแทนพระคุณเพื่อแสดงความกตัญญูกตเวทิตาต่อครูของผม เอาเป็นของกินดีไหมครับ”

“ไม่ต้อง ไม่ต้องมาคารวะผมเป็นอาจารย์ ความรู้ผมยังไม่ถึงขั้นนั้น เอาเป็นว่าเราเป็นกัลยาณมิตรต่อกันดีกว่า มีอะไรก็แลกเปลี่ยนความรู้ แนะนำเกื้อกูลกันในทางที่ถูกที่ควรกันดีกว่านะครับ”

“คุณสมบัติครับ ผมขอถามคำถามสุดท้ายก่อนขึ้นบ้านตอนนี้พระท่านออกมาประท้วงแบ่งฝักแบ่งฝ่ายกันด้วยเรื่องการแต่งตั้งผู้นำสูงสุดของสงฆ์ อย่างนี้แปลว่าพวกท่านทำสงฆ์ให้แตกแยกไหมครับ และเข้าข่ายทำกรรมหนักไหมครับ”

“คุณเบงค์เคยได้ยิน ยศช้าง ขุนนางพระไหม พระเหล่านั้นท่านเป็นสมมุติสงฆ์ ท่านไม่ใช่พระอริยะ ท่านก็ไม่ต่างกับฆราวาสหรอกที่มีความยินดีในลาภ ยศ สรรเสริญ ยังข้องแวะในโลกธรรม เอาเป็นว่าปล่อยให้เป็นเรื่องของท่านเถอะ ทำกรรมอย่างไรก็ได้รับผลอย่างนั้น เราเป็นแค่หมาแมวธรรมดา อย่าไปสนใจเลย เป็นผู้ดูดีกว่าอย่าเลือกข้าง อย่าไปวิพากษ์วิจารณ์ เพราะถ้าเผลอมันจะกลายเป็นเราไปรวมวงกับเขาด้วย บาปกรรมเปล่าๆ”

“ครับคุณสมบัติ แต่เอไ้อ้อำพูดที่ว่า ยศช้าง ขุนนางพระมันหมายความว่าอย่างไร ผมไม่เคยได้ยิน”

“อ้าว...ก็สมัยก่อนผู้ที่จะมียศศักดิ์ได้ก็มี ช้าง ชุนนาง และ
ก็พระไฉ่ เช่น ช้างทรงของพระเจ้าแผ่นดินได้ยศเป็นถึงพระยา
เชียวนะ ชุนนางหรือข้าราชการสมัยก่อนก็เป็น ชุน หลวง พระ
พระยา เจ้าพระยา เตี้ยนี้ก็นายพล นายพัน อธิบดี ฯลฯ ส่วน
พระก็เป็นชั้นราช ชั้นเทพ ชั้นพรหม ชั้นสมเด็จ อะไรทำนองนี้
พอมียศจากพระธรรมดาคนก็เรียกขาน ท่านเจ้าคุณนั่นเจ้าคุณนี่
เจ้าพระคุณสมเด็จ เอิกเกริกดี แถมเมื่อเจริญด้วยยศก็จะเจริญ
ด้วยลาภ เป็นของตามมา โอ้ย ไม่เอาแล้ว คุณถามมาผมตอบไป
ซักจะเสียงพากันไปนรกแล้ว คุณอย่าไปสนใจเรื่องพวกนี้เลย เรา
ทำปัจจุบันให้ดี เผื่อพญามีหน้าคุณกับผมอาจได้อัตภาพเป็น
มนุษย์ก็ได้นะ หรือถ้ายังเป็นสัตว์ อย่างน้อยก็จะได้อยู่กับครอบครัว
ที่มีจิตเมตตา ไปเถอะคุณลงมานานแล้วเดี๋ยวโดนเรียกหา”

“ผมไปนะครับคุณสมบัติ ผมเองก็แอบหวังว่าชาติหน้าผม
จะได้อัตภาพเป็นมนุษย์เหมือนกันครับ แต่ถ้าไม่ได้ก็ขอให้ออก
กับชาตินี้ก็ยังดีเนอะ อ้อ ผมลืมไปพຽ່ງนี้เราไปดูกระรอกกันนะ
ผมเห็นมันมีลูกตัวเล็กๆ วิ่งอยู่ตรงต้นปีบ สวรรค์ครับ”

“สวรรค์ครับ พຽ່ງนี้ผมจะรอใต้ต้นปีบนะ แล้วพบกันครับ”

เกษียณ

วันที่ ๑ ตุลาคม ของทุกๆ ปี เป็นวันเปลี่ยนแปลงชีวิต
ของใครๆ อีกหลายคน พวกคุณไม่ต้องสงสัยนะครับว่าวันนี้
เจ้าเบงค์มาถูกไหน วันเกษียณอายุไฉ่ครับ แรกๆ ผมก็ไม่เข้าใจ
ว่าเกษียณอายุมันคืออะไร เพราะบ้านที่ผมอยู่ไม่มีเกษียณเพราะ
เป็นกิจการส่วนตัว ไม่ใช่ข้าราชการหรือลูกจ้างบริษัทเอกชน คุณ
ผู้ชายอายุ ๖๐ กว่าก็ยังทำงาน แต่ทำน้อยลงกว่าสมัยก่อน

ปีนี้คุณน้ำพิกุล น้องสาวคุณพุดซ้อนเกษียณราชการ คุณ

น้ำพิกุลเธอรับราชการทหาร และเป็นสาวโสด เมื่อเกษียณอายุราชการ มีเงินบำนาญทุกเดือน เรื่องเงินทองไม่ได้เดือดร้อน แต่ดูเหมือนเธอจะเดือดร้อนใจมากกว่า เธอว่าเธอกลัวเหงา คุณพูดซ้อนเคยคุยด้วยก่อนเกษียณ ว่าให้มองข้อดีของการเกษียณ เช่นทำให้เราได้หยุดพักผ่อนหลังจากต้องทำงานมาตลอดชีวิต มีโอกาสได้ทำงานอดิเรกหรือทำอะไรก็ได้ที่เคยอยากทำ แต่ไม่มีโอกาสหรือไม่มีเวลาพอที่จะทำในช่วงที่ทำงาน แม้แต่การทำงานจิตอาสา เช่น ไปช่วยสอนหนังสือเด็กๆ มันจะเป็นการฆ่าเวลา และทำให้ตัวเองรู้สึกว่ายังมีประโยชน์แถมได้ทำบุญอีกต่างหาก

พูดถึงเรื่องเกษียณอายุ ผมเคยได้ยืมคุณภรรยาบ่นๆ ให้คุณพูดซ้อนฟังว่า อาจารย์มหาวิทยาลัยจะต่างจากอาชีพอื่น เพราะจะมีการต่ออายุได้ ซึ่งมันก็มีทั้งข้อดีและข้อเสีย สำหรับบางสาขาที่มีความขาดแคลน หรืออาจารย์บางท่านที่มีความรู้ความสามารถที่จะทำประโยชน์ให้กับคณะหรือมหาวิทยาลัยก็ถือเป็นข้อดีในการต่ออายุราชการ แต่บางกรณีที่สาขานั้นไม่ได้ขาดแคลนพอใกล้เกษียณอาจารย์บางท่านที่สนใจกับเรื่องเกษียณไม่ได้ จะพยายามทุกวิถีทางเพื่อให้ตัวเองได้ต่ออายุราชการ บางรายถึงขั้นก็ศึกษาที่ตัวเองสอน ไม่ยอมมป่อยวิชาที่สอนให้อาจารย์รุ่นใหม่ๆ สอนแทน อาจารย์ประเภทนี้บางท่านก็ตกยุคไปแล้วแต่ไม่ยอมรับ

คิดแต่ว่าตัวเองอาวุโสประสบการณ์มาก เด็กๆ ต้องให้ความเคารพ อันที่จริงสำหรับผม เด็กก็ควรเคารพผู้ใหญ่อยู่แล้ว แต่ผู้ใหญ่ก็ควรทำตัวให้น่าเคารพ ไม่ใช่ถือความเป็นผู้อาวุโสโดยอายุ แต่มีพฤติกรรมที่ไม่น่าเคารพ ซึ่งอาจารย์ประเภทนี้ คุณพูดซ้อนบอกว่า เป็นพวกทำตัวเป็นกระถางรูป เป็นพวกมีตัวตนสูง ต้องการการเคารพนบไหว้ เธอว่าของแบบนี้อยู่ที่ตัวเรา ถ้าเรา

อย่างคุณลุงไก่อีกรับ ผมว่าแกดูดีกว่าตอนยังทำงาน เห็นคุณลุงบอกคุณพุดซ้อนว่า มันไม่เครียดเหมือนตอนทำงาน เอาละซี บางคนเครียดเพราะงาน แต่บางคนเครียดเพราะไม่มีงานทำ เอาเถอะครับไม่ว่าคุณจะเป็นประเภทไหนก็ตาม ผมขออวยพรให้คุณๆ ที่เกษียณอายุปีนี้ มีความสุขทั้งกาย สุขทั้งใจ และสุขภาพแข็งแรงนะครับ...จากผม...แบงค์

โกเบ

ไฮโย คุณแก้วมาแล้ว คุณแก้วกลับมาแล้ว ผมดีใจจัง วันนี้จะได้กลับไปนอนห้องคุณแก้ว ผมลืมบอกไปครับว่าช่วงคุณแก้วไปญี่ปุ่น ผมต้องย้ายมานอนห้องคุณพุดซ้อน ซึ่งผมต้องทำตัวเรียบร้อย

โอ้โห...คุณแก้วครับชนะอะไรมาเยอะแยะเลย มีของฝากผมหรือเปล่าครับ ผมได้ยินว่า ใต้เจ้าเมืองโกเบที่คุณแก้วไปมีอาหารทะเลเยอะ คุณแก้วคงมีของกินมาฝากผมบ้าง เอ...เป็นอะไรนะ

หวังว่าของฝากของผมคงไม่ใช่ขนมแป้งห่อถั่ว ถั่วห่อแป้งนะครับ
กินแล้วติดทั้งฟันติดทั้งเหงือก

ผมมานั่งดูคุณแก้วรื้อของ ผมยอมรับนับถือจริงๆ คุณแก้ว
มีของมาฝากทุกคนในบ้านรวมทั้งผมด้วย นอกจากนี้คุณแก้วยังมี
ของฝากเพื่อนร่วมงาน นิสัยนี้คงได้มาจากคุณพุดซ้อน เพราะ
เวลาคุณพุดซ้อนไปไหนกลับมาจะมีของเล็กๆ น้อยๆ มาฝาก
ทุกคน ผมเคยได้ยินเธอสอนลูกๆ เสมอว่า การให้นั้นสร้างไมตรี
กับคน แม้จะเป็นเพียงของเล็กๆ น้อยๆ แต่ผู้รับจะรู้สึกที่เรา
คิดถึงเขาเสมอ เดี่ยวผมต้องไปนั่งข้างๆ คุณแก้วให้หายคิดถึง
และถือโอกาสฟังเธอเล่าเรื่องเมืองโกเบซะหน่อย

“แม่แก้วเป็นไบบ้างลูก ไปโกเบสนุกไหม”

“สนุกค่ะแม่ ทางมหาวิทยาลัยให้การต้อนรับดีมาก จัด
อาหารที่พักรับประทานดีเยี่ยม แต่ที่หนูประทับใจคือ วันที่หนูเข้าไป
ดูงานที่มหาวิทยาลัย หนูต้องไปบรรยายให้นักศึกษาฟัง การ
บรรยายเป็นลักษณะแลกเปลี่ยนองค์ความรู้ หนูได้เห็นความ
แตกต่างของชั้นเรียนญี่ปุ่น กับชั้นเรียนของบ้านเราอย่างมาก
นักศึกษาของเขามีความกระตือรือร้นที่จะเรียนรู้สิ่งใหม่ๆ หลังจาก
หนูบรรยายจบ ช่วงท้ายอาจารย์ปล่อยให้นักศึกษาถามคำถาม

เชื้อไหมคะ นักศึกษายกมือถาม แสดงความคิดเห็นจนหมด
ชั่วโมงโดยที่อาจารย์ไม่ต้องจ้องหน้าให้ช่วยกันถาม เป็นชั้นเรียน
ที่สนุกมาก ต่างจากนักศึกษาไทย เวลาหนูเชิญอาจารย์พิเศษมา
บรรยาย แล้วถามว่ามีใครมีคำถามจะถามบ้าง หรือใครมีความ
คิดเห็นอย่างไร ชั้นเรียนจะเงียบสนิท นั่นเพราะเด็กเราไม่ได้ฝึก
ให้คิดตามในสิ่งที่อาจารย์สอน รอรับจากอาจารย์อย่างเดียว ถ้า
เปรียบก็เหมือนเด็กที่ต้องป้อนข้าวให้กิน กินเองไม่เป็น นักศึกษา
ของเราขาดความกระตือรือร้นที่จะเรียนรู้ อาจเป็นเพราะปัจจุบัน

ผู้เรียนคิดเพียงว่าเรียนเพื่อให้ได้ปริญญาแล้วออกมาทำงาน จึงทำให้เด็กที่จบปริญญาในยุคนี้ไม่ค่อยมีคุณภาพเมื่อเทียบกับประเทศอื่นๆ ไม่ต้องเทียบกับญี่ปุ่นหรอกค่ะ นี่หนูเล่าตามความรู้สึกของหนูที่ได้พบเห็นมารวมทั้งจากประสบการณ์ของหนูเองจริงๆ แล้วหนูพยายามสอนให้เด็กคิด รู้จักแสดงความคิดเห็น แต่นักศึกษากลับมาเป็นอย่างที่เราเล่าล่ะค่ะ แต่หนูก็จะพยายามต่อไป “ไม่ท้อ ไม่ถอย” (สันโดษผล ไม่สันโดษเหตุ) อย่างที่แม่สอนหนูไว้ค่ะ เป็นครูไม่ต่างจากเป็นแม่ ห้ามท้อ ห้ามถอย”

โอ้โห...เจ๋งอะคุณแก้วของผม เป็นครู ไม่ท้อ ไม่ถอย เดี่ยวผมฟังต่อดีกว่า

“ดีแล้วที่แม่แก้วคิดอย่างนั้น ทำด้วยความเมตตา ทำในสิ่งที่ดีควรทำ แม้ว่าวันนี้เด็กๆ เขาอาจไม่เข้าใจ ไม่ชอบ ไม่รักเราก็ช่างเถอะ ไม่ใช้กลัวเด็กไม่รัก ไม่ชอบ แล้วปล่อยให้ตามกระแส ทำตัวเป็นนางฟ้า แม่ก็ว่ามันไม่ถูก อย่างที่แม่เคยบอก อาชีพครูเป็นอาชีพที่เส้นบุญกับเส้นบาปมันอยู่ติดกัน อยู่ที่เราจะเลือก”

อู๋...คุณพูดซ้อนกับคุณแก้วเขาแนวร่วมเดียวกันเลย พวกคุณๆ เห็นเหมือนผมไหมครับ ลูกไม่หล่นไม่ไถลต้นจริงๆ ครับ

“แม่แก้ว แม่ดีใจที่แม่แก้วรู้จักสังเกตแม่สิ่งเล็กๆ น้อยๆ เพื่อเอามาปรับใช้กับวิชาชีพ หรือแม่แต่ใช้กับชีวิตของเราเอง แม่เองมองคนญี่ปุ่นด้วยความชื่นชมหลายเรื่อง แม้ว่าคนญี่ปุ่นมีเมตตากับคนอื่นมาก ไม่รู้จักสังเกตไหมถ้าเราเข้าห้องน้ำน้ำสาธารณะต่อจากคนญี่ปุ่น ห้องน้ำจะสะอาดมาก เพราะเขาจะจัดการให้สะอาดเรียบร้อยเมื่อใช้เสร็จ เพื่อให้คนที่มาทีหลังได้ใช้ห้องน้ำที่สะอาด ซึ่งบางคนอาจมองว่าเป็นเรื่องเล็กน้อย คนญี่ปุ่นมีความอดทนสูง แม่เห็นเขาเข้าแถวเป็นระเบียบ สงบ ไม่กระวนกระวายเวลาที่รอรถไฟ หรือซื้ออาหาร แม่แต่ในเวลาที่เขาเผชิญกับความยากลำบาก เช่น แผ่นดินไหว สึนามิ เขาจะเข้าแถวรอรับอาหารด้วยความอดทนและเป็นระเบียบ เราจะไม่เห็นภาพจลาจล แย่งชิงข้าวของ นอกจากนี้แม้ว่าคนญี่ปุ่นเป็นคนที่ให้เกียรติคนอื่นและอ่อนน้อมถ่อมตน สังเกตจากคำพูดติดปากที่มักจะพูดว่า ขอโทษที่รบกวน ฝากด้วยนะคะ ขอขอบคุณ ฯลฯ คำพูดเหล่านี้จะเป็นคำพูดที่ติดปากคนญี่ปุ่น”

“หนูเห็นด้วยค่ะแม่ และวิธีคิดหรือมุมมองก็ต่างไปจากเรา ยกตัวอย่างนะคะ อาจารย์เขาส่งนักศึกษาเข้ามาอำนวยความสะดวกหนู พาไปทานข้าวหรือพาไปเที่ยว เขาจะสลับคนมาให้บริการ

ตอนแรกหนูสงสัยว่าทำไมนักศึกษาเปลี่ยนหน้ามาทุกวัน เด็กๆ บอกว่าอาจารย์เขาให้ทุกคนได้มีโอกาสทำหน้าที่ต้อนรับ จะได้เป็นการฝึก และได้สร้างความสัมพันธ์กับมหาวิทยาลัยต่างประเทศ เพื่อต่อไปอาจได้มีการประสานความร่วมมือกัน ต่างกับนักศึกษาของเราเวลามีอาจารย์มาจากต่างประเทศ หนูขออาสาสมัครมาทำหน้าที่ต้อนรับ เด็กเราจะมองว่าเป็นภาระเป็นเรื่อง

ยุ่งยาก เลี่ยงได้ก็จะเลี่ยง เด็กไม่ได้มองว่าเป็นโอกาสดี อย่างน้อยจะได้ฝึกภาษา สร้างเครือข่ายกับมหาวิทยาลัยต่างประเทศ หนูเจอมาหมดแล้วค่ะแม่ แต่หนูก็จะพยายามต่อไป”

“ดีแล้วละลูก ทำไปเถอะอะไรที่เห็นว่าดีก็ทำไป เอามาเป็นตัวอย่างสอนเด็กๆ ว่าแต่เสื้อผ้าแยกๆ ไว้เดี๋ยวพี่เขาจะได้เอาไปซัก รื้อของเสร็จแล้วก็ไปพับเสียหน่อยเถอะลูก”

คุณแก้วครับ คุณแก้วว่าแต่ของฝากผมขึ้นไหนครับ...ผมล้อเล่นนะ วันนี้จะได้กลับมานอนห้องคุณแก้ว ผมก็ดีใจจะแย่แล้วครับ

นายแบบ

“คุณสมบัติ คุณสมบัติ”

“ครับคุณเบงค์ ว่าไง มีอะไรน่าตื่นเต้นหรือครับ เรียกเสียผมตกใจ”

“มีสิคุณสมบัติ...เดี๋ยวนะผมขอพักให้หายเหนื่อยแป๊บหนึ่ง คืออย่างนี้คุณสมบัติ เมื่อวานผมได้ถ่ายรูปขึ้นปกหนังสือ น่าตื่นเต้นไหมละ

“หนังสืออะไรครับ แล้วใครเขาเอาคุณไปขึ้นปก”

“อ้อ...หนังสือธรรมะเล่มใหม่ของคุณพูดซ้อน ที่จริงผมควรจะได้ขึ้นปกตั้งแต่เล่มแรก แต่ผมก็ไม่เข้าใจว่ามันเกิดความคิดพลาดได้ยังไง คุณผู้ชายถึงไปเอาไอ้เจ้านกที่ทำรังตรงต้นจันทน์มาเป็นรูปหน้าปก ผมยังแอบน้อยใจอยู่เลย”

“ผมเพิ่งรู้ว่าคุณเบงค์อยากขึ้นปกหนังสือ”

“อยากสิ อยากมากด้วย สมใจผมแล้ว เมื่อวานคุณผู้ชายก็ถ่ายรูปผมตั้งหลายรูป ก็เหนื่อยนิดหน่อยนะเพราะถ่ายตั้งแต่สายๆ กว่าจะเสร็จก็เย็น เตียวรูปออกมาคุณสมบัติจะเห็นว่าผมหล่อขนาดไหน ผมใส่ชุดซูเปอร์แมนสีแดงน้ำเงิน ขับผิวขาวๆ ของผมน่าดู แถมผมได้ยินมาว่าเล่มนี้พิมพ์ครั้งแรกถึง ๓,๐๐๐ เล่มเชียวนะ โอ๊ยผมจะดังแล้ว ไม่แน่ว่าหลังงานนี้อาจมีคนสนใจติดต่อผมไปถ่ายแบบก็ได้นะ ถ้าผมได้เป็นซูเปอร์ ผมสัญญาว่าผมจะไม่ลืมคุณสมบัติเพื่อนรักของผม โอ๊ยดีใจจนพูดไม่ถูกเลย ยิ่งคิดถึงตื่นเต้น”

“หลงหนอ...หลงหนอ...คุณเบงค์บริการไว้ ผมว่าคุณหลงเอามากๆ เลยนะ ผมเข้าใจดีว่าความรู้สึกดีใจของคุณเป็นอย่างไร แต่ก็ควรจะรู้ตัว ดีใจก็รู้ว่าดีใจ ผมไม่ได้ห้ามคุณไม่ให้คุณดีใจ แต่เท่าที่ฟังมาผมว่าคุณเบงค์เริ่มฟุ้งแล้ว ฟุ้งในที่นี้คือจิตเริ่มฟุ้ง

ไม่อยู่กับปัจจุบัน อันนี้เข้าข่ายมีความหลง ซึ่งมันก็เป็นกิเลสตัวหนึ่งนั่นแหละ แล้วคุณรู้ไหมว่าเจ้ากิเลสตัวหลงนี้น่ากลัวกว่าตัวอื่น เพราะเราจะไม่รู้เนื้อรู้ตัว”

“แห่มคุณสมบัติ เว้นๆ บ้างก็ได้ครับ ก็ผมฝันมาตั้งนานแล้วว่าจะได้ขึ้นหน้าปกหนังสือ ว่าแต่ผมคงต้องระวังๆ เรื่องอาหารแล้ว เดี่ยวอ้วนแล้วพุงห้อยจะไม่หล่อ ได้ยินคุณผู้ชายพูดกับคุณพูดซ้อนว่าจะต้องถ่ายรูปผมคู่กับคุณอีก ว่าแต่ผมพูดมาตั้งเยอะ คุณสมบัติเสียใจหรือเปล่าที่ไม่ได้ขึ้นหน้าปก แต่ไม่เป็นไรหรอกครับ ยังไงในเล่มก็มีรูปคุณแน่ๆ เพราะผมได้ยินคุณผู้ชายบอกว่าจะต้องถ่ายรูปคุณเดี่ยวๆ ด้วย อ้อคุณสมบัติครับ ผมลืมบอกคุณไปว่าให้ระวังอย่าให้ชนสกปรกนะครับ ขนขาวๆ

เวลาสกปรก ถ่ายรูปแล้วมันเห็นชัด เดี่ยวไม่หล่อ นะครับ อยู่ดีใจดีใจ จะได้ถ่ายรูปกับคุณ”

“คุณแบงค์ผมว่าคุณหลงจริงๆ นะนี้ ผมชักจะเป็นห่วงแล้ว”

“คุณสมบัติไม่ต้องห่วงผมหรอกครับ ผมแค่ได้ทำตามความฝันของผมเท่านั้น แต่คิดเล่นๆ นะ ผมว่าถ้าหนังสือกระจายออกไป ๓,๐๐๐ เล่ม ผมขึ้นหน้าปกคนต้องรู้จักผม ผมก็ต้องดังแน่ๆ”

“คุณแบงค์ ผมว่าคุณฝันเฟื่องไปแล้วนะครับ ไม่ใช่ผมอิจฉาคุณนะครับ ที่บอกก็เพราะหวังดีจริงๆ ก็ไหนคุณเคยบอก

ว่า คุณคาดหวังว่าในชาติหน้าอยากได้อัตภาพเป็นมนุษย์ แต่ถ้าคุณยังติดอยู่ในความหลง ผมว่าคงลำบากที่จะได้อัตภาพเป็นมนุษย์ ถ้าหลงอย่างนี้มันเสี่ยงที่คุณจะได้อัตภาพเดิม คือเกิดเป็นสัตว์อีกรอบนะ เพราะจิตหลงนำพาให้ได้อัตภาพสัตว์เดรัจฉานนะครับ”

“จริงหรือคุณสมบัติ...ว่าไม่เอาแล้ว เอาใหม่ เอาใหม่ คุณสมบัติ ผมจะมีสติระลึกอยู่เสมอว่าผมกำลังดีใจ หลงหนอ หลงหนอ ว่าแต่คุณสมบัติ พรุ่งนี้พบกันนะ เพราะเราต้องถ่ายรูปคู่กัน ผมขึ้นบ้านก่อนนะครับ เดี่ยวโดนดู ลงมานานแล้ว ผมจะลองดูชุดของผมไว้ให้คุณสมบัตินะ เพื่อพรุ่งนี้ต้องใช้ถ่ายรูป”

“...เวรกรรม คุณแบงค์ของผม...”

นิพนธ์

“หวัดดีคุณแบงค์ วันนี้ทำไมลงมาแต่เช้า”

“หวัดดีคุณสมบัติ อ้อผมลงมาเข้าห้องน้ำและว่าจะเดินดูโลเคชั่นที่จะถ่ายรูป วันนี้เราจะได้ถ่ายรูปด้วยกันนะคุณสมบัติรู้หรือยังครับ”

“คุณแบงค์ครับ...”

“เดี๋ยว...เดี๋ยว....คุณสมบัติ ผมรู้ว่าคุณสมบัติคิดอะไรอยู่ ผมไม่ได้หลงนะ ผมเข้าใจแล้วเรื่องการมีสติรู้ตัว ผมแค่รู้สึกดี

และก็สนุกที่เราจะได้มีกิจกรรมร่วมกันเท่านั้น เอ...หรือแบบนี้เรียกว่ายังหลงอยู่ คงไม่มั้ง”

“ไม่เป็นไร ไม่เป็นไร ถ้าคุณว่าคุณรู้ตัวก็เอาเถอะ ของแบบนี้มันไม่ได้ทำกันง่ายๆ”

“คุณสมบัติผมว่าเราเดินไปคุยไปก็แล้วกัน เมื่อวานนี้คุณพูดถึงเรื่องการได้อัฒภาพ ผมมีคำถามจะถามคุณหน่อยครับ”

เรื่องอะไรล่ะ ถ้าตอบได้ผมก็จะตอบ แต่บางเรื่องถ้าเหลือวิสัย ก็ต้องขอโทษ ผมไม่ได้รู้ทุกเรื่อง ว่าแต่คุณสงสัยเรื่องอะไรล่ะครับ”

“ความเชื่อเรื่องสวรรค์ นรก ไรครับ ผมได้ยินคุณพูดซ้อนแล้วว่า ความเชื่อเรื่องสวรรค์ นรานั้นมันมีทุกศาสนา ไม่ว่าจะเป็นศาสนาคริสต์ อิสลาม หรือศาสนาพุทธเองก็ตาม แต่ละศาสนาก็มีความเชื่อในเรื่องนี้เหมือนกัน ผมเลยสงสัยว่า สวรรค์ นรกของแต่ละศาสนานี้มันอยู่ที่เดียวกันไหม”

“เอ...ถามอย่างนี้ผมไม่สามารถตอบได้หรอกครับ เพราะมันเป็นเรื่องอจินไตย เรื่องอจินไตยคือเรื่องไม่ควรคิด หมายความว่าถึงเป็นเรื่องเกินความสามารถของบุคคลธรรมดาจะล่วงรู้ได้ ผม

ต้องขอโทษด้วยที่ผมให้คำตอบคุณไม่ได้ เพราะผมไม่รู้จริงๆ”

“อย่างนั้นเอาใหม่ ผมถามใหม่ แล้วเรื่องภพภูมิมีความเกี่ยวข้องกับเรื่องสวรรค์นรกไหมครับ”

“สัมพันธ์กันครับ เพราะภพภูมิแบ่งเป็น สวรรค์ภูมิ และทุคติภูมิ หรืออบายภูมินั่นเอง สวรรค์นั้นเริ่มจากชั้นแรกคือ มนุษย์ เทวดา และพรหม เทวดากับพรหมก็อยู่ชั้นสวรรค์ไป ส่วนอบายภูมิก็มี เดรัจฉานก็คือสัตว์ทั้งหลาย เปเรต อสุรกาย สัตว์นรก การแบ่งภพภูมิแบบนี้เป็นศรัทธาความเชื่อในศาสนาพุทธ

แต่เป้าหมายสูงสุดของศาสนาพุทธ ไม่ใช่สวรรค์ แต่เป็นนิพพาน”

“คุณสมบัติ นิพพานนี้คือ การที่ผู้นั้นจะไม่กลับมาเวียนว่ายตายเกิดใช้ใหม่ครับ ผมเคยได้ยินคุณพูดซ้อนพูด ผมจำได้ แต่ก็ไม่ได้เข้าใจลึกซึ้งอะไร”

“ถูกแล้วคุณเบงค์ มันคือการสิ้นภพชาติ ซึ่งการจะได้สภาวะธรรมนั้น ไม่ใช่เรื่องง่าย เพราะนิพพาน พระพุทธองค์แสดงไว้ว่านิพพานเป็นสุขอย่างยิ่ง นั่นเพราะไม่มีกิเลสคือ ราคะ โทสะ และโมหะ (โลภ โกรธ หลง) มาเบียดเบียน ไม่มีเพลิงทุกข์ คือความเกิด แก่ เจ็บ ตายมาเผาผลาญ และไม่มีตัณหา ความอยากเป็นเครื่องเสียบแทง”

“โออยากจัง ผมบอกตรงๆ นะครับผมก็ยังไม่ค่อยเข้าใจเท่าไร”

“ไม่เป็นไรคุณเบงค์ เรื่องนี้เข้าใจยากเพราะเป็นสภาวะธรรมที่อยู่ในขั้นสูง และเป็นเรื่องยาก คุณไม่ต้องกังวลหาคำตอบไม่ได้ เข้าใจ ผมว่าอย่างเราๆ เอาแค่ไม่ตกอบายภูมิก็ดีแล้ว และเมื่อไรที่เราจะได้อัฏฐภาพเป็นมนุษย์ เราก็จะมีโอกาสศึกษาเล่าเรียนปฏิบัติธรรม ถึงเวลานั้นค่อยว่ากัน มนุษย์เขาโง่คึกดีกว่าเราเพราะ

เขาเล่าเรียนศึกษาพระธรรมได้ ลงมือปฏิบัติได้ถ้ารู้จักขวนขวายนะ”

“ถ้าอย่างนั้นผมสรุปนะว่าทุกศาสนามีความเชื่อเรื่องสวรรค์นรกเหมือนกัน แต่ศาสนาพุทธเรามีเป้าหมายสูงสุดคือ นิพพาน อันเป็นสภาวะหมดทุกข์ ห่างจากกิเลส ตัณหาอย่างถาวร อันจะทำให้ผู้ได้สภาวะนั้นเป็นสุข สงบ อย่างถาวรใช้ใหม่ครับ”

“จะว่าอย่างนั้นก็ได้นะ เอาความเข้าใจระดับนี้ไปก่อนก็แล้วกัน”

“คุณสมบัติ แล้วเราจะรู้ไหม ว่าใครได้สภาวะธรรมนั้น”

“ไม่รู้หรอกครับ เพราะเป็นของเฉพาะตัว รู้ได้เฉพาะบุคคลนั้น เหมือนคำถามที่ว่า เป็นปัจเจกัตถ์ คือรู้ได้เฉพาะตน แต่สมัยนี้ผมเห็นคนตัดสินหรือวัดว่าพระคุณเจ้ารูปนั้นรูปนี้ได้สภาวะธรรมนี้ ผมยังอดขำไม่ได้ คนพูดยังปฏิบัติไม่ถึงไหนแต่ตัดสินผู้อื่นเปรียบร้อยว่าท่านได้สภาวะธรรมนี้ เป็นพรอริยะบ้างแหละ สนุกโยมเค้าแหละ”

“แล้วที่เขาว่าทำบุญ บริจาคเงินมากๆ แล้วเลื่อนชั้นสวรรค์ได้นั้นจริงหรือเปล่า คุณสมบัติ ตอนนี้เห็นมีข่าวอยู่วัดหนึ่งกำลังดัง

มาก สอนแบบนี้ ผมฟังแล้วเหมือนเงินซื้อสวรรค์ได้ ผมว่าตกลงดี”

“คุณเบงค์ การทำบุญนั้นต้องประกอบด้วยปัญญา ก็บุญกริยา ๑๐ ไง ไม่เห็นเน้นเรื่องการจ่ายทรัพย์เลย คุณรักษาศีลก็ได้บุญแล้วเห็นไหม ถ้ามีที่ไหนพูดสอนอย่างนี้ก็ไม่ต้องเชื่อ มันขัดกับคำสอนของพระพุทธองค์ เองง่ายๆ นะ ทำดี ละชั่ว ทำจิตใจให้ผ่องแผ้ว ตามหลักหัวใจพุทธศาสนา ก็น่าจะเป็นบุญหนุนส่งให้เราได้ภพภูมิที่เป็นสุคติภูมิแล้ว เอาแค่นี้ก่อนก็แล้วกันนะครับ”

“ครับ...ผมก็ว่าอย่างนั้น ว่าแต่เดี๋ยวตอนคุณผู้ชายเรียกถ่ายรูป เรามาเจอกันตรงศาลานะครับ ผมชอบตรงนี้เพราะเป็นศาลาปฏิบัติธรรม น่าจะเข้ากับหนังสือธรรมะเนอะ แต่ก็แล้วแต่คุณผู้ชายดีกว่า ผมขึ้นไปกินข้าวก่อนนะครับเริ่มหิวแล้ว คุณสมบัติก็ไปกินข้าวก่อนเถอะครับ แล้วเดี๋ยวพบกันนะครับ”

“ครับคุณเบงค์ เดี๋ยวพบกัน”

คุณคุณครับ ผมไม่แน่ใจว่าคุณเบงค์ของผม เธอหลุดจากสภาวะหลงหรือยัง

ขอกราบขอบพระคุณ

ศาสตราจารย์ ดร. สมพงษ์ จิตระดับ ที่เมตตาเขียน
คำนิยามให้ ขอขอบคุณ บริษัทบูรพาสาส์น คุณดารา พงษ์ศักดิ์
คุณอัญชณา คัมภีรปกรณ ผู้ช่วยเหลือในการจัดพิมพ์

ขอขอบคุณเพื่อนๆ กัลยาณมิตรทุกกลุ่มที่ทำให้กำลังใจ และ
สนับสนุนการจัดพิมพ์หนังสือ ขอขอบคุณ คุณอดิสร ที่ช่วยทำ
กราฟฟิครูป และคุณไอลา ที่ช่วยพิมพ์ต้นฉบับจนเสร็จสมบูรณ์

สุดท้ายขอขอบคุณ คุณพ่อ คุณแม่ และครอบครัว ตลอด
จนลูกๆ ทุกคนที่ทำให้กำลังใจ ขอกราบขอบพระคุณสำหรับคำแนะนำ
และทุกกำลังใจที่มีให้กับผู้เขียนแม้ว่าจะไม่ได้เอ่ยนามไว้ในที่นี้
ซึ่งผู้เขียนขอเก็บความซาบซึ้งไว้ในใจตลอดไป

ประวัติผู้เขียน

ชื่อ	เพ็ญศิริ คุสานนท์	
การศึกษา	มัธยมปลาย โรงเรียนมาแตร์เดอีวิทยาลัย	
ปริญญาตรี	คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ธรรมะศึกษาชั้นเอก	
ผลงานเขียน	หนังสือสื่อธรรม เรื่อง	จดหมายแห่งรัก ผมชื่อเบงค์ครับ คุณสมบัติ พบเพื่อจาก
ผลงานรวมกับชื่อแก้ว (ผศ.ดร. กิรติ คุสานนท์)	จดหมายแห่งรัก	
ปัจจุบัน	คอลัมน์ Healthy ในวารสารข่าวช่าง คอลัมน์กินรู้อยู่สุข วารสาร ACAT คอลัมน์เรื่องสั้นปิ่นรู้ วารสาร ACAT เมนูอาหารเพื่อสุขภาพ ใน Line Application	

งาน

เพจเมนูอาหารทาง FB “ครัวพุดซ้อนทำได้ง่ายนิดเดียว”
ที่ปรึกษาและออกแบบอาหาร (Food Designer and
Consultant)

อาจารย์พิเศษ	วิชาพุทธศาสนาชั้นมัธยมปลาย โรงเรียนดลวิทยา
วิทยากร	วิชาเรียงความกระทุ้ธรรม ธรรมศึกษา ชั้นโท เอก โรงเรียนวัดใหม่ช่องลม
วิทยากร	ธรรมะกับการดำเนินชีวิต โรงเรียนมาแตร์เดอีวิทยาลัย
วิทยากร	วิชาการปลูกฝังค่านิยม คุณธรรมและ ทักษะชีวิต ในเด็กประถมศึกษา คณะ ครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
วิทยากร	อาหารเพื่อสุขภาพ
วิทยากร	โครงการรากแก้วศาสนทายาท วัดพระรามเก้ากาญจนาภิเษก ๒๕๕๙
ผู้ร่วมเสวนา	การอ่านกับเยาวชน งานเปิดตัวหนังสือ หอสมุดกรุงเทพมหานคร ๒๕๖๐
ผู้ร่วมเสวนา	รักการอ่านงานลอยกระทงเขมอ วัดประยุรวงศาวาส ๒๕๖๐

ชุดหนังสือสื่อธรรม

● พบเพื่อจาก

ความพลัดพราก สังฆธรรมแห่งชีวิต งานเขียนผ่านตัวละคร ในแต่ละตอนที่
สอดแทรกความรู้ทางด้านศิลปวัฒนธรรม อันเป็นอัตลักษณ์ของจังหวัดเพชรบุรี

● จุดหมายแห่งรัก

หนังสือส่งเสริมคุณธรรม เรื่องเล่าอันงดงามจากภูมิปัญญา วิถีชีวิต และ
วัฒนธรรมในท้องถิ่นต่างๆ ที่สอดแทรกจริยธรรมที่งดงาม ผ่านจุดหมายโต้ตอบ
ระหว่างแม่กับลูก

ชุดหนังสือสื่อธรรม

- จดหมายแห่งรัก
- ผมชื่อเบงค์ครับ
- คุณสมบัติ

เป็นการนำเสนอสื่อธรรมผ่านจดหมายจากแม่สู่ลูก ความรักของครูที่เป็นแม่ และสื่อธรรมผ่านสัตว์เลี้ยง ระหว่างสุนัขกับแมว

นอกจากให้ความรู้ทางธรรม ยังรวมจารีตประเพณีทางศาสนา ด้วยภาษาที่ไม่ซับซ้อน แฝงอารมณ์ขันในแต่ละตอน ตลอดจนมีวิธีอธิบายเรื่องราวต่างๆ ให้ผู้อ่าน หรือเด็กๆ สามารถเข้าใจได้ง่ายๆ สร้างแรงจูงใจในการอ่านหนังสือธรรมะ ผ่านการนำเสนอ ที่ให้ความสนุกสนาน เพื่อจรรโลงจิตใจ มีความรัก บอกธรรมให้กับคนรอบข้าง เพื่อยกระดับคุณภาพชีวิต ปัญญาแห่งการอ่านในยุคที่ผู้คนเริ่มหาคำตอบจากคุณธรรม ศีลธรรม ได้ยากขึ้นทุกวัน

